A *Caraval* sorozat világhírű szerzője

STEPHANIE GARBER

TITKOK ALKÍMIÁJA

STEPHANIE GARBER TOVÁBBI MŰVEI:

Caraval
Legendary
Finale
Spectacular
Volt egyszer egy összetört szív
A soha többé balladája
Egy átok az igaz szerelemért

STEPHANIE GARBER

TITKOK ALKÍMIÁJA

A fordítás az alábbi kiadás alapján készült:
Stephanie Garber: *Alchemy of Secrets*
Flatiron Books, New York, 2025

Ez a mű kitalált történet. A regény összes szereplője, minden szervezet és esemény a szerző fantáziájának szüleménye, illetve a fikció részeként jelennek meg.

Fordította Miks-Rédai Viktória

Első kiadás

Copyright © 2025 by Stephanie Garber
Hungarian translation © Miks-Rédai Viktória, 2025
Magyar kiadás © Kolibri Kiadó, Budapest, 2026
Borító- és előzékterv © Rachael Lancaster / The Orion Publishing Group
Borító illusztráció © Kelly Chong
Előzékfotók: Shutterstock

Ezt apámnak ajánlom.
Azt mondtad, neked ne ajánljak könyvet,
mégis megtettem.
Szeretlek, apu!

Folklór 517

A kávézóban, sorban állás közben hallott suttogással kezdődött, a történettel, amelyre jobb lett volna oda sem figyelni. A pletyka azonban megtapadt a fejedben, akár egy dallam, zavarón, mint egy megoldatlan rejtvény. Végül ide vezetett – egy parkolóba, ami egyértelműen fittyet hányt az időjárás-jelentésre.

Azt mondták, csillagos lesz az ég, felhőtlen, de a lábfejedet eső áztatja. Sűrűn, sietős cseppekben esik, miközben szandálban átszaladsz az aszfalton. Körülötted vibrál a lámpák fénye, hunyorogva kíséri a talpad csattogását.

Nem fulladsz ki, mégis lassítasz, és megállsz egy mozi kiugró portálja alatt. Vörös nagybetűk zizegnek: HAMAROSAN!, neonárnyékot vetnek a retró jegyárusító bódéra, amelyet kifakult poszterek fednek, várt és elmúlt attrakciókat hirdetve. Az egyik régi plakát tetején sárga betűkkel Veronica Lake neve áll, egy másikról Loretta Young mosolyog rád fekete-fehéren. *A Titanic éjszakáját* hirdeti. Reméled, hogy ez az éjszaka is emlékezetes lesz.

Nem tudhatod biztosan, hogy a történetek igazak-e, de félig-meddig arra számítasz, elnyel a nyúl ürege, amikor

belépsz a mozi előterébe.

Az izgalmad mindenre fényt vet. Jobbra csillogó nyilvános telefonok lógnak a falon, fakeretes üvegfülkékben. Még sosem láttál ilyen sokat egy sorban. A kép megihlet, hogy fényképezd le, de nem teszed. Akkor sem tudnád, ha akarnád. A telefonod már nem működik, bár te ezt még nem tudod. Hirtelen elvonja a figyelmedet a bal oldalon álló régi büfépult, amely szinte nosztalgikusan poros. Alig veszed észre, hogy az arany festék lepattogzott az art deco, geometrikus napokat és ugró delfineket ábrázoló pultszegélyről.

A tábla ezt hirdeti:

Popcorn: 10 cent
Vajas popcorn: 15 cent
Cigaretta: 25 cent

Nem tudtad, hogy a mozikban cigarettát is árultak, de most egy pillanatra még a füst és a pattogatott kukorica szagát is érzed. A nyelveden ott a vaj íze. Mégsem állsz meg az előtérben. Csak az egyik terem, az egyik előadás érdekel, azt keresed. Arrafelé indulsz.

Elszorul a mellkasod. A szíved zakatol. Még mindig várod a nyúlüreget, amely egy másik világba visz. Csillogó szemmel reménykedsz, olyan vagy, mint egy túlexponált fénykép, amikor belépsz a dupla ajtón.

Még mindig érzed a füst és a kukorica szagát, de van itt valami más is. Talán csak az ülések régi bársonya és az eső illata, de Technicolor-színekben pompázó álmokat juttat

eszedbe, amikor a nyakadat nyújtogatva felnézel a lehetetlenül magas mennyezetre. Elefántcsont és arany, csupa art deco díszítés, az állatövjegyek unokatestvérei. A díszes kupola alatt még csak néhány ülés foglalt. Huszonöt? Talán ötven? Túl ideges vagy ahhoz, hogy rendesen megszámold. A terem hátsó felében ülsz le. A széked imbolyog, a kopott bársony puha – de úgy érzed, túl távol vagy a vászontól.

Úgy döntesz, hogy közelebb mész; közben oda-odasandítasz a többiekre. Látni akarod, ki jutott még be, van-e köztük ismerősöd. De mivel az iskolában is alig ismersz valakit, nem meglepő, hogy az arcok idegenek. Néhányan sugdolóznak, mások nevetgélnek, megint mások hallgatnak, mint te. Mindannyiótokat ugyanaz köti össze: a várakozás.

Ez lesz az. A filmvásznat takaró függönyök mélybíbor színűek. Visszafojtod a lélegzeted, amikor szétválnak.

Tisztelt urak, vegyék le a kalapjukat, kéri a felirat az ezüst vásznon, aztán vált a kép. *Hangosan füttyögni és beszélgetni tilos!*

Erre természetesen néhányan füttyögni kezdenek, de hamar abbahagyják, és csend lesz. A kép eltűnik a vászonról, csak egy apró csillag jelenik meg a jobb felső sarokban. Egyszer, kétszer villan, aztán hirtelen minden fény kialszik.

Sötétebb lesz, mint a kinti éjszaka. Az emberek előhúzzák a telefonjaikat, de azok nem működnek. A tiéd sem. Nincs térerő, nincs fény, a digitális órák nem közlik, mennyi az idő.

Fogalmad sincs, meddig ülsz ott, mielőtt az első ember kimegy. Úgy döntött, ez az előadás – ha egyáltalán előadás – nem neki való. Néhányan követik.

Utálod az érzést, de kísért a gondolat, hogy te is így tegyél.

A lábad már nem vizes, de a hidegben kiver a libabőr. Úgy érzed, valaki figyel, de túl sötét van, hogy bárki lásson.

Halad az idő. Végiggondolod a történeteket, a pletykákat és a suttogásokat arról a különös tantárgyról, amelyet nem lehet megtalálni az online listákban, és amelynek a professzora egyetlen weboldalon sem szerepel. Egyszerre úgy véled, nagyon is jó okból van így. Talán menned kéne. Talán...

Fény rebben a vászon előtti színpadon. Apró fénypont, de a szemed rászegeződik. Pislogsz, újra odanézel. Amikor kitisztul a látásod, a nő már ott van.

Egy faszéken ül, a színpad közepén.

Nem tudod, mióta ülhet ott, de úgy érzed, már órák óta várakozik, épp, mint a kéttucatnyi hallgató, aki maradt. Alacsonyabb, mint képzelted. Annak alapján, ahogy beszéltek róla, magasnak, szoborszerűnek gondoltad, életnagyságnál is nagyobbnak. Élőben azonban nagymamaszerű. Ezüst haja kontyba fogva, kerek arcán halvány mosoly. Amikor megszólal, úgy érzed, a hideg, a nyirkosság, a várakozás, minden megérte.

– Azért vannak itt, mert hallottak egy történetet – kezdi. – Most elmondok egy másikat.

ELSŐ FEJEZET

Holland St. James az éjfélig hátralévő perceket számolta. Hét különböző ruhát próbált fel, öt különböző cipővel, begöndörítette a haját, még a szemét is kifestette. Most pedig arra készült, hogy az egészet hazavágja.

– Nem fagyizni megyünk? – kérdezte igazán kedvesen Jake. Talán Jake volt a legkedvesebb fiú, akivel Holland valaha is randizott. – Én azt hittem.

Amikor Jake először belépett a Santa Monica Coffee Labba néhány hete, Holland úgy gondolta, tök cuki. Inkább emlékeztetett Clark Kentre, mint Supermanre, és olyan sötét keretes szemüveget viselt, ami Holland számára felért a kriptonittal. Később Jake beleütközött a lányba, kilöttyent a söre, ekkor Holland meglátta, milyen könyveket szorongat. Jake mesterképzésre járt, angolt akart tanítani külföldi diákoknak.

Az első randijukon Holland azt is megtudta, hogy Jake a Los Angeles-i Állatmentőknél önkénteskedik, és az Echo Park Time Travel Martnál is, amely egy nonprofit egyesület volt, ahol gyerekeknek oktattak kreatív írást. A második randijukon megtudta, hogy Jake nemrég váltott vegetáriánus életmódra, és autó helyett biciklivel jár, mert mindent meg akar tenni a környezetért, amit tud.

Jake őszintén jó ember volt.

Holland lelke mélyén talán motoszkált egy apró gondolat, hogy Jake kissé *túl* tökéletes, mint egy elütés nélküli e-mail vagy egy túlságosan kivasalt arckép. De meglehet, hogy csak ő kereste a nem létező figyelmeztető jeleket.

Ez még csak a harmadik randijuk volt, de Holland két éve senkivel nem jutott el a negyedik randevúig. Tényleg nem akarta elcseszni. Most pedig attól félt, hogy már percekkel korábban sikerült, amikor nem bírta megállni, hogy bevonszolja a fiút ebbe a koszos sikátorba, miután meglátott egy plakátot, amely a Professzor egyik történetére emlékeztette.

A plakátot egy betonfalra ragasztották. Egy vintage kép volt, amilyeneket általában a Santa Monica-i mólón árultak képeslap méretű falapokra festve. Napszítta barna és zöld pálmafák fogták keretbe egy kalapos férfi szénfekete sziluettjét, aki éppen az óráját nézte. Nem volt rajta sem logó, sem márkanév. Egyáltalán semmi sem azonosította, mit is reklámoz. Mindössze két betű állt az arctalan férfi mandzsettagombján: Ó. E.

Az *Órás Ember.*

Ez volt Holland első gondolata. Aztán magával vonszolta Jake-et. Nem bírta megállni.

Az apja kincsvadászatain nőtt fel. Gyerekként megtanulta, hogyan keressen nyomokat, miközben a többiek építőkockákkal vagy egymással játszottak. Talán ezért nem tudott soha beilleszkedni, amíg rá nem talált a Professzor folklórelőadására. Az ő történetei hatására úgy érezte magát, mint a régi vadászatok egyikén.

Nem várta, hogy ma este rálel valamire. A dolgok L. A.-ben lépten-nyomon a Professzor történeteit idézték fel benne, ő pedig mindig érezte a sürgetést, hogy kövesse őket. Minden ismeretlennek tűnő sikátorba beszaladt, hogy aztán rájöjjön: ott egy bár, egy kávézó vagy egy könyvesbolt van, ahol korábban már megfordult.

Ez az este azonban más volt. Most biztosra vette, hogy még sosem járt ebben az utcában. Erre a táblára emlékezett volna.

Óraművek & Ószerek
Érdeklődjön odabent!

A tábla egy ajtóra szerelt, elegáns rézkampón lógott. Holland szerette volna hinni, hogy az ajtó is régiség, de alighanem csak piszkos volt. Elég volt Jake-re pillantania, hogy lássa: szerinte piszkos. Alighanem éppen átgondolja azt is, hogy akarja-e még a randit. Holland meg akarta győzni. Amellett nagyon szeretett volna belépni azon az ajtón, a meggyőzött Jake-kel együtt.

– Szereted a városi legendákat? – kérdezte.

– Aha. Nagyon is. – Jake mosolya sokkal inkább Superman volt, mint Clark Kent. Holland szikrányi reményt érzett, hogy a megfelelő irányba haladnak.

Mégis tétovázott.

A Professzornak volt egy szabálya: a történeteit nem adhatják tovább. Ezt senki sem szegte meg. Az előadások túl nagy erőfeszítést követeltek, hogy a hallgatók csak úgy ingyen elosztogassák a történeteket, ráadásul a Professzor

figyelmeztette is őket, hogy ha megteszik, annak súlyos következményei lehetnek. Holland azonban már nem járt a Folklór 517 kurzusra, ráadásul csak egyetlen történetről volt szó. Mégis…

– Mielőtt bármit mondanék – hadarta –, meg kell esküdnöd a kutyád életére vagy a biciklidre, vagy arra a növényre, amit olyan keményen igyekszel életben tartani, hogy nem adod tovább senkinek, amit hallani fogsz.

– Esküszöm. – Jake még szélesebben mosolygott, aztán odahajolt, és könnyedén megcsókolta Hollandet, mintha ezzel pecsételné meg az esküt. – Ez amolyan családi titok?

Holland megdermedt, de aztán emlékeztette magát, hogy Jake nagy családból jött, állandóan hívogatták is, és megosztották vele a napjuk legapróbb részleteit. A családról beszélni teljesen hétköznapi a fiú számára. Nem faggatni próbálta.

Mégis több másodpercébe telt kipréselnie magából egy mosolyt, ami a reményei szerint játékosnak tűnt.

– Nem családi titok, de azért olyasmi, amiről nem kellene beszélnem. Amikor egyetemre jártam, felvettem egy tárgyat, az volt a címe, hogy Folklór 517, helyi történetek és városi legendák. Már maga az előadás is egy helyi legenda. Nem lehet rá regisztrálni, nincs fenn egyetlen weboldalon sem. Csak szájhagyomány útján lehet megtalálni. De ha elvégzed, bekerül a leckekönyvedbe.

Jake kellően elképedt.

– Vagyis ez ilyen titkos társaságnak szánt tantárgy?

Holland idegesen bólintott. Bár inkább izgatott volt. Ha megosztja ezt a kis titkot, még nem okoz kárt senkinek.

– A Professzor minden héten egy másik helyi történetet vagy városi legendát elemzett ki, és meg kellett esküdnünk, hogy nem beszélünk róluk. Az egyik egy férfiról szól, akit elneveztek az Órás Embernek. Állítólag Los Angeles tele van jelekkel, amik elvezetnek hozzá. Ha követed ezeket, és meg is találod, megkérdezheted, mennyi az idő, ő pedig megmondja, mikor fogsz meghalni.

Jake arckifejezése megváltozott: a szemöldöke aggodalmasan összehúzódott.

– Nem olyan morbid, mint amilyennek tűnik – sietett megnyugtatni Holland. – A Professzor azt is mondta, hogy alkut lehet vele kötni, hogy több időd legyen, és tovább élj, mint eredetileg éltél volna.

– És te ezt *tényleg* elhiszed? – kérdezte Jake. Volt valami a hangjában, amit Holland nem tudott azonosítani, de megrémült, hogy talán túlbecsülte Jake városi legendák iránti érdeklődését. Normális fickó volt, aki alighanem normális randevúkhoz szokott. És alighanem egy normális lányt keresett.

Persze hogy nem.

Csak szórakozás az egész.

Nem, kicsit sem.

Bármelyik kiváló válasz lett volna a kérdésre: egy normális lány ezt mondta volna.

– Csak gyere be velem! – noszogatta Holland.

– Persze – válaszolta Jake. És mivel rendes volt, ki is nyitotta a lány előtt az *Óraművek & Ószerek* táblával díszített ajtót.

Odabent minden csupa tejüveg és arany volt. Aranyzsinóron lógó, tejüveges lámpácskák tökéletes sora világította meg a tökéletes, apró, tejfehér mozaikkal lerakott padlót, amelyben a gondosan elhelyezett aranyszín lapocskák a *tiktak* szót adták ki.

Nem voltak lábnyomok, sem foltok, csak a csillogó szó, amely szinte kacsintott, mint a másodpercmutató remegése az üvegbe zárt fények alatt.

Olyan volt, mint a *mágia*. Nem nagy, csodatévő mágia, hanem az apró, időtlen dolgok mágiája. A kétdolláros bankjegyeké, a kézírásos leveleké, az írógépeké, a vonalas telefonoké.

Holland majdnem fennhangon is kimondta mindezt, de Jake olyan arcot vágott, mint aki nem tudja, mit gondoljon erről a különös helyiségről a furcsa sikátorban. Nyilván nem erre számított, amikor felvetette a lánynak, hogy menjenek el fagyizni. Olyan partnert keresett, aki jól mutat az Instagramon, nem a Reddit „randipokol" című aloldalára valót.

Holland nyilvánvalóan félreértette Jake-et, de már nem volt visszaút. Úgy érezte, ez a hely áll a legközelebb a Professzor legendáinak megtestesüléséhez.

Szemben velük két ajtó nyílt, szintén tejüveges mindkettő, aranykilinccsel, az üvegben egyszerű, szögletes aranyberakással. Az egyiken az *ószerek* szó állt, a másikon az *óraművek*.

Holland az *óraművek* ajtaja felé nyúlt, remélve, hogy az Órás Embert találja ott. Ha már tönkreteszi a randiját, legyen rá jó oka.

Az ajtógomb nem fordult el. Újra megrántotta.

– Szerintem zárva van – állapította meg.

Jake áthajolt a válla felett, és kopogott: kettőt, hangosan.

– Segíthetek? – A hang a másik ajtó, az *őszerek* felől jött. Az nyitva állt; egy lány jelent meg a küszöbön. Platinaszőke, rövid haja volt, az orrában apró karikát viselt, testhezálló ruhája tejüveg-árnyalatú. Első pillantásra fiatalnak nézett ki, de a tartásában és a tekintetében volt valami, ami miatt Holland úgy vélte, a látszat csal.

Megpróbált belesni mögé, hogy egy pillantást vessen az *őszerekre,* de csak fehér fényt látott.

A lány türelmetlenül dobolt szögletesre manikűrözött körmével az ajtófélfán.

– Az Órás Embert keressük – felelte Holland.

– Sajnálom, nem tudok segíteni. – A lány azonnal hátralépett, hogy becsukja az ajtót.

– Csak meg szeretném kérdezni, mennyi az idő – bökte ki Holland.

A lány megdermedt.

– Biztosan tudni akarod, drágám? – A kérdést kísérő pillantás elárulta, hogy szerinte Holland okosabban tenné, ha azonnal elmenne, és a kedves fiút is magával vinné.

– Biztos – vágta rá Jake. – Én is tudni szeretném, mennyi az idő.

– Komolyan? – tudakolta Holland, mire Jake átkarolta a vállát. A bőre melegen simult a lányéra.

– Ha te benne vagy, én is.

Holland szerette volna megkérdezni, miért gondolta meg magát, de hirtelen erőt vett rajta az ideges izgalom.

A fehér ruhás lány valamit mormolt maga elé: úgy hangzott, *ostobák*. Végül visszalépett az ajtó mögé.

A tejüveghelyiségben lelassult az idő, amíg a visszatérésére vártak. Jake karja egyre forróbban nehezedett Holland vállára. Ezúttal ő feszengett: bízott benne, hogy a lány valóban visszajön.

Végül ismét kinyílt az *ószerek* ajtaja. A lány tollal és indigós papírral a kezében lépett ki. Elhúzta a száját.

– Ha biztosak vagytok benne, írjátok le a neveteket és a kérdést. Az Órás Ember majd felveszi veletek a kapcsolatot.

MÁSODIK FEJEZET

A másnap reggel úgy köszöntött be, mintha vonakodna elvégezni a munkáját.

Holland sűrű csendre ébredt. Nem csiripeltek a madarak, nem zúgtak az autók az utcán, és nem nyikorogtak a padlódeszkák, ahogy a ház magához tért. Egy másodpercre Holland még abban is biztos volt, hogy a szíve sem ver.

Szédelegve ült fel. Hányinger kerülgette, bár nem volt másnapos... legalábbis nem gondolta, hogy az lenne.

Megpróbált visszaemlékezni, mit csinált előző este, azonban egy pillanatig azt sem tudta felidézni, milyen nap van. Úgy érezte magát, mint a papír, amely az előző laphoz tapad.

Kábán odahajolt, és ránézett a telefonjára.

Csütörtök volt.

Az előző nap szerda.

A harmadik randevúja Jake-kel.

Az emlékek elmosódott, fekete-fehér képek diavetítésében tértek vissza, mint a régi házi videók. Emlékezett a sikátorra... a tejüvegre... Jake karjára a vállán... az indigós papírra... az időtlen dolgok egyszerű mágiájára... az Órás Emberre...

Abban az órában minden szinte szikrázott.

Most azonban, ahogy visszapörgette az eseményeket, az este távolinak, tompának tűnt.

Miután elhagyták a sikátort, Jake-kel fagyiztak is: mogyoróvajas és baconös fagyit ettek, aztán Jake a kocsijához kísérte, és ott megcsókolta. Egy ideig csókolóztak. Azonban lehet, hogy Jake másként érzett a csókolózással kapcsolatban, mint ő, mert amióta találkoztak, most volt az első reggel, hogy nem az ő üzenetére ébredt.

Még nem volt olyan késő. Jake még mindig megírhatja, hogy *jó reggelt.*

A telefonja, mintegy végszóra, megcsendült. Azonban nem Jake üzent.

14:00. Találkozó Adam Bishoppal.

Holland az ágyra ejtette a telefonját.

Adam Bishop, a tanszék új munkatársa nemrég jött át a Berkeley folklórprogramjából. Holland még nem találkozott vele személyesen, de a többi mesterképzéses már sokat pletykált róla. Úgy tűnt, mindenki kedveli.

Az e-mail, amelyet hétfőn kapott a férfitól, rövid volt – csak annyit kért, hogy csütörtök délután találkozzanak. Amikor Holland rákérdezett, miről van szó, Adam Bishop csupán annyit felelt, hogy egyszerűbb lesz személyesen elmagyarázni.

Átfutott a fején, hogy Bishop talán tanársegédet keres, és a Professzortól kapta meg a nevét. Holland ugyan csúszott a szakdolgozatával, de tanársegédnek attól még kiváló volt. Két évig dolgozott a Professzor mellett, egy évet az

alapképzésben, egyet a mesterképzésben – és mindenki tudta, hogy ehhez sok türelem kell, olyan egyéb készségek mellett, amelyek nem szerepeltek az átlagos életrajzban. Voltaképpen hiányzott neki az a munka. De most már másik állása volt. Egy fantasztikus állás.

Minden péntek este klasszikus filmvetítést tartott a Santa Monica Coffee Lab emeletén, aztán vitát vezetett róluk. Olyan volt, mint a tanítás, csak nem kellett osztályozni, és mindenki ihatott.

Szerette.

Szerette a Coffee Labot. Szerette az embereket, akik minden héten eljöttek. De leginkább a régi filmeket szerette.

Négyéves kora óta rajongott a filmekért, amikor az apja megismertette őt és az ikertestvérét az *Óz, a csodák csodájá*val. Amikor vége lett, a testvére felugrott a seprűre, Holland pedig azonnal kért egy pár piros cipellőt.

– Sejtettem, hogy ezt fogod kérni, Hollybells – felelte az apja, és hozzátette, hogy a cipellők már várják valahol a házban, csak meg kell keresnie őket.

Az volt az első kincsvadászata.

Az apja mindig filmekhez kötötte a kincsvadászatot. Amikor régi filmeket vetített, Holland közel érezte magát az édesapjához. Mostanában egy *film noir* sorozatot futtatott, amelynek a háttértörténetét is nagyon szerette. A filmek elhitették vele, hogy a világnak van egy rejtett, fekete-fehér sarka, ahol gyorséttermek helyett magánnyomozók irodái sorakoznak az utcákon, és minden másnap megjelenik egy szépséges nő, szemébe omló, hullámos hajjal, hogy sötét, kanyargós utakra vigye a detektívet.

Úgy vélte, ha Adam Bishop azért kereste, hogy felkérje tanársegédnek, nem fogja elvállalni. De azért kíváncsi volt. Mindig kíváncsi volt.

Összeszedte magát, és elment futni; közben azon töprengett, mit akarhat tőle Adam Bishop. De ahogy a futás sétára váltott, a reggel pedig délbe fordult, a gondolatai visszatértek Jake-hez.

Még mindig nem üzent.

Holland szerette volna megbánni, hogy berángatta abba az utcába. El akarta hinni, hogy ha fagyizni mennek, minden máshogy alakult volna, és ma egy „jó reggelt" üzenetre ébredhet. Ha nem tesz mindent tönkre a halálról szóló városi legenda kergetésével.

Valójában azonban azt akarta, hogy Jake a legenda ellenére is – vagy talán éppen azért – kedvelje őt. Ráadásul az Órás Ember még csak nem is volt Holland kedvence. Nem különösebben érdekelte, mikor fog meghalni, csak azt akarta tudni, hogy a mesék tényleg igazak.

Közeledett a találkozás ideje. Holland még egyszer ránézett a telefonjára.

Semmi.

Tudta, hogy ez még nem jelent szakítást, de abban a pillanatban nem érezte, hogy a dolog bármerre is haladna. Átgondolta, írjon-e Jake-nek, de legutóbb is ő írt utoljára, amikor hazaért.

Bárcsak itt volna January!

Holland tudta, mit mondana az ikertestvére. Valami olyasmit, hogy *felejtsd el a pasit, aki nem akar téged.* Csak persze January kevésbé elegánsan fogalmazna.

Kinézetre egyformák voltak, de egyébként nem is lehettek volna különbözőbbek. Mégis January volt Holland legjobb barátnője. Az, akinek mindent elmondott.

Leszaladt a lépcsőn, hogy elinduljon a találkozójára. Mint sok más, amit annyira szeretett, ez a ház is a 40-es években épült, csupa fa volt, fehér falak, széles ablakok, amelyeken dőlt be a fény. A lépcső felénél felhívta a testvérét.

Általában mindennap beszéltek, de október eleje óta Januaryt nagyon lefoglalta a munkája. Az elmúlt három hétben csak néha üzent vagy küldött képet Spanyolországból.

A testvére a főiskola után ritka könyvek ügynökeként kapott állást. Egyes emberek hatalmas összegeket képesek fizetni azért, hogy olyasmit birtokoljanak, ami senki másnak nincs meg, és January dolga volt, hogy megkeresse ezeket a dolgokat. Tökéletes állás volt a számára. Mindig is be akarta járni a világot, és ahogy Holland, ő is az apjuk kincsvadászatain nőtt fel. Hollandnek mégis mindig hiányzott.

A telefon egyet csengett, aztán bejelentkezett a hangposta.

– Üdv, itt January St. James. Pillanatnyilag utazom, és...

A felvétel megszakadt, mert January felvette a telefont.

– Hahó! – Kifulladtnak tűnt, de teljesen ébernek.

– Rosszkor hívlak? – kérdezte Holland.

– Nem, de csak egy percem van. – A háttérben forgalom zúgott.

– Mit csinálsz?

– Unalmas munka – felelte January. – Most ért véget egy megbeszélésem egy ügyféllel, aki imádja hallani a saját hangját. – January mindig igyekezett unalmasabbnak

beállítani a munkáját, mint amilyen volt, alighanem azért, hogy Holland ne legyen féltékeny. Most azonban tényleg megviseltnek tűnt. – Hiányzol, hugi.

January sosem mondta neki, hogy hiányzik.

– Te is nekem – válaszolta Holland. – A lakásom túl tiszta, régen jártál nálam. Mikor jössz vissza?

– Nem elég hamar. – A vonal elnémult, és Holland azt hitte, meg is szakadt, de aztán January folytatta. – Bárcsak ott lehetnék veled... – Nagyon halkan beszélt, szinte nem is hangzott önmagának.

– Minden rendben? – kérdezte Holland. – Majdnem érzelgős vagy.

Általában ő volt az érzelmesebb.

– Csak fáradt vagyok – válaszolta January. Biztosan úgy is volt, mert még azon sem kapta fel a vizet, hogy Holland érzelgősnek nevezte. – Itt elég késő van. Jó lenne beszélni, de futnom kell, és...

Felberregett az ajtócsengő, elnyomta January utolsó szavait. A vonal megszakadt.

Holland kipillantott az ajtó melletti kis ablakokon. Soha senki sem csöngetett be hozzá, kivéve a kártevőirtással vagy napelemekkel házalókat, ez a férfi azonban nem tűnt ügynöknek. Ezüst hajtincsek kandikáltak ki a kalapja alól, világosbarna arcbőrét ráncok barázdálták. Fehér inget viselt, khaki nadrágot, hozzá élénkpiros és fehér kockás nadrágtartót, amely mellett az utcában minden más fakónak hatott.

Hollandnek nem volt vesztegetni való ideje, ha időben oda akart érni a találkozóra. Azonban úrrá lett rajta a déjà vu.

Már láttam korábban ezt a férfit, futott át az agyán, de nem tudott visszaemlékezni, hol és mikor.

Persze lehet, hogy a nadrágtartó csak emlékeztette egy régi képre a nagyapjáról, aki meghalt, mielőtt Holland megszületett.

Akármi volt az ok, elégnek bizonyult, hogy kinyissa az ajtót.

– Üdv, Holland! – Az elegáns úr elmosolyodott. Hollandnek fényes papírba csomagolt cukorka jutott róla eszébe, és a túlzó gyerekmesék világa.

– Ismerem magát? – kérdezte.

– Nem, attól tartok, nem – mosolygott továbbra is a férfi, de barna szeme kicsit veszített a csillogásából, ahogy Holland felé nyújtotta a papírba tekert, zsineggel átkötött csomagot.

– Ez mi?

– Itt találtam az ajtó előtt.

Holland újra a csomagra nézett. Nem volt rajta feladó, csak egy nagy, narancssárga *Happy Halloween* matrica, és az ő neve – Holland St. James – régimódi, elkenődött, gépelt betűkkel.

Biztosan a Professzortól jött. Imádott csomagokat küldözgetni, és sosem írta rá a nevét feladóként, mert szerette a titokzatosságot.

Holland tenyere bizsergett, amikor kézbe vette a dobozt. Kíváncsi volt, hogy ezúttal mit küldött neki a Professzor. Általában ezoterikus könyvek voltak a csomagban, vagy az ördögről szóló kéziratok, amelyekről a Professzor úgy gondolta, hogy jól jöhetnek a szakdolgozatához.

Sajnos most nem volt ideje kibontani ezt a dobozt. Letette a folyosón.

– Köszönöm, hogy beadta – fordult a férfihoz. – Attól tartok, nekem most…

– Tudom, hogy nincs sok ideje, de csak egy percét veszem igénybe – vágott közbe a férfi, és felé nyújtott egy halvány krémszínű névjegyet, rajta fényes smaragdzöld betűkkel.

MANUEL VARGAS
Felelős pénzügyi és örökösödési szakértő
Centennial City First Bank

Az alján egy telefonszám állt; a névjegy másik oldalát egy térkép foglalta el, amelyen csillaggal jelölték a bank helyét, alatta a következő felirattal: *Csak előzetes időpont-egyeztetéssel.*

– Még sosem hallottam erről a bankról – rázta a fejét Holland. A Professzor mesélt egy bankról, ahova szintén csak előzetes időpont-egyeztetés után lehetett bejutni, Holland azonban valahogy sosem tudta felidézni a történetet, és valami oknál fogva a lehetőség, hogy ez a férfi onnan jöhetett, szokatlan szkepticizmussal töltötte el.

Centennial City, ahol elvben ez a bank található, még csak nem is volt igazi város. Holland sosem járt ott, de tudta, hogy ez Los Angeles egy nagyon régi, nagyon gazdag környéke volt, majdnem teljes egészében egy zárt lakópark, hatalmas zöldfelülettel, ahol a gazdagok a szokásos módon múlatták az időt, például pólójátékkal. Állítólag korábban egy elegáns hotel állt ott, de a környékbeliek egyesítették a vagyonukat és a befolyásukat, és bezáratták.

– Nem kapta meg a leveleimet? – kérdezte a férfi.

Holland felvonta a szemöldökét.

– Még egyáltalán semmit sem kaptam ettől a banktól.

– Nagyon sajnálom. Biztosan elkeveredtek. Bocsánatot kérek. Azt gondoltam, egyszerűen nem vesz róluk tudomást, ezért is jöttem el személyesen, afféle utolsó kérésként. – Mr. Vargas levette a kalapját; kiszabadultak puha, fehér tincsei. – Tizenöt éve az egyik ügyfelem bérelt egy páncélkazettát. Nem sokkal később elhalálozott. A kazetta díját kiegyenlítette, úgyhogy senki nem nyúlt hozzá. A bérlet azonban hamarosan lejár. – Mr. Vargas az órájára nézett. – Huszonnégy óra múlva. Ha nem tartanak igényt a tartalmára, az eredeti szerződés értelmében mindenestől el kell égetni.

– Hadd találgassak – jegyezte meg Holland. – Azt fogja mondani, hogy én igényt tarthatok erre a titokzatos dobozra?

Mr. Vargas komolyan bólintott, és letörölte az izzadságot a homlokáról.

– Tudja, ez egy kiváló történet – bólintott Holland. Valóban az is volt. Éppen az ilyen rejtélyeknek tudott olyan nehezen ellenállni.

Hirtelen azonban rájött, miért olyan gyanakvó.

Túl szép egybeesésnek tűnt, hogy az előző este, a Professzor egyik legendáját követve megadja a nevét egy idegennek, most pedig egy másik legenda bukkan fel a verandáján.

Talán ezért nevezte őket a tegnapi lány ostobának. Nem azért, mert Jake-kel igazi mítoszok és mágia dolgába ártották magukat, hanem mert a babonás hitük elég ostobává tette őket, hogy kiadják a személyes adataikat.

– Nagyon szeretnék hinni magának – folytatta –, de ez úgy hangzik, mint egy nigériai herceg e-mailjének élő szereplős változata. A rég elveszett nagybácsi a zárolt vagyonnal, és ahhoz, hogy megszerezzem, csak meg kell adnom az adószámomat, a társadalombiztosítási azonosítómat, a bankszámlaszámomat meg két és fél liter véremet.

– Nem vagyok csaló – ráncolta a homlokát Mr. Vargas.

– Maga használta ezt a szót, nem én. – Holland be akarta csukni az ajtót, de Mr. Vargas meglepő gyorsasággal kapta el a szélét.

– Okosan teszi, ha gyanakszik – közölte. – De mindketten tudjuk, kit veszítettek el a testvérével csaknem tizenöt évvel korábban.

Holland aznap már másodszorra érezte úgy, hogy megáll a szíve.

Átverés.

Csaló.

Hazug, mondta magának.

A legtöbb barátja tudja, hogy van egy ikertestvére. Tizenöt évvel ezelőtt sokan meghaltak. Mr. Vargas talán csak a drámai hatás miatt választotta ezt a számot. Semmi sem utalt arra, hogy valóban tudná, kit vesztettek el.

Szinte hallotta a nővére szigorú hangját, amint ráparancsol, hogy dobja a kukába a névjegyet, és hagyja elégni, akármi van a páncélkazettában. Ha egyáltalán létezik az a kazetta. *Hagyd a holtakat nyugodni,* mondaná January.

A baj csak az volt, hogy Holland valójában sosem érezte úgy, hogy a szülei halottak. Lehet, hogy ez az alak csaló, hazug, Holland mégis kénytelen volt megkérdezni:

– *Feltéve,* hogy elmegyek a maga bankjába, mire lesz szükség, hogy kinyittassam ezt a kazettát?

– Csak azonosítaniuk kell. Mindazonáltal… – Mr. Vargas elhallgatott, és lehalkította a hangját. – Ha időpontot egyeztet, kérem, tegyen nekem egy szívességet. Ne említse másnak! Még ha végül nem is hívja fel ezt a számot, akkor is a legjobb lenne, ha nem említené a látogatásomat vagy ezt a csomagot, senkinek.

A Centennial City First Banknak nem volt weboldala. Holland még csak egy e-mail-címet sem talált Mr. Vargashoz.

Fel-alá járkált a folyosón. Tudta, hogy el kellene indulnia a találkozójára Adam Bishoppal, de túlságosan felkavarták a történtek, hogy autóba üljön.

Általában imádta a nyomkeresést, de ez határozottan csalásnak érződött. Mi másért kérte volna Mr. Vargas, hogy másnak ne szóljon? És ha igaz, elég lett volna kimondania Holland igazi családnevét vagy a szülei nevét, ahelyett, hogy titokzatos halálesetekre célozgat.

Ő maga sosem mondta ki a szülei nevét. Amennyire minden L. A.-beli ismerőse tudta, őt Holland St. Jamesnek hívták. A valódi neve az egyik legjobban őrzött titka volt.

Amikor a szüleik csaknem tizenöt éve meghaltak, a nagynénjük és nagybátyjuk javaslatára nevet változtattak. Mindenki tudta, kik voltak a halottak, és az efféle szenzációk még manapság is szóba kerültek. Ha valaki rájönne, kik voltak Holland és January szülei, csak arra bírna gondolni, amikor találkozik velük, hogy hogyan haltak meg, és mit okozott ez a két lánynak. Az ikrek sosem lehetnének igazi

személyiségek, csak egy történet, amit mások unásig ismételnek, amiről az újságok különkiadásai szólnak.

Holland visszagondolt az előző estére, amikor a sikátorban ostoba módon megadta a nevét és a számát a lánynak. Talán ő is a Professzor korábbi diákja volt, és miután meghallotta az Órás Ember legendáját, kitalálta a csalást. Személyes adatokat ad el jó pénzért. Észszerű volt, hogy valaki, aki hisz a városi legendákban, hinni fog az idegennek is, aki felbukkan az ajtajában, és titokzatos páncélkazettákról beszél.

Holland nem akart naiv lenni. Ha az egyik szülője hagyott volna rá valamit, arról már tudna.

Nem hívhatja fel Mr. Vargas számát, akármilyen csábító is. Túl jól ismerte saját magát. Ha elindul egy nyomon, nem állhat meg, amíg el nem jut a végére.

A titkos ösvények sosem ijesztették meg annyira, mint a lehetőség, hogy nem jön rá a megoldásra.

Folklór 517
A város legjobb koktélja

A második előadás estéje van.

Újra a régi moziban vagy. Ma kissé édes illat uralkodik. Karamellás popcorn?

Az illat olyan ragadós, hogy azon se csodálkoznál, ha a melletted ülő elővenne egy doboz klasszikus Cracker Jacket. Azonban mindenkit leköt, ami a színpadon zajlik. Senki sem iszik a kávéjából, senki sem gépel a laptopján. Igaz, laptopokat nem is szabad behozni, csak papírt és tollat – *köszönjük szépen* –, de arra sem jegyzetel senki.

A Professzor már beszél.

Halk kattanás hallatszik. A Professzor elmosolyodik, amikor a diakép megjelenik a vásznon. Egy névjegyet ábrázol. Fekete, a szélén aranyszínű art deco díszítéssel. Korábban talán írás volt a közepén, de mostanra elmosódott.

A következő dia határozottan régebbi kép: az arany és a fekete fakóbb. A névjegykártya egyértelműen ugyanaz, csak ezúttal nincs a közepén írás, sem elmosódott, sem semmilyen.

További diák váltják egymást, mindegyik idősebb, mint az előtte mutatott, de a fekete-arany névjegy mindegyiken

azonos. Sosem gondoltad volna, hogy tetszik az art deco, de lenyűgöz a keret eleganciája, amikor a kép fekete-fehérre vált.

Az egyik dia alján a szám: 1942.

A következő 1936.

Aztán 1927.

A Professzor mindvégig egy szót sem szól.

Várod, hogy belekezdjen, elvégre egy történetet ígért, de csak áll ott, Mona Lisa-mosolyával.

Végre valaki felemeli a kezét, és felszólítás nélkül megkérdezi:

– Találnunk kellene egy ilyen kártyát?

A professzor szárazan, reszelősen nevet, de nem úgy, mintha szórakoztatná a kérdés.

– Fiatalember, ilyen kártyát nem fog találni – közli. – Ilyet csak egy módon lehet szerezni. – Végre belekezd a történetbe. – Los Angelesben több kísértetjárta szálloda is van, de az ördög különösen kedveli az egyiket. Azt mondják, oda jár Sidecart inni.

– Mi az a Sidecar? – súgja a melletted ülő.

– Azt hiszem, valami ital – mormolod.

– Egy koktél – feleli a Professzor, és egyenesen rád néz. – Konyakból és citrusfélékből készül, már több mint százéves, és ha meghívod egyre az ördögöt, cserébe átadja neked a névjegyét. Minden névjegykártyát csak egyszer lehet felhasználni az ördöggel való találkozásra. Alkut köthetsz, amit csak akarsz, és…

Meglendíti az ujját a levegőben, ez a *varázslat* egyetemes jele, aztán elmagyarázza, hogy ezért üres minden

névjegykártya. Felhasználták őket, ezért az írás eltűnt.

Kételkedsz. Nincs más bizonyíték, csak a fényképek, és abban sem vagy biztos, hogy valódiak. Bárki elkészíthette ezeket a diákat.

Az ördög csak mese. És ebben a mesében nem hiszel.

Amikor azonban kilépsz a moziból, mégis akarsz egy olyan névjegyet.

HARMADIK FEJEZET

Az elmúlt év során a mesterképzés előadásai esténként voltak. Különös érzés volt most napfényben átsétálni a campuson.

Frissen nyírt fű illata áradt, és az egész úgy nézett ki, mint egy reklámkatalógus címoldala. A késő októberi napfény a bicikliző, frizbit dobáló diákokon játszott. Fák vetettek árnyékot egy jegeskávét kortyolgató, nevetgélő párra. Egy hordozható lejátszóból ismerős szám szólt újra és újra. Kissé idegesítő volt ugyanazt a zenét hallgatni, de talán éppen ez volt a lényege.

Halloween előtt egy nappal.

A zene elhalkult, amikor Holland belépett a folklór tanszék épületébe. Parafa talpú cipője halkan kopogott a járólapon. Mindig is kedvelte ezt a hangot, de valahányszor magas sarkú cipőt vett fel, mindig megállapította, hogy kényelmetlen.

Sajnos ez a cipője állt a legközelebb ahhoz, amit professzionálisnak lehetett nevezni. A Coffee Labban nem volt munkaruha, úgyhogy általában laza szoknyákat viselt, amíg túl hideg nem lett. Most is egy térdig érő fehér szoknya volt rajta, hozzá halvány rózsaszín felső, ami alig ért le a derekáig. A válláról bőr irattáska lógott. January vette az első

alkalommal, amikor Olaszországban dolgozott, és Holland mindenhova ezt hordta.

A lépteinek zaja elhalt, amikor felért a második emeletre. Sajnos itt a zöld szőnyeg elfojtotta a kopogást.

A folyosóra néhány műanyag tököt tettek ki dekorációnak, a csukott ajtókon pedig fénytelen rézszín névtáblák sorakoztak.

Adam Bishop ajtaja a folyosó végén résnyire nyitva állt.

– Jó napot! – kopogott be Holland. Az ajtó kitárult, és meglátta mögötte az üres irodát. A légkondi bizonyára elromlott, mert melegebb volt, mint odakint.

Itt nem voltak halloweendíszek. A fehér falak csupaszok voltak, leszámítva három nagyon előkelő és drága egyetem diplomáját.

– Vagy még nem fejezte be a kipakolást, vagy csak az érdekli, hogy mindenki tudja, milyen túlárazott iskolákba járt – mormolta Holland.

– Én is éppen ezt gondoltam – szólalt meg valaki halkan a háta mögött.

Holland megpördült. Egy másik mesterképzéses hallgató állt mögötte, szakadt farmerben, kockás ingben. Nagyjából egykorúak lehettek, és a férfi – jobb szó híján – szexi volt. Illetlenül szexi, még L. A.-hez képest is, ahol mindenki vonzó valamennyire. Biztosan egy másik tanszékre járt, mert Holland határozottan emlékezett volna rá, ha korábban látja. Kócos aranyszőke haja volt, napbarnított bőre, izmos karja – az a fajta izomzat, ami edzésről árulkodik, de nem túl sokról.

Nem mintha a karját kellene bámulnia.

A jelek szerint azonban ő is megnézte magának Hollandet. A szeme a nyakkivágása felett függő láncon járt. Holland majdnem maga is odanézett, de észbe kapott.

Ő Jake-kel jár... habár most, hogy belegondolt, a rövid kapcsolat olyannak tűnt, mint aminek már nagyon régen vége szakadt. Úgy emlékezett Jake-re, mint azokra, akikkel az ideköltözése idején találkozott, és akik csak csekély szerepet játszottak az életében.

– Szóval, szerinted mi a megfejtés? – intett a diák a fekete, lakkozott keretek felé.

Holland megérzése azt sugallta, hogy szándékos döntés volt kizárólag ezt a három diplomát kitenni. Mégis valami ostoba késztetés lett rajta úrrá, hogy jó benyomást tegyen erre a pasasra, úgyhogy a kedvesebb értelmezést választotta.

– Azt mondom, még nem csomagolt ki.

– Akkor tévedsz. Egy nagyképű kurafi. – A fickó ezt úgy jelentette ki, mintha nem is találgatna.

Holland meglepődött. Eddig még csak jó dolgokat hallott Adam Bishop professzorról.

– Miért nem kedveled?

– Nem mondtam, hogy nem kedvelem.

– Most nevezted nagyképű seggfejnek.

A fiatalember felvonta a szemöldökét.

– Azt hiszem, a szó, amit használtam, a *kurafi* volt.

– Nem, hanem... – Holland megesküdött volna, hogy seggfejet hallott, de fejben visszapörgette az utolsó néhány másodpercet. *Akkor tévedsz. Nagyképű kurafi. Kurafi. Kurafi. Seggfej. Kurafi. Seggfej.* A szavak úgy pörögtek a fejében, mint

egy hibás felvétel. Végül megérzett valamit, ami nem a fejében történt.

Csepp.

Csepp.

Csepp.

Felemelte a kezét, hogy felfogja az orrából csepegő vért. Vörös cseppek pottyantak a tenyerébe, majd fehér szoknyájára is.

– Tessék. – A diák elővett egy vörös zsebkendőt a farzsebéből. Hát persze hogy textil zsebkendőt hord magánál. A textil zsebkendő teljesen hétköznapi dolog… volt, úgy hatvan éve.

Holland azt is gondolhatta volna, hogy a zsebkendő a halloweeni jelmez része, de még csak harmincadika volt, és a fiatalember amúgy sem viselt jelmezt.

– Ki vagy te? – tudakolta, mire amaz úgy elvigyorodott, hogy kivillant tökéletes fogsora.

– Adam Bishop.

– Ó, tényleg! – nevetett Holland, és átfutott a fején, hogy a szexi kinézet meg a jó humorérzék kiváló kombináció. A másik azonban nem nevetett, csak bólintott, és nyugtalanítóan komolynak tűnt. Holland egy pillanat alatt kínos zavarba jött.

– Talán jobb lenne, ha leülnél – tette hozzá Adam, és ezúttal komolynak is hangzott. Semmi mosoly, semmi fogvillantás, és Holland nevetségesnek érezte magát, amiért azt hitte, hogy flörtölt vele. Csak éppen…

Nem ilyennek képzelte Adam Bishopot. Szakadt farmer, kockás ing, szexi mosoly. Nem, erre nem is gondolhat, a fickó

egy professzor. Semmi szexi mosoly. Csak hát persze az a mosoly ott ült a képén az előbb, ha azóta el is tűnt.

Igyekezett nem a száját bámulni, de felnézni is hiba volt: Adam orrnyergén szeplők ragyogtak. És a szeme! Mogyoróbarna, rengeteg zölddel és arany pöttyökkel, sötétkék körben. Holland most már határozottan bámulta.

– Komolyan mondom, hogy le kellene ülnöd – ismételte meg Adam. – Elvörösödtél.

– Nem vörösödtem el. Csak meglepődtem. – Azonban tényleg határozottan elvörösödött, érezte az arcán.

Adam zsebre dugta a kezét; a gesztus egyértelműen jelezte, hogy elzárkózik, mert Holland félreértette a helyzetet. Hátralépett az íróasztal felé.

– Kezdjük újra – javasolta. – Adam vagyok, és azért kértem, hogy találkozzunk, mert én leszek az új témavezetőd.

– Tessék? – bökte ki Holland.

– Én leszek az új témavezetőd – ismételte Adam.

– De már van témavezetőm.

– Azért mondtam, hogy én leszek az új.

– Nem lehetsz.

– Miért nem? – kérdezte Adam ártatlanul, de Holland ismét megpillantotta azt a sanda mosolyt, ami mintha azt kérdezte volna: *Azért, mert vonzónak találsz?*

– Azt hiszem, itt valami félreértés történt – préselte ki magából nyugalmat színlelve. – Kim professzor a témavezetőm, amióta csak belekezdtem.

Adam a nevet hallva a homlokát ráncolta.

– Ezért is kértem, hogy személyesen gyere ide. Úgy hallottam, közel álltatok egymáshoz.

– Hogy érted, hogy *álltunk?* – kérdezte Holland idegesen. – Csak nem történt vele valami?

Visszagondolt az utolsó alkalomra, amikor látta a Professzort. A hónap elején történt. A Professzor szokatlanul izgatott volt, amiért végre beköszöntött az október. Azóta személyesen nem találkoztak, de alig néhány órája kapott tőle csomagot.

– Amennyire tudom, jól van – válaszolta Adam.

– Akkor miért veszed át a helyét?

– Tényleg nem is sejted? – Hirtelen sajnálat ült ki az arcára. Elhallgatott, mintha nem tudná, hogyan fogalmazza meg, amit közölni akar.

– Kirúgták? – tudakolta Holland.

– Nem – válaszolta megfontoltan Adam. – Nem mondhatok mást erről, de nem lehet tovább a témavezetőd.

– De miért? – erősködött Holland. – A tanszéken őt kedvelik a legtöbben.

– Az előadásai azonban tele vannak hazugsággal – vágta rá Adam élesen. Holland összerezzent. – Sajnálom, hogy ezt kell mondanom – folytatta halkabban. – Tudom, hogy felnézel rá, de jobb lenne, ha nem tennéd. Hazug és csaló.

Még mondott valami olyasmit, hogy nem válaszolhat a témában semmiféle kérdésre, de Holland agyában nem álltak össze a szavak. Meg kell keresnie a Professzort, és megtudni, mi történik.

Tudta, hogy vannak a tanszéken, akik nem veszik komolyan a Professzort, de a legtöbben ártalmatlannak

tartották az óráit. És általában nem nevezték hazugnak.

– Hát, köszönöm az információt. Örülök, hogy találkoztunk – hazudta.

– Várj! – nézett rá Adam. – Még meg kell beszélnünk a dolgozatodat.

– Minden rendben. – Holland már hátrált. Ha marad, vagy összeveszik Adammel, vagy zokogásban tör ki, és egyiket sem akarta.

– Ez nem szabadon választható – közölte Adam, a háta mögé nyúlt, és felvett az íróasztalról egy vastag barna mappát. Mindössze Holland neve állt a sarkában, komoly, nyomtatott betűkkel.

Hollandnek hirtelen az az érzése támadt, hogy már bajban is van. Ezúttal meg sem kellett kérdeznie, miért.

Izzadó kézzel kezdte babrálni a nyakláncát, miközben Adam kinyitotta a mappát. Holland nagyon büszke volt arra, amit írt, de a szakdolgozatának közte és a Professzor között kellett volna maradnia. Januaryvel megosztott néhány részletet, de annak nem lett jó vége, és gyanította, hogy Adam Bishoppal sem lesz másképp.

Adam egy örökkévalóságnak tűnő ideig bámult a mappába, aztán végre megszólalt.

– Amit írtál, az jó.

– Komolyan? – kérdezte Holland megkönnyebbülten.

– Kiváló író vagy – folytatta Adam őszintén. – A Professzor jegyzetei szerint az alapképzés során egy ideig kreatív írásra is jártál. Meg is látszik. Azonnal bevontál Natalia West halálának feldolgozásával. Okosan kötötted össze az 50-es években gyorsan emelkedő csillagát a titokzatos halálesettel.

Szintén okos, hogy párhuzamot vontál a halálának különös körülményei és más híresség halálának tragikus vagy megmagyarázhatatlan körülményei között.

Adam átpörgetett néhány oldalt. Holland igyekezett visszafojtani a vigyort. Még mindig zavarta, amit Adam a Professzorról mondott, de most már úgy gondolta, talán több rejlik a fickóban, mint eredetileg gondolta. Ráadásul okosnak nevezte.

– Sajnos azonban… – Adam visszahajtotta a mappa fedelét, és felnézett. Már nem csillogott a szeme. – Ezt nem használhatod fel.

– De várjunk… – dadogta Holland. – Azt mondtad, jó.

– Az is. Az elméleted, hogy a leghíresebb hollywoodi halálesetek valójában az ördög által elkövetett gyilkosságok, nagyon szórakoztató. Fikcióban.

A *fikció* szó úgy csattant, mint egy pofon. Holland most másodszor érezte, hogy elvörösödik. Nem tudta eldönteni, hogy Adam szándékosan csinálja-e, vagy simán csak bunkó, de olyan volt, mintha lépten-nyomon átejtené.

– Az alapképzésed óta idejársz. Nem hiszem, hogy magyaráznom kellene, mit csinálunk mi itt. Csak annyi kell, hogy találj egy másik témát.

– És ha bizonyítani tudom, hogy mindezt nem én találtam ki? – kérdezte Holland.

Adam úgy nézett rá, mintha nem erre számított volna. Egy pillanatra szinte lenyűgözöttnek tűnt, de akár a titokzatos mosoly, ez az arckifejezés is azonnal eltűnt.

– Be akarod bizonyítani, hogy az ördög létezik?

– Igen. – Hollandot félelmetes izgatottság töltötte el, ahogy kimondta. Ugyanaz az érzés volt, amely mindig eluralkodott rajta, amikor a dolgozatát írta. Sötét témaválasztás volt – beleásta magát a korabeli halálesetekbe, és összekötötte őket az ördöggel kötött alkukkal, ahol elmaradt a fizetség. Nehezére esett hosszabb ideig kutatni, ezért is volt csúszásban. Ha a Professzor nem bátorította volna, és ha nem olyan fontos és személyes számára a téma, már feladta volna.

– Értem – mondta végül Adam. – A Professzor nagyon meggyőző. De azt hiszem, veszélyes dolog a történetei után futni, úgyhogy nem, nem adok neked esélyt, hogy bebizonyítsd az ördög létezését. Szerdáig nyújts be egy újabb témát!

– Ez nem elég idő! – tiltakozott Holland.

– Ezért máris van egy javaslatom a számodra. – Adam gálánsan kihúzott egy lapot a mappából, és Holland felé nyújtotta.

– Nem, köszönöm. – Holland nem nyúlt érte.

Adam jóképű arcán döbbenet futott át, mintha ismét csak nem erre a válaszra számított volna.

– Azért csak tedd el, a biztonság kedvéért – erősködött.

– Nem kérek a segítségedből – felelte Holland, és komolyan is gondolta. Nem volt hajlandó elfogadni, amit Adam az imént mondott. A Professzor nem hazug. Holland nem naiv, be fogja bizonyítani, a mentora és a szülei miatt is.

Amint kilépett Adam Bishop irodájából, elővette a telefonját, és felhívta a Professzort.

– Jó napot, ez M. Madeleine Kim hangpostája. Nem szokásom visszahívni senkit, inkább a személyes találkozást kedvelem. Ha valóban szeretne beszélni velem, a fogadóórám alatt megtalál, vagy küldhet levelet az otthoni címemre, mármint ha azon szerencsések egyike, akiknek megvan a címem. Levelet, táviratot és csomagot az irodámba is küldhet. – Az utolsó szót egy hosszú sípszó követte.

Holland bontotta a vonalat, inkább üzenetet írt.

A három év alatt, amióta ismerte, a Professzor még sosem válaszolt az üzeneteire, és valóban alig-alig vette fel a telefonját.

Hollandnek ekkor jutott eszébe Manuel Vargas névjegye. Kivette a táskájából, és megnézte. A smaragdzöld tinta csillogott a lámpafényben.

Nem sokkal korábban már meggyőzte magát, hogy csalás az egész. De mi van, ha mégsem?

Az elméjében a Folklór 517 előadásokon a Professzortól hallott összes történet összefüggött egymással. Mindig úgy képzelte, hogy egy közös világban élnek, hasonlóan a Grimm testvérek tündérmeséihez. Ha tehát igaza van, az is logikus, hogy ha megtalálja az Órás Embert, azzal nemcsak őt találja meg egyedül, hanem a Professzor teljes, mítoszokkal és legendákkal teli világát.

Felhívta a névjegyen lévő számot.

– Jó napot, köszönjük, hogy a Centennial City First Bankot hívta – ciripelte egy géphang. – Ha tudja a hívott fél mellékét, kérem, mondja be, vagy adja meg a számbillentyűzet vagy a tárcsa segítségével. Ha nem tudja a melléket, kérem, mondja be a számlaszáma utolsó öt számjegyét.

A géphang tovább sorolta a lehetőségeket – egyik sem volt megfelelő Holland számára –, amíg végül eljutott oda, hogy üzenetet hagyhatott.

– Üdv, a nevem Holland, és időpontot szeretnék egyeztetni holnapra Mr. Manuel Vargasszal – mondta. – Csak most tudtam meg, hogy a bankjukban van egy páncélkazetta, amit rám hagyományoztak, és szeretném kinyitni.

Folklór 517
Hollywood Forever temető

Tökéletes időjárást ígértek, napos időt, enyhe széllel, de nem érzed a szelet, csak a napsütést, amikor eléred a Hollywood Forever temető magasba nyúló vaskapuját. Szép táj nyílik mögötte: zöld fű, magas fák, márvány- és ólomüveg épületek.

Inkább emlékeztet filmdíszletre, mint temetőre. Ami azt illeti, mintha forgatnának is valamit ott, jobbra. Néhány fekete sátor áll arra, egy-két golfautó és pár fontoskodó ember – eléggé hasonlítanak az itt lakó pávákhoz. Elkerülöd őket, embereket és pávákat egyaránt, inkább egyenesen a temető közepe felé tartasz.

Izzad a tarkód. Mindig azt gondoltad, hogy a temetőkben hideg uralkodik, de ez forró: csupa napfény és pálmafa. És az a viszketeg érzés, mintha figyelnének.

Egy elszáradt pálmaág esik le mögötted. Visszafordulsz, és ekkor tűnik fel a kilátás. A fősétányt, amelyen éppen állsz, sötét fák és karcsú pálmák szegélyezik, egyenesen a távoli dombok felé mutatnak, ahonnan a híres HOLLYWOOD felirat néz le a holtakra.

Kiváló látószög, de nem bámészkodsz tovább. Már így is késésben vagy.

Bizonyára mindenki megtalálta a megfelelő sírt, ezért nem látsz más diákokat. Balra azonban megpillantasz egy sírkövet, rajta egy váratlanul ismerős frázis. A *Mel Blanc* név felett a *Tapsi Hapsi*ból ismert híres zárószavak állnak: „EZ VAN, SRÁCOK!" A rajzfilmekben ez mindig vidámnak hatott, itt azonban szomorú. Az érzés veled marad, amíg sietsz tovább a mauzóleum felé.

Végre meglátod a tucatnyi diákot a bejáraton át. Minden héten kevesebben jönnek. Minden héten egyre nehezebb megtalálni a helyszínt, és a Professzortól kapott nyomok egyre bonyolultabbak. Büszke vagy magadra, amiért összeraktad a megfejtést, és eljutottál ide.

A mauzóleum ajtaja nyitva áll, de látod, hogy rendes körülmények között nehéz láncok zárják le. Az egyik diáktársad meg is rázza őket, amikor elsétálsz mellette. Nem hiszel a szellemekben, de azért elgondolkozol, hogy vajon az embereket akarják-e kívül tartani, vagy a lelkeket belül.

Elsőként egy poros zongorát pillantasz meg. Bár nem kéne, mégsem bírsz ellenállni a kísértésnek, hogy leüsd az egyik megsárgult billentyűt. Néma. Halott, mint mindenki, aki itt nyugszik.

Jobbra-balra márványtáblák sorakoznak, rajtuk réz névtáblák, és két-két virágváza. A legtöbb váza üres, de az egyiknél megtorpansz: friss gerberák vannak benne, a márványon pedig vörös rúzsos ajaknyomok.

Benjamin „Bugsy" Siegel sírja.

Te nem ezt a Benjamint keresed, de nem is te vagy az egyetlen, aki észrevette a híres gengszter sírját. Az egyik osztálytársad egy pennyt hagy a sírkő mellett, másvalaki meg rúzsos csókot nyom a meglévők mellé.

Továbbsietsz, befelé.

A falba nagy ventilátort építettek, de az sajnos éppen megáll, amikor elérsz a terem végébe, és megtalálod a keresett neveket. Isla Saint és Benjamin James Tierney.

Egymás mellett fekszenek. Isla sírján nincs sem váza, sem felirat, de Benjaminén igen.

Szerető apa, zseniális elme, túl korán ment el.

Ismered a történetet, úgyhogy nem számítasz rá, hogy megkönnyezed, mégis megtörténik.

– Általában abba a hotelbe viszem a diákokat, ahol Isla és Ben meghaltak, de azok a szellemek nem olyan barátságosak. – A Professzor hangosan sóhajt. Megfordulsz, és meglátod: ott ül a poros zongora mellett. Nehéz, fekete ruhát visel, még egy kis fátylas kalapot is felvett. Először színpadiasnak tartod, de aztán átfut a fejeden, hogy talán ismerte Isla Saintet és Benjamin J. Tierney-t. Később haltak meg, mint a temető többi lakója – csak majdnem tizenöt éve –, és sokkal híresebbek is.

A Professzor vár még egy percet, hogy a diákok köré gyűljenek, mielőtt folytatná.

Benjamin J. Tierney és Isla Saint annak idején Hollywood királyi párja volt. A hírnevük és a szerelmi történetük 1996-ban kezdődött, amikor a huszonöt éves Tierney időtlen

mesterműve, a *Tükörország* kijött – Saint főszereplésével. Az év kasszasikere lett, több mint 250 millióval több bevételt hozott, mint a második helyezett, *A függetlenség napja*.

Mindezt tudod, hiszen olvastad a neten. És a filmeket is láttad.

A *Tükörország* folytatásának, a *Babák királysága* forgatásán hírnevük az egekbe szökött, mert mindketten elhagyták addigi partnerüket (Victoria Monroe-t és Sebastian Fridayt), és a forgatás felénél titokban összeházasodtak. Mindenki erről beszélt, amíg a *Babák királysága* ki nem jött 1997-ben, és még nagyobb sikernek nem bizonyult, mint az első rész. 1999-ben a trilógiazáró *Elveszett föld* minden létező bevételi rekordot megdöntött, és tucatnyi más filmet ihletett. Bár véleményed szerint egyik folytatás sem jó.

Benjamin J. Tierney zseni volt. Soha nem született még hozzá hasonló.

Már a *Tükörország* után leszerződött egy újabb trilógia megírására és rendezésére a Jericho Monroe Entertainment stúdióval. Az első két film, *A mágia ára* és *A halál szimfóniája* pénzügyileg hozta a *Tükörország*-szintet, de a forgatás során annyi balszerencse érte a stábot, hogy sokan azt hitték, elátkozták a vállalkozást. Tüzek ütöttek ki, több szereplő és stábtag autóbalesetet szenvedett, néhányan amnéziásak lettek, és egyszer, egy szabadtéri jelenet forgatásán egy egész galambraj hullott le holtan az égből.

A harmadik részt eredetileg 2007-ben tervezték bemutatni, de egy évet csúsztak a munkálatok. Tierney azt mondta, több időre van szüksége, át kell dolgoznia a forgatókönyvet, amiből még soha senki egy oldalt sem látott.

Többen rég gyanították, hogy a csúszás igazi oka, hogy Tierney szerint *A mágia ára*-trilógia el van átkozva, és fél befejezni.

Saint egy időre visszavonult a színészkedéstől, mert több időt akart tölteni Benjamintől született ikerlányaival, 2010-ben történt a nagy visszatérése Hollywoodba, a sötéten realisztikus *Titkos találkozások* című drámával. Alakításáért meg is kapta az első Oscar-díját. Állítólag sírva mondta el a beszédét a díjátadón.

Megpróbáltad megszerezni a beszédet, de nincs róla felvétel. Az összes többi Oscar-díjasról találtál videót, Isla Saintről azonban csak a cikkek maradtak meg: hogy még ugyanazon az éjjelen – 2011. február 27-én – meggyilkolta a férjét.

Ezt már azelőtt is tudtad, mielőtt olvastad volna a neten. Lehet, hogy csak kisgyerek voltál még, amikor történt, de mindenki tudja, hogyan ért véget a love story.

– A hivatalos bűnügyi jelentés szerint Isla egy ilyen fegyverrel lőtte le Benjamint. – A Professzor feláll, felnyitja a zongorát, és kivesz egy tömzsi fekete pisztolyt. – Ne aggódjanak, ez csak kellék – teszi hozzá Mona Lisa-mosolyával, de nem biztos, hogy hiszel neki. – Isla kétszer lőtte meg a férjét, először szíven, aztán fejen, mielőtt maga ellen fordította volna a fegyvert. – A Professzor a saját fejéhez illeszti a pisztolyt; összerezzensz. – A pletykalapok szerint egy másik nő miatt történt. Egy fiatal, ismeretlen színésznő, Jessica Travers miatt, akivel Benjaminnek viszonya volt. Persze Jessica sosem erősítette meg ezt a szóbeszédet, hiszen ő maga is öngyilkosságot követett el aznap éjjel.

Katt. A Professzor meghúzta a ravaszt.

A szíved kihagy egy ütemet.

A pisztoly valóban csak kellék. A Professzor feje ép, legalábbis kívülről annak tűnik.

– Ne aggódjanak, kedveseim, nem vágyom a halálra, és azt sem hiszem, hogy Isla Saint vágyott volna. – Leteszi maga mellé a fegyvert. – Hányan hallották már a hollywoodi hármas szabályt? Ha egy híresség meghal, ketten hamarosan követik. Nem tudom, honnan ered, de azt megmondhatom, hogy nem igaz. Mindhárom haláleset egy csalás, egy félrevezetés része, hogy eltitkolják Isla és Ben halálának valódi okát. – A Professzor suttogóra fogja a hangját; mind közelebb léptek. – Biztosra veszem, hogy mostanra már többen próbálták megkeresni az ördögöt a hotel bárjában, és talán korábban kellett volna szólnom. Legyenek nagyon óvatosak! Hollywoodot nem álmokra építették, hanem az ördöggel kötött alkukra, és az ördög nem veszi jó néven, ha késnek a fizetséggel.

NEGYEDIK FEJEZET

A Hollywood Rooseveltbe lépve Holland mindig úgy érezte, visszatér az 1920-as évekbe. Nem tudta, hogy az okkersárga fények teszik-e, a barnás spanyol járólapok, a cserepes pálmák, a vésett pezsgőspoharak vagy valami egészen más. Mintha még az idő maga is élőlény lenne, és egy része csapdába esett volna a Hollywood Roosevelt előcsarnokában.

Akkor esett szerelembe a hellyel, amikor felvette a Folklór 517-et is a tantárgyak közé.

A hallgatók egy kis csoportja a fejébe vette, hogy Los Angeles minden hotelének bárját végiglátogatja, hogy meghívhassa az ördögöt egy italra. Három bárig jutottak, mielőtt kipróbálták volna a Rooseveltet.

Holland már akkor beleszeretett egy kicsit az ikonikus épületbe, amikor elolvasta a történetét. A Rooseveltet 1927-ben építették, spanyol kolonialista stílusban. A báltermében adták át az első Oscar-díjakat. Volt a földszintjén egy régimódi játékterem is, bowlingpályával, és a pletyka szerint szellemek lakták. A félemeleten állítólag egy fehér szmokingos férfi kísértett, és még Marilyn Monroe – aki két évig lakott a szállodában – is megjelent itt időnként.

Holland hitt benne, hogy ha az ördög valóban létezik, akkor ide jár.

A barátait nem győzte meg azonnal. Az első látogatás után még más helyeket is ki akartak próbálni. Olyanokat, ahol a tetőteraszon különös koktélokat szolgálnak fel, és még ceruzaelemeket is tesznek mellé. Végül azonban mind rájöttek, amit Holland azonnal tudott: a Roosevelt különleges. És ehhez még szikrázó koktélokra sem volt szükség.

Most már minden hónap utolsó csütörtök estéjén itt találkoztak.

Az elmúlt évek során minden barátja meghívott már mindenféle férfit és nőt egy koktélra, akiről azt gondolták, ő lehet az ördög – vagy akivel flörtölni akartak. Holland volt az egyetlen, aki sosem vett senkinek Sidecart. Csak egyszer tervezte megtenni, és akkor biztosra akart menni.

Minden hónapban kicsit korábban érkezett a Rooseveltbe, hátha meglátja őt. Aznap még korábban érkezett, mint szokott, az Adammel való beszélgetése után pedig kedve támadt meghívni egy idegent egy italra. Be akarta bizonyítani, hogy a Professzorba vetett hite nem volt hiba, és mindennél jobban be akarta bizonyítani, hogy az ördögről szóló történetek igazak.

Ha bizonyítani tudná, hogy az ördög alkut köt az emberekkel, ami végül a halálukat okozza, be tudná bizonyítani, hogy az anyja nem gyilkolta meg az apját. Átírhatná a történetüket, megváltoztathatná a végét. Isla Saintet Hollywood főgonoszából ismét a legnagyobb dívájává

tenné. És talán megmenthetne valakit attól, hogy elkövesse azt a hibát, amit a szülei és még sokan mások is elkövettek.

Nem lehetett benne teljesen bizonyos, hogy a korábbi sztárok közül kik kötötték meg az alkut, és kik voltak azok, akik aztán nem fizettek. De alapos gyanúja volt. Miközben a dolgozatához kutatott, döbbenten vette tudomásul, hogy több hollywoodi sztár esetében ugyanaz a tragikus eseménysor futott végig: díjak, hírnév, siker, ami gazdagságot, hatalmat és imádatot hozott, végül különös és romboló történések sorozata, amit senki sem tudott teljesen megmagyarázni.

Ismerős szomorúság szúrt belé, amikor leült az első szabad asztalhoz, amelyet a holnapi halloweenparti szórólapjai borítottak, és a kandalló mellett állt. Túl meleg volt ahhoz, hogy a tűz mellett ücsörögjön, de a helyiség felét lezárták a – még letakart – halloweendekorációk miatt, a másik felében pedig már nyüzsögtek az emberek.

A poharak csengésével elkeveredő, kissé ittas nevetés a félemelet felé lebegett. Ez általában a pezsgő felszálló buborékjaira emlékeztette – igyekezett elképzelni, milyen lehetett régen a Roosevelt, amikor keménykalapos urak csevegtek gyöngyház gombos kesztyűt viselő hölgyekkel. Ma azonban nem tudta úgy átadni magát a hely varázsának, mint egyébként. Ideges, nyugtalan volt. A szíve úgy dobolt, mintha tudna valamit, amit ő maga még nem.

Ránézett a telefonjára, hogy a Professzor nem hívta-e vissza. De nem volt új értesítése. Sem a Professzortól, sem Jake-től… habár azt már nem igazán remélte, hogy hallani fog Jake felől.

Visszalökte a telefont a táskájába, és körülnézett, lát-e bárkit, aki az ördögre emlékezteti.

Hollandet a nagynénje, Beth nevelte fel, aki hitt Istenben és Jézusban, és valamennyi Hollandre is átragadt a hitéből. Nem ismerte túl jól a Bibliát, de a Lucifer névnek utánanézett. *Fényhozó.* A név jelentése alapján Holland feltételezte, hogy az ördög aranyszínű lesz. A bőre napbarnított, akár bronzos. A haja sötét- vagy világosszőke. Világos szem – a színében nem volt biztos, de azt tudta, hogy szép lesz.

Hirtelen Adam Bishop képe villant fel előtte, amint egy koktélospohár pereme felett rámosolyog.

Igyekezett kisöpörni a képet a fejéből. Adam nem annyira szexi, leszámítva, hogy... igenis az. Magas és izmosan vékony, az a típus, akiről el lehet hinni, hogy örökké fiatal és egészséges marad. Ha a Rooseveltben találkoznak, megfontolta volna, hogy meghívja-e egy italra.

Holland meggyőződése volt, hogy az ördög öltönyben lesz, és nem úgy néz majd ki, mintha mesterképzéses diák lenne. És határozottan nem turista, akikkel tele a hely. Sokan az italukat és egymást fotózták – az ördög ilyet sosem tenne.

A tekintete a félemelet felé vándorolt. Az a rész üres volt. Semmi olyasmit nem tapasztalt, amit korábban már ne látott volna, most mégis valamiért elöntötte a forróság, és újra feltámadt az idegessége. Izzadság gyöngyözött a tarkóján.

– Hé, szia!

Holland megfordult. A barátnője, Cat lépdelt az asztala felé, csupa hosszú, barna láb és hosszú, barna hajfonat a háta

mögött. Holland idegessége azonnal eltűnt a jóbarátja meleg mosolyát látva.

– Milyen volt a tegnapi randid? – kérdezte Cat izgatottan. Ő úgy vadászott a szerelemre, ahogy Holland a mítoszokra és legendákra. Cat – teljes nevén Charlotte Elizabeth Davis – számára az ördög keresése csak ürügy volt, hogy kedves idegeneknek italt vehessen. Az alapképzésen is csak az akkori barátnője miatt vette fel a Folklór 517 előadást. Holland szerint Cat egyet sem hitt el a Professzor történetei közül, az ördögöt is beleértve. Ő egyszerűen csak a szerelemben hitt, és abban, hogy mindent meg kell tennie, hogy megtalálja. Holland nagyon kedvelte ezért.

– Azt hiszem, az én sorsom, hogy vénlány maradjak – viccelődött, de nem minden igazságmag nélkül. – Úgy döntöttem, a következő célom a macskaallergiám legyőzése lesz, mert szerintem a jövőm nem tartalmaz férfiakat. Talán nincs megírva a sorsomban, hogy rendes, normális pasikkal találkozzak.

Cat szemében szánalommal kevert harag villant fel. Ő az a fajta barát volt, aki sosem tudta elképzelni, hogy Hollanddel bármi baj lenne.

– A *rendes* és *normális* olyan unalmas szavak – jelentette ki nyomatékosan a jóbarátok őszinte dühével. – Nem is értem, miért akarod bebeszélni magadnak, hogy ez kell.

– Mert tényleg ez kell. Én is rendes vagyok.

– Igen, tökéletesen édes vagy. De… – Cat arckifejezése ellágyult. – Nem a *rendes* az első szó, ami az eszembe jutna rólad. Annál annyival több vagy. Mint egy napsugár, a hosszú szőke hajaddal, a vidám szoknyáiddal, a mosolyoddal, a béna

vicceiddel. De legbelül nem cukorból vagy. Amikor először találkoztunk… amennyire hittél a Professzor meséiben, elgondolkodtam rajta, hogy nem vagy-e egy kissé őrült.

Holland szemöldöke a magasba szaladt.

– Csak egy perc volt! – tiltakozott Cat. – Aztán azonnal a barátod akartam lenni.

Holland azonban nem tudott másra gondolni, csak hogy ez a baj vele: állandóan a Professzor meséit és legendáit kergeti. Tegnap este is emiatt romlott el minden. Mindig emiatt romlott el minden, mert neki a mítoszvadászat fontosabb volt minden másnál.

– Hé, ne érezd magad rosszul! – kérte Cat. – Tudod, hogy szerintem csodálatos vagy. A világlátásod egészen más, egészen meglepő. Ez tesz érdekes személyiséggé. Csak azt nem tudom… – Cat elhallgatott, és összecsücsörítette skarlátvörös ajkát, mintha úgy gondolná, jobb lenne abbahagyni.

– Semmi baj – nyugtatta meg Holland. – Alighanem hallanom kell ezt.

Cat átnyúlt az asztalon, és a tenyerét Holland kezére tette.

– Azt hiszem, nem a jó típust keresed. Szerintem te igazából nem egy biztonságos és *kedves* pasit akarsz. Inkább olyasvalakit, aki egy kicsit megijeszt. Mint a Professzor meséi. És szerintem olyan valaki illik hozzád, aki mellett nem érzed úgy, hogy el kell titkolnod a sötét, horrorkedvelő részedet.

Ez volt a másik ok, amiért Holland szerette Catet. Bár nem mondott el neki mindent, Cat mégis sokat meglátott abból, ami benne zajlik.

Egy pillanatra átfutott a fején, hogy mi lenne, ha elmondaná Catnek az igazat. Ha bevallana mindent a szüleiről, elárulná az igazi nevét és az igazi okot is, amiért felvette a Professzor óráit. Úgy képzelte, Cat a világ legszorosabb ölelésébe fogná, majd pedig személyes küldetésének érezné, hogy együtt találják meg az ördögöt. Szinte hallotta is a hangját: *Mindenki a vendégem egy Sidecarra!*

És akkor megszűnne a Holland lelkében folyamatosan égő sajgás. Egy percre úgy érezné, talán mégsem egyedül fogja leélni az életét, megválaszolhatatlan kérdésektől kísértve.

Azonban az egyik ok, amiért annyira szerette Catet, lehetetlenné tette, hogy Holland megossza vele a titkát. Catnek nem voltak titkai, ezért rettentően nehezére esett megtartani másokéit. És ez nem csak Holland titka volt. Januaryé is.

– Örülök, hogy ilyennek látsz – felelte. – De valójában nem akarok félni.

Cat hitetlenkedve nézett rá.

– Akkor miért jársz ide minden héten korábban, hogy megkeresd az ördögöt?

– Én vagyok az egyetlen, aki még nem hívta meg egy italra.

– Akkor ez ma megváltozik! – jelentette ki Cat.

Mintegy végszóra, a terem túlsó végében álló asztal közönsége felnevetett. Mindketten odanéztek. Chance Garcia érkezett meg.

Igen – *az a* Chance Garcia.

Természetesen máris ital volt a kezében. A felszolgálók mindig töltöttek neki egyet, amint belépett.

Chance sosem adott rá magyarázatot, hogy miért vette fel a Folklór 517-et, de Holland gyanította, hogy *A varázslatos padlás*hoz van köze. Nem mintha Chance valaha is beszélt volna *A varázslatos padlás*ról. Az egyetlen téma, amit elkerült, mégis kedvesen és nagylelkűen viselkedett azokkal, akik felismerték a műsorból, márpedig még ennyi év után is felismerhető maradt. Mostanában annál is inkább, hiszen váratlanul visszatért, hogy a legújabb Vic VanVleet-filmben játsszon – hálaadásra ütemezték a bemutatóját.

A vihogó lányok az érkezőnek örültek: most egy cserepes pálma mellett fotózkodtak.

– Nem tudom, hogy bírja – jegyezte meg Eileen, és letelepedett a lányok mellé. Holland nem is látta, mikor jött be, de ott volt, úgy öltözve, mintha egyenesen a munkából érkezett volna. Méretre szabott nadrágot viselt, elegáns, hosszú ujjú, krémszínű blúzzal, amelynek a gallérja alól csokorra kötött, tengerészkék szalag kandikált ki.

Eileen Cheng üzletvezetés alapszakot végzett, és azért vette fel a Folklór 517-et, hogy teljes körű oktatási tapasztalatot szerezhessen. Most túlterhelt személyi asszisztensként dolgozott, de nem volt hajlandó elárulni, kinek. Cat és Holland egyaránt úgy vélte, hogy valami híresség a munkaadója, csak aláírt egy titoktartási nyilatkozatot.

Cat minden héten megpróbálta kitalálni, kinek dolgozik – úgy vélte, a titoktartási nyilatkozatok nem vonatkoznak a barátokra. Eileen szája azonban zárva maradt, akár egy széf. Mindenki egyetértett, hogy őt hívnák, ha hirtelen el kellene

tüntetniük egy holttestet. Holland telefonjában így is volt elmentve: „Halálos veszély esetére”.

– Ezt hogy csinálod? – kérdezte Cat. – Csak úgy megjelensz, mintha varázslat lenne.

– A varázslat nagyrészt csak figyelemelterelés – válaszolta Eileen. – Mindketten Chance-t meg az új rajongói klubját bámultátok.

– Ne mentsük meg? – vetette fel Holland.

Cat és Eileen látványosan megnézte magának a nevetgélő lányokat, hogy lássák, van-e köztük csinos. Chance már többször is közölte velük, hogy ne mentsék meg, ha a rajongói csinosak.

Chance is jóbarátjuk volt; őt hívták, ha el akartak menni inni egy új helyre, vagy futni a parton, esetleg ha nehéz bútorokat kellett tologatni. Ugyanakkor kissé sekélyes is volt.

– Azt hiszem, ma nem muszáj – állapította meg Cat. – Úgy látom, arra a szőkére mosolyog, aki úgy néz ki, mint te, Holland.

– Szerintem nem hasonlít rám – fintorgott Holland.

– Szerintem sem – mondta Eileen, miután még egyszer megnézte a lányt. – Ő az a típus, akivel soha semmi rossz nem történik. – Összehúzta a szemét. – Lefogadom, hogy csak azért vesz könyveket, mert a polc jó háttér a fotóknak, és ha a hírekről beszél, a pletykarovatokra gondol.

– Én szívesen olvasom a pletykarovatokat – jegyezte meg Cat.

Holland telefonja megcsendült. Gyorsan rápillantott, remélve, hogy a Professzor vagy Jake üzent végre (akármit is

mondogatott magának, mégsem adta fel a reményt, hogy macskákon kívül másnak is helye lehet a jövőjében).

Nem tőlük jött üzenet.

Egy nem fogadott hívása volt. A hívóazonosító szerint a CENTENNIAL CITY FIRST BANK kereste.

Hollandet kirázta a hideg.

A bank hagyott neki egy hangüzenetet, de a telefonja csak annyit írt ki: *Szöveg nem elérhető.*

– Mi a baj? – kérdezte Eileen.

– Bocs, kaptam egy üzenetet, amit meg kell hallgatnom. – Holland felállt. – Mindjárt visszajövök.

A terem túl hangos volt. Felsietett a félemeletre, ahol már eléggé elhalkult a zaj, hogy hallja a saját lépteit a régi, spanyol járólapon.

Nem akart fel-alá járkálni, mégis kényszeresen ezt tette, miközben visszajátszotta az üzenetet.

– Jó estét. Padme Davani vagyok, a Centennial City First Bank igazgatójának asszisztense. Tájékoztatni szeretném, hogy holnap reggel kilenc negyvenötre foglaltam önnek időpontot egy tizenöt perces találkozóra. Tekintve, hogy ez az első látogatása a Bankban, javaslom, hogy öt perccel korábban érkezzen, de semmiképpen ne késsen, különben nem lesz elég ideje kinyitni az apja páncélkazettáját.

Folklór 517
A Bank

Reggel van. Csipás szemmel ébredsz, rosszkedvűen, mintha másnapos lennél, pedig nem is ittál. Megdörgölöd a szemed; a szédülés lassan múlik.

Most már emlékszel: előadáson voltál, vagy legalábbis úgy emlékszel. Az emlékezés olyan, mintha egy álmot próbálnál megragadni.

Hallani véled a Professzor rekedtes hangját, de nem tudsz felidézni semmit abból, amit mondott. Arra sem emlékszel, amikor elmentél.

Üzensz egy barátodnak.

Szia, voltál tegnap előadáson?

Megjelennek az üzenetírást jelző pontok, majd eltűnnek. Aztán újra megjelennek.

Mindez többször megismétlődik, végül megérkezik az üzenet.

Nem emlékszem.

Kinyitod a jegyzetfüzetedet, amit mindig magaddal hordasz. Az előző hétről ott is vannak a lekapart jegyzetek. Erről a hétről azonban... semmi.

Már majdnem becsukod a füzetet, amikor meglátod. Kiradírozott ceruzanyomok – nem több, mint az írás árnyéka, de a vonalak kiadják a kitörölni kívánt történetet.

A BANK
Lehetetlen behatolni.
A világ legbiztonságosabb széfjei.
Soha senki sem lopott onnan, senki sem mer betörni.
Csak időponttal.

ÖTÖDIK FEJEZET

Igaz volt.

Holland félt reménykedni. Azonban amikor üzenetet hagyott, egy szóval sem említette az apját, csak a kazettát.

Szinte hallani vélte az apja hangját. *Jó munka, Hollybells, csak kövesd a nyomokat.* Mert ez nagyon is egy nyomnak tűnt.

Vajon mit hagyott rá az apja? Remélte, hogy ez talán egy újabb kincsvadászat kezdete. De ha nem, akkor is boldog lesz, bármit kap is az apjától.

Fel kell hívnia a nővérét. Tudta, hogy Spanyolországban már elmúlt éjfél, és Mr. Vargas figyelmeztette, hogy ne beszéljen senkinek a kazettáról. De mindenki tudta, hogy a szabályok értelmében a titkokat egyvalakivel meg lehet osztani, és Holland számára January volt az a valaki.

Felhívta a testvérét, de a hívás azonnal a túlságosan ismerős hangpostára futott.

– Hahó, JJ, én vagyok. Valami történt. Épp most hívott fel egy bank. Azt hiszem, apa hagyott ránk valamit egy...

Csak az üzenet feléig jutott, amikor a telefonja bejövő hívást jelzett. Jake neve villant fel a kijelzőn. *Végre!* Holland szerette volna felvenni, de a legrosszabbkor csörgött rá a fiú. Elutasította a hívást az előre programozott üzenettel: *Visszahívlak.*

Azonnal megérkezett a válasz.

Nem jó. Az Órás Ember hívott.

Holland szíve kihagyott egy ütemet. Amikor Jake ismét hívta, azonnal felvette.

– Mondd, hogy ez csak egy vicc! – robbant be a vonalba Jake, mielőtt köszönhetett volna.

– Mi tör...

– Felhívott! – vágta rá Jake. – Az Órás Ember. Azt mondta... – Elakadt, akkorát nyelt, hogy Holland még a vonalban is hallotta. – Azt mondta, hogy ma este meghalok. Hacsak... – Elhallgatott, és csak valami szaggatott zaj szűrődött be, ami akár elfojtott zokogás is lehetett.

Holland szívesen megmondta volna neki, hogy minden rendben lesz, hogy ez nem valóságos, de az üzenet után, amit a banktól kapott, úgy érezte, hogy a Professzor történetei valóságosabbak, mint valaha.

Adam Bishopra gondolt. *Tudom, hogy felnézel rá, de jobb lenne, ha nem tennéd. Hazug és csaló.* Holland hirtelen reménykedni kezdett, hogy igaza volt.

Szinte fizikai fájdalmat érzett, amikor elképzelte, hogy ekkorát tévedett a Professzorral kapcsolatban, hogy az Órás Ember csalás, vagyis a bank is csalás, és nincs semmiféle páncélkazetta.

Ha azonban a Professzorral kapcsolatban minden igaz, akkor Jake meg fog halni.

– Mit mondott még? – kérdezte.

– Azt, hogy hat óra negyvenhétkor meghalok, hacsak... – Jake szava ismét megszakadt, aztán olyan halkan folytatta,

hogy Holland alig hallotta a lenti nevetgélés és a léptek zaja felett. – Nem tudom megtenni, amit mondott, Holland.

– Mit akart tőled?

– Nem akarom így elmondani. Csak… csak nem akarok most egyedül lenni. Átjönnél?

– Én… – Holland elhallgatott. Jake hangjában valami idegességgel töltötte el. De milyen ember lenne, ha megtagadná valaki utolsó kívánságát? *Nem,* szólt rá saját magára. Jake nem fog meghalni ma.

Azonban Holland már nem volt biztos benne, hogy elhiszi ezt. Csak azt tudta, hogy rossz érzés kísértette, amióta belépett a Rooseveltbe, és talán éppen ezért.

– Kérlek – folytatta Jake. – Csak azért adtam meg az adataimat tegnap, hogy téged lenyűgözzelek.

Bűntudat hasított Hollandbe. Jake-nek igaza van, ez az egész az ő hibája. Fordított helyzetben ő sem szívesen lenne egyedül.

– Rendben – felelte. – Csak mondd meg, hol vagy.

Azonnal megkapta az üzenetet a címmel: egy társasház volt, nagyjából tíz percre tőle.

– Siess! – kérte Jake. – Ha igazat mondott, nagyjából egy órám maradt.

Holland leszaladt a lépcsőn a földszintre. Elfutott volna akár búcsú nélkül is, de a táskáját az asztalnál hagyta, és tudta, a barátai aggódnának, ha szó nélkül faképnél hagyná őket.

– Kérlek, mondd, hogy meghívtad azt a pasit egy italra, mielőtt elszaladtál volna, mint Hamupipőke – csapott le rá Cat.

– Miről beszélsz? – értetlenkedett Holland, mire Cat jelentőségteljesen felsandított a félemeletre.

Az előbb, amikor Holland fent járt, nem volt ott senki. Most azonban igen. A hotel lámpáinak elkenődött fényében, a korlátnak támaszkodva egy férfi állt fehér szmokingban, a nyaka körül kioldott csokornyakkendő.

Holland ismerte a hotelben kísértő szellemek történetét, köztük a fehér szmokingosét is, ez az alak azonban nem volt talpig elegáns. Ráadásul nagyon is valóságosnak tűnt; éppen olyannak, mint Adam Bishop.

Hideg kúszott fel a gerincén. Mi a fene folyik itt? Adam követte?

Amikor azonban jobban megnézte magának a férfit, rájött, hogy valójában nem Adam. Határozottan hasonlított rá, de ez a férfi idősebb volt, hidegebb és keményebb. A bőre világosabb, a haja sötétebb. Adam tükörverziója.

Az idegen elfordította a fejét, a tekintete Hollandébe kapcsolódott. A levegőben zizegni kezdett az elektromosság.

Nem úgy nézett Hollandre, mint egy idegen. Ez bensőséges pillantás volt. Mintha ismerné, mintha már *nagyon régóta* ismerné. Csakhogy Holland emlékezett volna erre az arcra.

Cat füttyentett egyet.

– Ha nem hívod meg egy koktélra, én fogom.

– Ne! – Holland akarata ellenére szinte felkiáltott, bár maga sem tudta volna megmondani, miért. Korábban ő sem akart mást, mint meghívni egy idegent egy italra, és bebizonyítani, hogy az ördög létezik. Márpedig ez a férfi határozottan úgy nézett ki, mint akire illik a szerep.

Életében most először azonban úgy érezte, hogy nem jó ötlet követni a nyomokat. Adam korábbi figyelmeztetésére gondolt. *A Professzor nagyon meggyőző. De azt hiszem, veszélyes dolog a történetei után futni.*

Kell-e meggyőzőbb bizonyíték erre, mint Jake hívása?

Cat és Eileen furcsálkodva nézett rá.

– Mi a baj? – kérdezték egyszerre.

– Ne hívd meg! – vágta rá Holland.

– Kit ne? – értetlenkedett Eileen.

– A fehér szmokingost, ott, a félemeleten.

– Miféle fehér szmokingost? – csillant fel Cat szeme.

– Akiről az imént beszéltünk! – Holland megfordult, és felfelé mutatott, de a férfi már nem volt sehol.

Akkor érezte meg.

Csepp.

Csepp.

Csepp.

Az orra vérzett. Már megint.

– Holland, jól vagy? – Eileen odanyújtott egy szalvétát. Holland az arcához szorította. Szédült, bár nem tudta, hogy a vérzéstől-e, vagy mert olyasmiket lát és hall, amiket senki más. Aznap ez volt a második orrvérzése. Egyébként szinte sosem vérzett az orra, ezért nem igazán értett hozzá, de nem gondolta, hogy általában hallucinációval járna.

– Drágám, miért nem ülsz le? – kérdezte Cat.

– Nem lehet. – Holland még egyszer megtörölte az orrát. Szerencsére a vérzés alábbhagyott. Még mindig szédelgett, de igyekezett eljátszani a barátai előtt, hogy jól van. – Sajnálom,

de tényleg el kell szaladnom. Bocsánatot kérek. Szeretlek titeket.

Mindkét barátnője biztosította, hogy viszontszereti.

– Ne feledkezz meg a holnapi buliról! – Cat felkapta az egyik szórólapot a Hollywood Roosevelt halloweenpartijáról. – Ha kell egy jelmez, még tudok szerezni, neked és Clark Kentnek is, ha észhez tér!

Holland megpróbált mosolyogni a barátja örök optimizmusán, aztán megfordult… és azonnal nekiment valaminek.

– Húha, Holly… – Chance két kézzel ragadta meg a vállát. – Kérlek, mondd, hogy nem előlem menekülsz. – Rávillantotta ellenállhatatlan mosolyát, bár Holland tudta, hogy a férfinak eszében sincs elcsábítani őt. Chance azon szerencsés gyerekszínészek közé tartozott, akik felnőve még szebbé lettek.

– Sosem menekülnék el előled – vágta rá. Más körülmények között elsütött volna egy tréfás megjegyzést, miszerint pontosan tudja, hogy Chance szereti üldözni a nőket, de aznap este nem volt viccelődő kedvében.

Chance elhúzta a száját. Fogalma sem volt Holland titkairól, de eléggé ismerte, hogy észrevegye, ha valami nincs rendben vele.

– Minden oké?

Nem tudom, szerette volna válaszolni Holland. *Úgy érzem, hibát követtem el, vagy most fogok.* Aztán arra gondolt, hogy ha van bárki, aki megérthetné, amit érez, és értelmet is találna benne, az Chance.

Az után az előadás után találkoztak, amikor a Professzor az ördög és a koktél legendájáról mesélt nekik. Aznap este a parkolóban páran arról beszélgettek, hogy be kellene járni a bárokat, és egyszer csak megjelent Chance Garcia.

Beszállhatok? – kérdezte, és úgy mosolygott, mint a szomszéd fiú, mármint ha a szomszéd fiú egy korábbi gyermeksztár lenne, örök-kedves arccal, gödröcskékkel, nagy szemmel, elbájoló mosollyal.

Holland először szkeptikus volt. Gyerekkorában imádta Sammy Sanchezt, de emlékeztetnie kellett magát, hogy ez nem Sammy. Sammy csak a szerep, amit Chance a tévében játszott. Chance nem aranyszívű árva, aki örök hűséget fogadott a barátainak – hanem egykori gyerekszínész, sötét múlttal. Mégis, ez a sötét múlt volt az, ami Hollandet vonzotta.

Egy este, miután kissé túl sokat ittak a hotel bárjában, és már mindenki elment, Chance bevallotta, hogy elhiszi a Professzor minden történetét. A mosolya eltűnt, a szemében kihunyt a csillogás. Holland látta, hogy a gyerekkorát végigkísérő démonok még mindig vele vannak.

Most Holland szinte kísértést érzett, hogy bevallja neki: a srác, akivel találkozgat, egy órán belül meghal, mert az Órás Ember felhívta. De félt, hogy ha elmondja Chance-nek, ő nem fogja hagyni, hogy elmenjen. A Holland kezében lévő véres szalvéta láttán már most erősebben szorította a lány vállát.

– Mi történt?

– Csak az orrom vérzett.

Holland telefonja megcsendült. Üzenet érkezett Jake-től. *Siess!*

Chance tekintete a kijelzőre villant, és az egyik kezét levette Holland válláról, de a másikat még egy percig ott tartotta.

– Chance, mennem kell.

– Tudom. De… – Chance ragyogó mosolyának a maradéka is odalett. – Amióta beléptem ide ma, rossz érzésem van. Nem tudom, mi folyik itt, de kérlek, légy nagyon óvatos!

HATODIK FEJEZET

Tíz perc.

Holland majdnem kifutott az időből, mire megérkezett a társasházhoz, ahol a valóra nem vált hollywoodi álmok laktak, színészek és zenészek, akik személyi edzőket és baristákat játszottak éppen.

A nap lemenőben volt, és a járdát szegélyező fák árnyékában az épület még komorabbnak hatott. A lámpák villantak párat, mielőtt életre keltek, és természetellenes sárga árnyalatúra festették az utat a lába előtt.

Holland mindig is biztos volt benne, miben hisz, és miben nem. Most azonban csak a félelem maradt. Kalapált a szíve, mire megmászta a lépcsőket a Jake által megadott lakásig.

Tíz perc, és Jake vagy életben lesz – Holland pedig biztosra veheti, hogy a Professzor meséi hazugságok –, vagy meghal, de akkor Holland azt is megbánja, hogy valaha meghallgatta azokat a történeteket.

Bekopogott.

Jake azonnal ajtót nyitott.

Rettenetesen nézett ki. A szeme véreres volt, Clark Kent-féle haja kissé zsírosan lapult a fejére. Fény csak a mögötte álló néma tévéből szüremlett. Kisebbnek tűnt, mint Holland

emlékeiben, és egy kopottra mosott, piros USC-pólót viselt, amitől ő maga is fakónak látszott.

– Bejössz? – Rámosolygott Hollandre, de ez már nem az előző esti szuperhősmosoly volt. És még ha az lett volna, Holland akkor sem akart volna bemenni. Ez a Jake egészen más érzést keltett benne, mint akivel randizott.

– Azt hiszem, jó lesz itt is – felelte erőltetett könnyedséggel. Azt semmiképpen sem akarta, hogy Jake kellemetlenül érezze magát. – Így beállhatok bárki elé, aki bántani akarna.

– Kérlek! – Holland még sosem látott ilyen szomorú tekintetet. Bűntudata támadt, sekélyesnek érezte magát.

– Jó, persze – válaszolta, és óvatosan belépett.

– Várj, ne... – Jake felemelte a kezét, mintha meg akarná állítani. – Ne gyere be!

– Dehát éppen most mondtad... – Holland értetlenül nézett rá.

Jake hangtalanul káromkodott, és idegesen a hajába túrt.

– Holland, én... szóval szerintem igazán jó ember vagy. És sajnálom, nagyon sajnálom, de...

– Jake... megijesztesz.

A véreres szempár az övébe kapcsolódott.

– Nem Jake az igazi nevem.

– Tessék? – Holland szíve egyre gyorsabban vert.

Nem-Jake arcán az ijedt kifejezést átkozottul bűntudatos váltotta fel.

– Nagyon sajnálom, Holland. Azt mondták, egyszerű meló lesz.

Holland fejében egyszerre szólalt meg az összes sziréna. Nem lett volna szabad idejönnie. Fogalma sem volt, mire céloz Nem-Jake, de abban biztos volt, hogy most kell lelépnie. Elhátrált.

– Várj! – Nem-Jake elkapta a karját.

– Eressz el, vagy sikítok.

– Csak hadd magyarázzam el! – hadarta Nem-Jake. – Tudom, hazudtam, de nem vagy biztonságban.

– Ezt éppen az mondja, aki még a nevét sem árulja el? Ki bérelt fel kit, és egyáltalán mire?

Nem-Jake arcára ismét kiült a bűntudat.

– Nem akartalak bántani. De tényleg nem vagy biztonságban. Valaki a halálodat akarja. – Mély, szaggatott lélegzetet vett. – Az Órás Ember, vagy akárki volt is, aki hívott nemrég, azt mondta, úgy nyerhetek több időt, ha megöllek téged.

Hollanden jeges hullám söpört végig, aztán kitépte a karját Nem-Jake szorításából, és rohant, ahogy bírt, bár majdnem elesett ostoba magas sarkú cipőjében.

– Holland! – kiáltott utána Nem-Jake. A lány nem állt meg. – Holland, ne!

Holland lerúgta a cipőjét, és futott, egyenesen ki a parkolóba. Csakhogy valahogy időközben összezavarodott, mert nem találta az autóját.

Remegő kézzel húzta elő a telefonját. Valakivel muszáj tudatnia, hol van. January egy fél világgal odébb van; ő csak aggódna, de semmit nem tehetne.

Következőnek Chance jutott eszébe. Ha őszintén beszélt volna vele a hotelben, Holland talán nem is jön ide.

Mekkora hülye volt!

Chance azonnal felvette a telefont.

– Máris hiányzom?

– Olyan hülye vagyok! – kiáltotta Holland a telefonba. – Olyan nagyon hülye!

– Hűha, Holly, lassíts! Mi történt?

– Azt sem tudom, hol kezdjem. – Holland beszélni is alig bírt, a készülékkel a fülén fordult vissza az épület felé, hogy megtalálja a helyes parkolót.

Minden egészen másképp festett. Sötétebb lett, mint amikor érkezett, az égen a kékséget sebesen nyelte el a fekete.

Valaki a halálodat akarja.

Jake szavai visszhangoztak a fülében, miközben óvatosan visszament arra, amerről jött. Meglátta elhagyott cipőit, és a szíve még erősebben zakatolt. Innen menekült Nem-Jake elől. Vajon ott rejtőzik az árnyékban?

– Hol vagy? – kérdezte Chance. – Elmegyek érted.

– Itt a kocsim – suttogta Holland. – Én csak…

Elhallgatott, mert megpillantott egy furcsa árnyat maga előtt az úton.

Nem árnyék volt. Hanem egy ember.

És nem mozdult.

Holland megdermedt, de a keze remegett. Nem bírta megállítani, és nem bírta mozgásra bírni a teste többi részét.

Az alaknak sötét haja volt, és fakópiros USC-pólót viselt.

– Jake…

– Ki az a Jake? – tudakolta Chance a telefonban.

Életre kelt az automata öntözőrendszer, a kis fejekből spriccelő víz alatt meghajoltak a páfránylevelek. Elérték Jake-et is, eláztatták a haját, benedvesítették a pólóját.

Holland közelebb araszolt, hogy lássa, lélegzik-e. Mozog-e a mellkasa, és…

– Istenem! Istenem! Istenem! – ismételgette.

Azonban Jake-en már az isten sem segíthetett.

HETEDIK FEJEZET

Holland fülének az öntözőfejek sziszegése mindig is ártatlan hangocska volt. A gyerekkori nyarakra emlékeztették, a játékra az élénkzöld fűben, a hulló cseppek közötti rohangálásra, miközben fent ragyog a nap.

Most azonban a sziszegés egy elromlott rádió hangjára hasonlított.

Chance káromkodott a vonalban, és megismételte a kérdést.

– Mit csinált?

– Semmit – felelte Holland. – Meghalt.

A szeme előtt elsötétedett a kép, amíg már nem látott semmit, csak a vizet, ami egyre áztatta Jake pólóját. Vagy vér lenne? Lövést nem hallott. Biztosan késsel tették. Határozottan vér ömlött a hátából. Nem mert elég közel menni, hogy a pengét is lássa, de nem is számított. Tudta, ki tette.

Az Órás Ember.

Tompa aggyal megnézte a telefonján, mennyi az idő. 18:53. Hat perccel az időpont után, amit az Órás Ember megadott Jake-nek, mint a halála időpontját.

Megpróbált gyorsan fejben számolni, hogy kijön-e a lépés. Legalább két perce áll itt, és előtte néhány percig tévelygett

is. Jake bizonyára utánafutott, és 18:47-kor összeesett. Éppen, miután ő lerúgta a cipőjét.

Az Órás Ember valóság.

A Professzor legendái igazak.

Holland úgy érezte, hatalmas bajba került.

Úgy követte a városi legendákat, mint egy tudatlan, ártatlan gyerek a kenyérmorzsákat. Annyira csak a nyomokra összpontosított, hogy eszébe sem jutott elgondolkodni, hova is vezetik majd végül.

– Holly, ott vagy még? – kiabálta Chance a vonalban.

– Bocs... igen, itt vagyok. Itt vagyok – ismételte Holland. Fogalma sem volt, mi mást mondhatna. Lassan visszanyerte az uralmát a teste fölött; érezte a mezítelen talpa alatt a vizet, de az agya részben még mindig dermedt volt, és nem tudta, mitévő legyen.

Hívja a rendőrséget? Meneküljön Jake gyilkosa elől? A férfi vére elkeveredett az öntözővízzel, és lassan elérte Holland lábujjait. Nem érezte magát biztonságban a növekvő pocsolyában, de mi lesz, ha egyenesen beleszalad a gyilkosba?

Elfehéredő ujjakkal szorongatta a telefont. Az jutott eszébe, hogy a *gyilkos* tulajdonképpen rossz hangzású szó. Még mindig nem tudta elhinni, hogy valaki megölte Jake-et.

Miért akarná bárki is holtan látni?

Ekkor jutott eszébe, amit Jake mondott.

Azt mondták, egyszerű meló lesz.

Kik mondták? Miféle meló? Hirtelen ezer kérdése lett, de tudta, hogy ha a rendőrök túl hamar ideérnek, talán sosem kap rájuk választ. Miközben a dolgozatát írta, döbbenten

fedezte fel, milyen sok hollywoodi halálesetnek létezik alternatív változata arról, hogy mi történhetett valójában; a nyomozói munka felületes volt, és időnként nyilvánvaló hazugságokkal teli.

Ha válaszokat akar kapni Jake-kel kapcsolatban, neki kell megkeresnie őket.

– Figyelj rám! – szólt rá Chance. – Ha valaki meghalt, és úgy érzed, veszélyben vagy, el kell onnan tűnnöd.

– Vissza kell mennem a lakásába – ellenkezett Holland.

– Ne csináld! – mordult rá Chance. – Csak mondd meg, hol vagy, és várd meg, amíg odaérek!

Holland azonban nem tudott ellenállni. Ez volt a világ legnagyobb nyúlürege. Egy rejtély, éppen az orra előtt. Felszaladt a lépcsőn, mezítelen talpa csattogott a hideg fémen.

– Vonalban maradok – mondta.

– Elment az eszed? – hördült fel Chance.

– Alighanem – ismerte be Holland.

– Ne menj oda!

De már túl késő volt. Holland tárva-nyitva találta Jake ajtaját, és belépett.

– Holly, kérlek, menj egy biztos helyre! – könyörgött Chance, és az övé volt az egyetlen hang, amit Holland a lakásban hallott, miközben igyekezett felmérni a helyet. Szerencsére kicsi volt, de a lehalkított tévét leszámítva sötét és rendetlen is.

– Kérlek, tűnj el! – rimánkodott Chance.

– Nem nyúlok semmihez.

Nem mintha itt bármihez szívesen hozzányúlt volna. A nappalinak tornaöltözőszaga volt, állott, dohos. A szőnyeg ragadt a talpa alatt. Jake eléggé trehány volt.

Nem. Nem-Jake.

Jake nem létezett, a rendezetlen lakásban állva ez egyre világosabbá vált a számára. A dohányzóasztalon elviteles ételdobozok halmozódtak, mellettük borítékok, másvalakinek címezve.

– Axel Jorgenson.

– Ki az az Axel Jorgenson? – csapott le Chance.

– Jake igazi neve. Itt van a levelein.

– Miért nézegeted a leveleit? El kellene húznod onnan!

– Én csak…

Holland elhallgatott, mert meglátott egy fényes fekete dossziét egy félig megevett hamburger alatt. A lakás többi részével ellentétben a mappa tiszta volt, és a szélén csillogó arany, art deco díszítés futott végig.

Éppen, mint az ördög névjegye.

Ez nem lehet véletlen egybeesés…

Bár Holland maga sem volt biztos benne, hogy mit jelent, de úgy vélte, Jake valahogyan kötődik a Professzor történeteinek világához. A gondolat most nem töltötte el izgalommal.

Zsibbadt kézzel felvette a fényes mappát. Vékony volt, alig néhány lap lehetett benne. Szerette volna ott helyben kinyitni, de nem kellett hallania Chance kiabálását, hogy tudja: halott ember nappalijában olvasgatni rossz ötlet. Újra lesietett a lépcsőn.

Jake még mindig mozdulatlanul hevert ugyanott. Holland megtorpant. Úgy érezte, az első sokk lassan elmúlik, és a helyzet kezd valósággá válni.

– Holland, ott vagy még? – tudakolta Chance, azonban mintha egyre távolabbról hallatszott volna. Maga Holland is távolodott.

Korábban eltöltötte a rémület, most azonban, hogy Jake mellett állt, a gyász is beférkőzött az agyába. Tudta, hogy a valódi neve Axel, ám képtelen volt így gondolni rá. Ebben a pillanatban még mindig Jake volt. És még mindig emlékezett, milyen csókolózni vele, milyen kedvesen viselkedett az első randin, mennyire reménytelin karolta át. Talán az egész hazugság volt, csak egy meló Jake számára, de akkor is élő ember volt. Nem ezt érdemelte.

Fel kellene hívnia a rendőrséget. Hívni a 911-et, vagy segítségért kiáltani, vagy valamit csinálni, amit az emberek szoktak, ha valakit holtan találnak.

– Chance, mennem kell.

– Holland, ne...

Holland bontotta a vonalat.

Elszánta magát, hogy felhívja a segélyvonalat, de a tekintete a kezében tartott fényes fekete mappára esett. Már eleget olvasott bűntényekről és gyilkosságokról, hogy tudja, ha megjelenik a rendőrség, mindent elszednek tőle. Ezt a mappát mindenképpen, és attól függően, hogy mit találnak benne, talán őt is elviszik.

Nem hívhatja a rendőrséget, amíg meg nem tudja, mi áll benne.

Az alkonyat utolsó pillanata homályos, kopott VHS-színekbe borította a világot, de még elég volt ahhoz, hogy lássa a mappa tartalmát.

NYOLCADIK FEJEZET

Holland félig-meddig azt várta, hogy egy fekete névjegykártya esik ki a mappából, de csak egy vékony papírköteget talált. Az akkurátusan összefűzött lapok mintha azt akarták volna bizonygatni, hogy: *Civilizált bűnözők vagyunk.* Holland legelőször egy képet látott saját magáról.

Már eddig is sejtette, hogy Jake *melója* valamilyen módon kapcsolatban van vele, de a fénykép mégis megriasztotta. Titokban készítették; Holland a távolba nézett, szőke haját az arcába fújta a szél. Valaki megleste, amikor elkalandozott a figyelme. Egészen friss fotó volt.

A következő oldal még felkavaróbb volt: mindenféle adatokat soroltak fel róla. Születési dátum, iskolák, hogy mennyire szereti a filmeket, mik a kedvencei, hol szeret vásárolni, milyen gyakran jár vendéglőbe, merre jár kocogni, hogyan issza a kávét.

A lelke egy része megbánta, hogy kinyitotta a mappát. Ez nem követendő nyomnak tűnt, hanem valami olyasminek, ami elől menekülni kell, mégsem bírta abbahagyni az olvasást.

A következő oldal egészen máshogy nézett ki, és nem is róla szólt.

Szerep: Jacob Smith (röviden Jake)

Jacob Smith végzős angoltanár szakos hallgató. Iskola után gyerekeket oktat, nem eszik húst, mindenhova biciklivel jár. Törődik a világgal és másokkal. Olyan valaki, akiben Holland St. James megbízhat.

Cél: kapcsolatba kerülni és randevúzni Holland St. Jamesszel, és mindent, amit lehet, megtudni róla és a családjáról.

A családjáról.

Jake csak egy színész volt. Nem csupán a neve volt kitaláció, az egész ember, akivel találkozgatott, hazugság volt. Becsapta, felhasználta, csak azért, hogy információkat szerezzen a családjáról. Vagyis Los Angelesben nagy valószínűséggel van valaki, aki tudja, kicsoda Holland valójában.

De ki? És hogyan? A nevét majdnem tizenöt évvel ezelőtt változtatta meg, jóval azelőtt, hogy visszaköltözött.

Szédelegve ránézett a fekete mappára, az arany szegélyére. Újra az ördög névjegykártyája jutott eszébe. Lehetséges, hogy *ő* bérelte fel Jake-et?

Megint megcsördült a mobilja.

Chance újra és újra hívogatta, mióta Holland letette. Alighanem véget kellene vetnie barátja szenvedéseinek.

– Még élek – szólt bele a telefonba.

– Egyelőre – válaszolta egy férfihang, határozottan nem Chance. A szót búgás és sercegés követte, mintha egy régi rádión át beszélne.

– Ki az?

– Szerintem már tudja. Maga kért visszahívást tegnap este.

Újabb statikus recsegés. Holland hátán végigfutott a hideg.

– Még mindig tudni szeretné az időt? – kérdezte az Órás Ember.

– Maga ölte meg Jake-et! – kiáltott fel Holland.

– Én senkit sem öltem meg – vágta rá sértetten a férfi. Amikor megszólalt, a zizegés elhallgatott. Sznob keleti parti akcentussal beszélt; a zajjal együtt ez is olyan volt, mintha a régmúlt időből lopta volna át. – Annak ellenére, amit egyesek híresztelnek rólam, velem nem lehet alkut kötni a hosszabb élet reményében. Én csak közlöm az emberekkel, mikor fognak meghalni, és amikor van lehetőség az életük meghosszabbítására, elmondom azt is, hogyan tehetik. Gyakran csak annyiból áll a javaslatom, hogy szerezzenek be egy kutyát, mozogjanak többet, ne írogassanak gonosz kommenteket az interneten. Sajnos ezek egyike sem illik magára, bár ha sikerül megnyújtania az idejét, a kutyát azért nagyon ajánlom.

– Szórakozik velem?

– Ezekben a beszélgetésekben sosem tréfálok. Ráadásul ha egy viccről meg kell kérdezni, vicc-e, akkor az egy pocsék vicc. Többek között ezért sem vagyok híres a vicceimről. – Egy pillanatig mindennek ellenére úgy tűnt, hogy *valóban* tréfál. Az akcentusa miatt egy régi, fekete-fehér vígjáték színészének gondolta volna az ember. – Sokszor megijesztem az embereket – folytatta –, de biztosíthatom, nem én szeretném holtan látni.

– Akkor miért mondta Jake-nek, hogy öljön meg?

Az Órás Ember sóhajtott. A statikus zaj felerősödött.

– Nem mondtam neki, hogy ölje meg. Azt mondtam neki, hogy ha megöli, meghosszabbíthatja az életét. De azt nem tettem hozzá, hogy okos ötlet lenne.

– Akkor talán nem is kellett volna mondania semmit.

– Rákérdezett az időpontra – felelte az Órás Ember türelmesen, a vonalban azonban erősödött a zizegés. – Az a dolgom, hogy eláruljam neki, amit tudni akar. És most magának is meg kell mondanom, hogy holnap meghal. Halloween éjjelén, éjfél előtt egy perccel.

Holnap. Több ideje volt, mint Jake-nek, de nem sokkal. A járdán a tócsák Holland lába felé kúsztak, és most már érezte, ahogy a hideg beférkőzik a bőre alá, és a vérébe hatol.

– Itt van még? – kérdezte az Órás Ember.

Holland szerette volna letenni a telefont, vagy sikoltani. Vagy letenni, és sikoltani. Ez nem történhet meg.

– Most itt az alkalom, hogy megkérdezze, hogyan nyerhetne több időt – ajánlotta az Órás Ember.

– Nem akarok megölni senkit – nyögte ki Holland.

– Ezt jó hallani. A világnak nincs szüksége több gyilkosra, és nem is nyerne vele időt. Csak akkor élheti túl a holnapot, ha megtalálja az Alkímia Szívét.

Holland megpróbált visszaemlékezni, említett-e ilyesmit a Professzor a történeteiben. Egy pillanatig még ismerősnek is tűnt a kifejezés, mint egy kihallgatott beszélgetés részlete, egy elkapott suttogás, de nem emlékezett, mikor, hol, miért hallotta.

– Mi az Alkímia Szíve?

– Azt nem mondhatom meg. – Hangos recsegés a vonalban. – De Holland, *bölcs* ötlet megkeresni a Szívet…

Recsegés, majd búgás tolult Holland fülébe. Az Órás Ember elhallgatott.

A vonal újra megreccsent.

– Halló? – kérdezte Holland. – Ott van még?

– Kérem, dobjon be öt centet, ha folytatni kívánja a hívást. – A fémes hangot majdnem elnyelte az egyre hangosodó zúgás. – Kérem, dobjon be öt centet, ha…

A távolban szirénák vijjogtak, elnyomták a gépies hangot. Egy pillanatra mintha nagyon távolról szóltak volna.

– Kérem, dobjon be öt…

Holland némán átkozódott, és bontotta a vonalat. Sebesen begépelte a Google-be az *alkímia szívét,* de semmi használható találatot nem kapott. Csak meditációkra vezető linkek jöttek fel, vagy *Az alkimista* című regényről szóló oldalak. A szirénák egyre közeledtek. Valaki a házból meglátta Jake holttestét, és kihívta a rendőrséget. A vijjogás már túl közelről jött ahhoz, hogy véletlen legyen, ráadásul az eddig történtek alapján Hollandnek nem ez volt a szerencsenapja.

A tekintete a holttestről a telefonja órájára villant. 18:59.

Huszonkilenc órája maradt halloween éjfélig. Vagy úgy jár, mint Jake.

A szíve felpörgött, hideg vére átforrósodott. Tudta, hogy az lenne a helyes, ha itt maradna, és beszélne a rendőrökkel. De az akár órákba is telhet, vagy többe, ha meglátják, hogy Jake őt hívta utoljára, vagy megnézik a mappát a kezében. A tartalma akár indíték is lehet egy hirtelen felindulásból elkövetett gyilkossághoz.

Nem tett semmi rosszat, de a rendőrök ezt nem fogják azonnal belátni. Ráadásul szenzációs gyanúsított lenne belőle – ezt is megtanulta, amíg a hollywoodi gyilkosságok után nyomozott. Néha a legismertebb gyanúsított nem a legjobb, de mindenképpen a legérdekesebb.

El kellett tűnnie onnan. A visszaszámlálás megkezdődött. Csak huszonnyolc órája és ötvenkilenc perce maradt, hogy megtalálja az Alkímia Szívét, és csak egyvalakit ismert, aki talán megmondhatta neki, mi is az.

Autók fékeztek, ajtók csapódtak.

Az érkezők utasításokat kiáltoztak.

A menekülő Holland talpa csattogott a járdán.

KILENCEDIK FEJEZET

A Professzornak hatalmas gyűjteménye volt ősrégi órákból. Faliórák. Asztali órák. Órák, beépítve valami olyasmibe, amiben általában nem szokott óra lenni, például sütitartóba és porcelánbabába. Holland nagyon utálta a Professzor óraműves babáját, bár a Professzornak éppen az volt az egyik kedvence.

Minden félévben egyszer az otthonában tartotta az előadását, és mindig maga mellé ültette az óraműves babát, amelynek üvegszeme a semmit és a mindent nézte, miközben a hallgatók a kanapékon és székeken kuporogtak, és körülöttük vidáman ketyegett az összes többi óra.

Egy ilyen alkalommal az Órás Emberről beszélt, az összehangolt percmutatók ketyegése közepette.

Amikor Holland a Professzor tanársegédje volt, ő kapta a feladatot, hogy szedje össze az összes órát, vigye a nappaliba, állítsa be rajtuk az időt, ráadásul úgy, hogy egyszerre csörögjenek. Amikor a Professzor elárulta, mi történik, ha valaki megkérdezi az Órás Embertől az időt, az órák egyszerre felébredtek, és pokoli csörgés töltötte be a helyiséget. Mindenki összerezzent, káromkodott, vagy egyszerre művelte a kettőt.

Holland most is hallani vélte azt a csörgést, ahogy a kocsija felé rohant, amit végül a zsúfolt parkoló túloldalán talált meg. Az orra jóformán hozzáért a betonfalhoz, és két másik autó fogta közre, bár nem emlékezett, hogy ilyen közel parkoltak volna hozzá. Minden zsúfoltabbnak tűnt, mint szabad lett volna, mintha a kocsik, az épület, maga Los Angeles igyekezne összepréselni.

Benyomakodott a vezetőoldalra, és megrántotta a kilincset, de az autó nem nyílt. Újra megrántotta: semmi. Belekotort a táskájába, kivette a kulcsát, de hiába nyomogatta a gombot, az ajtó nem nyílt.

Megesküdött volna, hogy már hallja a rendőröket. Az előírások szerint hamarosan feltérképezik majd a környéket. El kellett tűnnie.

Egy sötét városi terepjáró gurult mellé; az utasoldalon le volt húzva az ablak.

– Gond van? – kérdezte a sofőr.

– Minden rendben – rázta meg a fejét Holland.

Újra rányomott a gombra, remélve, hogy a terepjáró továbbmegy – jobban jár mindenki, ha nem kerül most kapcsolatba Hollanddel –, de amaz megállt a lány kocsija mögött, s ezzel gyakorlatilag bezárta Hollandet.

– Mindegy, hányszor próbálkozik. Tettem róla, hogy ne induljon el. – Holland gyomra összerándult. – Most pedig legyen jó kislány, és szálljon be!

Az utasoldali ajtó kinyílt. Az utastér fényei egy férfit világítottak meg, aki maga volt a megtestesült ok, hogy a nők miért ne menjenek el idegenekkel. Jóképű volt, hibátlan

öltönyt viselt, szögletes állán éppen vonzó borostaárnyék sötétlett.

Holland elhátrált tőle, amennyire csak tudott.

Az idegen nem vette le róla a tekintetét – a szeme sötét volt, kissé szomorú. Holland úgy érezte, a férfinak sem tetszik az ötlet, hogy el kell rabolnia őt, de ettől még megteszi.

– Az a fal nem fogja megvédeni, drága. És mielőtt még több időt vesztegetne tiltakozásra, vagy én, vagy a zsaruk. Vagy megpróbálkozhat azzal is, aki megölte a barátját.

Holland nem is vette a fáradságot, hogy kijavítsa, miszerint Jake nem volt a barátja. Sokkal jobban zavarta, hogy ez a fickó tud a haláláról.

– Honnan tudjam, hogy nem maga ölte meg?

– Nem tudhatja. De nem én tettem. – Az idegen kemény pillantást vetett rá, mintha nyomatékosítaná, hogy nem hazudik. Mintha a hazugság rosszabb lenne még az emberrablásnál is, vagy a gyilkosságnál. – Kifutunk az időből – intett türelmetlenül az üres ülés felé.

Holland ekkor látta meg a csuklója belső felén a tetoválást: egy antik szemábrázolást, felette az ón jegyével: ♢, alatta a kén jele: 🜍. Az ismerős kombinációtól elakadt a lélegzete. Önkéntelenül a nyakláncához kapta a kezét.

– Ugyanolyan tetoválása van, mint a testvéremnek.

– Mit gondol, ki kért meg, hogy jöjjek ide? – Egyre inkább úgy tűnt, mintha az idegen megbánta volna, hogy igent mondott. – Szívességet teszek ezzel Januarynek, de már csak harminc másodpercig maradok. Utána kettesben lehet a zsarukkal.

Holland egy része nagyon szeretett volna átugrani a kocsi felett, és elrohanni. El kell jutnia a Professzor házába. Meg kell találni az Alkímia Szívét. A férfi azonban a nevén nevezte a testvérét, és ugyanazt a tetoválást viselte.

Rögtön, miután January elkészíttette a mintát, Holland is úgy gondolta, jó ötlet lenne csináltatni egy ugyanolyat. January azonban azt mondta, hogy a maga részéről megbánta, és inkább vett Hollandnek egy nyakláncot, amelyen az antik szem függött, rajta az ón jelével. Saját magának a kén medálját vette meg. January megígérte, hogy sosem veszi le, és Holland követte a példáját. Most az ónmedált markolászta, mint mindig, ha ideges volt.

Még ha ez a férfi ismeri is a testvérét, akkor is úgy néz ki, mint egy öltönyös farkas, ő viszont nem akart Piroska lenni.

Az idegen sóhajtott.

– Esküszöm, egy ujjal sem nyúlok magához – mondta ugyanabban a hangnemben, mint amikor közölte, hogy nem hazudik. Mintha lenne néhány, már nem túl sok, vonal, amit nem lép át. – A kocsiját is csak azért tettem tönkre, mert muszáj, hogy velem jöjjön.

– És miért fenyeget, miért nem kért meg, mint egy rendes ember?

– Mert nem vagyok valami jó a megjátszásban – vágta rá a férfi komoran. – Azért vagyok itt, mert tartozom a testvérének. January kért meg, hogy tartsam magát életben, de nem tudom megtenni, ha nem száll be. – A visszapillantóba nézett. – Öt másodperce van – figyelmeztette Hollandet. – Ha élni akar, és ki akarja deríteni, valójában ki ölte meg a barátját, jöjjön velem.

A közeledő lépések és hangok arra utaltak, hogy a rendőrök rögtön odaérnek. Ha most rátalálnak, mindenféle kérdéseket tesznek fel arról, hogy miért menekült el a helyszínről. Csak két rossz választása volt.

Megeszi a farkas, vagy kikérdezik a rendőrök.

Tudta, hogy nem gondolkozik tisztán, de ez még nem segített rajta, csak annál inkább tudatában volt, hogy alighanem nagyon rossz döntést hoz éppen, amikor beszállt a kocsiba.

Folklór 517
A Leláncolt Könyvtár

A hollywoodi hegyek között vezetni olyan érzés, mintha élőben játszanál egy videójátékot, amit egy szadista városépítész tervezett. Az utak meredekek, veszélyesen keskenyek, és a szembejövő autók mindig túl gyorsak. Mindenhonnan behajtók nyílnak, amelyekről betonkeverők vagy költöztető teherautók fordulnak ki.

Egy piros labda pattog eléd. A fékbe taposol, mert félsz, hogy egy kisgyerek fut ki utána. De csak a labda pattog-pattog-pattog végig az úton.

Egy kicsit lassabban gurulsz tovább. Jobb is, hiszen már majdnem meg is érkeztél. A korábban leparkolt autók között felismered az egyik csoporttársad kocsiját: a hátulján egy régi matrica hirdeti, hogy *A madarak nem valóságosak.* Megkönnyebbülsz. Jó helyre jöttél.

A Professzor egyre rejtélyesebb nyomokat ad meg a következő előadásokhoz. A legutóbbi így szólt: *Halloweenkor Földrengés lesz Chinatownban.* Október van; futólag el is gondolkodtál rajta, hogy ez vajon jóslás-e vagy nyom. Csak később jöttél rá, hogy a *Földrengés*t valamiért nagybetűvel írták. Némi kutatás után megtudtad, hogy mindhárom

nagybetűs szó egy filmcím, és a filmeket a hollywoodi víztárolónál forgatták.

Egyszer már jártál itt, amikor Los Angelesbe költöztél. Azt mondják, innen lehet a legjobban rálátni a HOLLYWOOD feliratra. Egyet kell értened. Ezen a helyen az embernek kedve támad kocogni. Elképzeled, milyen lenne futni a víz mellett, miközben a háttérben egy 80-as évekbeli sláger feldolgozása szól. Mintha egy filmmontázsban élnél.

Ma nem szól a zene, csak a száraz, forró szél fúj. A nap a hegyek felett trónol, egészen közel. A Professzor kerek, fekete napszemüvege a fél arcát eltakarja. Háttal áll a víznek, a hegyeknek és a feliratnak. A többiek félkörben állnak mellette. Már csak kilencen vagytok.

Mindenki arra vár, hogy a Professzor megszólaljon, ő viszont rád vár. Az érkezésed után egy teljes percig hallgat, úgyhogy mindenki tudja: te vagy a késedelem oka. Végül belekezd, olyan halkan, hogy közelebb kell lépnetek, ha hallani akarjátok.

– Los Angelesben több hely is van, ahol az idő máshogy halad. A reptér ezek egyike. Biztosan észrevették, milyen gyakran lelassul az idő a terminál épületeiben.

A melletted álló diák kuncog. A Professzor nem törődik vele, csak folytatja.

– Itt is lassít az idő. Az emberek azt gondolják, a békés, nyugodt érzést a víztározó és a kilátó adja, de azért jöttünk ide, hogy elmondjam: ez mágia. Igazi mágia, ami visszanyúlik a mai előadás témájához. Hallott már valamelyikük is a herefordi katedrális Leláncolt Könyvtáráról?

Hárman emelik fel a kezüket. A megnevezés olyan titokzatos, hogy csodálkozol, hogy a csoport harmadának ismerős. A Professzor csalódottnak tűnik.

– A középkorban a könyvek hihetetlenül értékesek voltak, és általános gyakorlat volt, hogy leláncolták őket lopás ellen. Nagyjából ötszáz éve rejtélyes módon nagyszámú, hasonlóan lánccal ellátott könyv és kézirat érkezett a herefordi katedrálisba. Senki sem tudja, hogyan és miért, de a végén annyi érkezett, hogy valaki eldöntötte: könyvtárat létesít nekik. A legtöbben csak érdekességnek tekintik az egészet, egy újabb helynek, ahol fényképezkedni lehet, majd megosztani a képet valami bölcs mondással. Csakhogy, drága diákjaim, megvan az oka, amiért azok a megláncolt kéziratok éppen abban a bizonyos katedrálisban tűntek fel. A herefordi katedrálisnak két védőszentje van, az egyik Szent Æthelberht király. Megkérdezném, tudja-e valaki, ki volt ő, de nem akarok ismét csalódni, úgyhogy inkább elmondom. Æthelberht a középkorban uralkodott, és a jegyese szülei árulták el és ölték meg. – Kézzel imitálja a torkot átmetsző kést; téged kissé felzaklat, hogy milyen nagy átéléssel játssza el mások halálát. – A történetírás akkoriban gyenge lábakon állt, ezért Æthelberht életét el is felejthették volna, leszámítva, hogy a halála után igencsak figyelemreméltó dolgok történtek. Miközben a sírjához szállították, a legenda szerint levágott feje legurult a kocsiról, és visszaadta egy vak ember látását. A sírhelynél aztán még több csoda történt. Elterjedtek a pletykák, hogy a hely varázserővel bír. Templomot építettek fölé, amelyből később a herefordi katedrális lett, és még később megérkeztek a leláncolt

könyvek. A legendák szerint azonban mindez nem véletlenül történt így. Volt a könyvtárban egy könyv, amit nem azért láncoltak le, hogy megvédjék a világtól, hanem hogy a világot védjék a tartalmától. A többi csak álca volt, amelyek között ez az egy – és a benne rejlő mágia – megbújhatott. Azonban még így leláncolva, egy halott szent védelme alatt is érvényesült a mágia. Terjedni kezdtek a történetek arról, hogy akik meglátogatták a könyvtárat, természetfeletti képességekkel gazdagodtak. A legismertebb példa egy Mary Young nevű nő volt Dewchurchből, bár kétséges, hogy ez volt-e a valódi családneve. Miután meglátogatta a Leláncolt Könyvtárat, többé egy napot sem öregedett. Végül boszorkánynak bélyegezték, és kivégezték, de a története addigra bejárta Angliát. Más históriák is elterjedtek, úgyhogy végül a könyv eltűnt a polcról.

A Professzor drámai szünetet tart, hogy mindenki felfoghassa a szavait. Ez az első alkalom, hogy nem Los Angeleshez kapcsolódó történetet mesél, de már szinte látod, hogyan fogja megfordítani.

– Máig nem tudni, ki vitte el – folytatja. – De miután eltűnt, Anglia több részéből is jelentettek különös mágikus eseményeket. Suttogták, hogy valahol megállt az idő, máshol a szeretett személyek visszatértek a halálból, vagy egy kisfiú a kimondott szavával ölt. Száz évig terjedtek ezek a legendák a hétköznapi emberekről, akik rendkívüli képességek birtokosaivá lettek… aztán egyszerre elapadtak. Az ellopott könyv ismét felbukkant a Leláncolt Könyvtárban, csakhogy a lánc nélkül, és üresen. A mágikus tárgy, amelyet őrzött, eltűnt. Csak egy pergamendarab maradt a helyén, egy

számsorral. Általában nem osztom meg ezt a részt a diákjaimmal, de mondjuk úgy, hogy ez az időpont megfelelőnek tűnik.

Azzal számokat kezd sorolni. A lista hosszú, de aztán végül elhallgat egy percre.

– Kettő, nulla, kettő, öt, egy, nulla – fejezi be.

Még számolgatsz, amikor a melletted álló megszólal.

– Ezek dátumok. Évek és hónapok.

– Az utolsó éppen most van! – vágja rá valaki.

A Professzor arckifejezése kifürkészhetetlen a hatalmas napszemüveg miatt, de a hangja elégedett.

– Mindketten jól mondják. A lista valóban dátumok felsorolása, és minden egyes dátum egybeesett a könyvben elrejtett tárgy felbukkanásával.

– De mi volt elrejtve? – kérdezi a diák, aki rájött, hogy a számok dátumok.

– Éppen most mondtam – válaszolja rosszallón a Professzor. – A világ legerősebb mágikus tárgya.

– Meg kellene találnunk? – kérdezed merészen.

– Ami azt illeti, éppen azt tanácsolnám, hogy maradjanak távol ettől a tárgytól, de ha valami pletykát hallanak róla, mindenképpen adják nekem tovább.

TIZEDIK FEJEZET

Az idegen gyorsan vezetett, élesen vette be a kanyarokat, mintha balesetek csak halandókkal történnének, ő pedig nem tartozna közéjük. Holland még be sem csukta az ajtót, amikor a férfi már a gázba taposott, felpörgette a motort, a gumik panaszosan csikorogtak a kanyarokban.

– Meg akar ölni? – zihálta Holland, miközben a biztonsági öv után tapogatózott. Az autóban hideg volt, a klíma agresszív kaliforniai módra teljesen feltekerve, Holland tenyere mégis nyirkos volt, és a bőrét forrónak érezte. Maga sem tudta, azért-e, mert most szállt be egy vadidegen kocsijába, vagy minden más miatt, ami éppen történt.

Talán mindkettő.

A szíve még gyorsabban pörgött, mint a kocsi motorja. Úgy érezte, sosem áll le. Zakatolt, mintha mindenkit meg kellene előznie. Maga mögött hagyni Jake halálát, a szirénákat és az Órás Ember szavait.

Holnap meghal. Halloween éjjelén, éjfél előtt egy perccel. Csak akkor élheti túl a holnapot, ha megtalálja az Alkímia Szívét.

Erre kell koncentrálnia. Hogy megtalálja az Alkímia Szívét.

– Hova visz? – kérdezte.

– Biztos helyre – válaszolta az idegen.

– Nem! – ellenkezett Holland. – A Professzor házába kell mennünk! – Elhadarta az utcanevet, aztán azt is, melyik lehajtón kell bekanyarodni.

– Aha, szó sem lehet róla. – A férfi a 405-ös útra hajtott, és olyan istentelen sebességre gyorsított, hogy Holland már attól félt, letörnek a körmei, annyira markolta a kapaszkodót.

– Nézze, nem vagyok benne biztos, miért küldte magát a testvérem, de… – Nem tudta, hogyan fejezze be, mert abban a pillanatban abban sem volt biztos, hogy egyáltalán tényleg January küldte a férfit.

Igen, ugyanolyan tetoválást viseltek, ami jelentőségteljes dolognak tűnt. Holland pedig határozottan ki is nézte a testvéréből, hogy testőrt küld. Bár ikrek voltak, mindig is Januarynek jutott az idősebb, megfontoltabb nővér szerepe. Ez azonban nem magyarázta meg, miért *őt* küldte.

Lassan előhúzta a telefonját.

Az idegen kikapta a kezéből, lehúzta az ablakot, és kidobta az útra.

Holland felsikoltott.

– Ezt miért csinálta?

A férfi megcsóválta a fejét, mintha Holland követett volna el hibát, nem ő.

– January megmondta, hogy vigyázzak magára.

– Éppen őt akartam felhívni – meredt rá Holland. – Hogy megbizonyosodjak róla, hogy maga nem egy szociopata.

– Tessék. – A férfi Holland ölébe dobott valamit. Egy eldobható telefonnak tűnt, rendes gombjai voltak, nem érintőképernyője. – Rajta, hívja fel a testvérét! A névlistában van, a J betűnél. Kérdezzen rólam bármit.

– Segítene, ha tudnám, mi a neve.

– Gabe.

– Van vezetékneve is, Gabe?

– January tudja, ki vagyok.

Holland ebben nem kételkedett. Gabe az a típus volt, akit nem felejt el az ember lánya. Az autó belsejében uralkodó félhomályban nem tudta megállapítani, hogy visel-e hegeket, de ez is beleillett volna a képbe, mondjuk, a jobb arcán, a szeme alatt. Az állkapcsa szögletes volt, kemény vonalú, mintha edzésként köveket rágcsálna. Holland úgy képzelte, Gabe sűrű szemöldöke alatt hasonlóan sűrű szempillákat látna.

– A „Gabe" egy elég gyakori név, és a nővérem nagyon sok mindenkit ismer – mondta mégis.

Gabe állán megrándult egy izom. Holland pillanatnyi diadalt érzett, hogy jelenleg nem csak ő feszeng.

– Cabral – mormolta.

Gabe Cabral.

Hollandnek hirtelen az az érzése támadt, hogy már hallotta ezt a nevet, de nem tudta felidézni, hol. Talán mégis January említette?

Megnyitotta Gabe listáját. Csak öt névjegy szerepelt rajta, ráadásul mindössze betűkkel vagy számokkal, mintha enélkül nem lenne eléggé titokzatos.

– Van valami kifogása a nevek ellen?

– Nem, csak azokat a nőket nem szeretem, akik átnézik a telefonomat.

Holland a gúnyolódással nem törődve benyomta a J gombot. Aznap harmadszor jelentkezett be a testvére

hangpostája. De Gabe a jelek szerint tényleg ismeri Januaryt.

– Szia, JJ, én vagyok, Holland. Beszélnünk kell. A *barátod,* Gabe Cabral telefonjáról beszélek. Hívj vissza, amint tudsz, a szám…

Gabe elhadarta a számot, Holland megismételte. Amint Holland bontotta a vonalat, a férfi visszavette a telefont.

– Most jobb? – kérdezte, mire Holland felnevetett.

– Azt hiszi, hogy miután tönkretette a mobilomat és a kocsimat, egyetlen telefonhívástól majd jobban érzem magam?

Gabe elhúzta a száját. Olyan arcot vágott, mint aki szeretne igent mondani. Mintha szerinte az lenne a legnagyobb jó cselekedet, hogy úgy viselkedik, mint egy igazi ember.

– Jóformán elrabolt. – Holland kinyitotta a kesztyűtartót.

– Hé, hagyja abba a kutakodást!

– Minthogy el vagyok rabolva, az a dolgom, hogy minden nyomot összegyűjtsek. – Sajnos a kesztyűtartó teljesen üres volt, leszámítva egy biztosítási igazolást Rita Meeker nevére kiállítva. Holland felemelte Gabe elé. – Mintha Gabe Cabral néven mutatkozott volna be.

A férfi rámeredt.

– Jobban érezné magát, ha azt mondanám, hogy ha végeztem, visszaviszem neki a kocsit?

– Csak ha el is hinném. – Hollandnek még mindig számos kérdése volt arról, hogy miért küldte a testvére Gabe-et. – Ennek a helyzetnek még félig sincs értelme. Honnan tudta a testvérem, hogy bajban vagyok?

A forgalom megállította őket. Gabe sötét tekintettel ellenőrizte a tükröket.

– Ezt hagyta nekem – nyújtott át Hollandnek egy papírfecnit. A lány azonnal megismerte a testvére kézírását.

Ha ő nem kapja meg, amit akar, a húgomért jön el legközelebb.
VIGYÁZZ rá!

Mintha ez alatt eredetileg folytatódott volna az írás, de azt a részt letépték.

– Mi állt még itt? – tudakolta Holland. – Miért tépték el a papírt? És ki az az *ő?* Mikor írta ezt January?

Gabe olyan képet vágott, mint aki megbánta, hogy odaadta az üzenetet.

– Mit mondott magának January a barátjáról?

– Nincs barátja. – Hollandet kötötte az ígérete, miszerint nem beszél soha többé a férfiról, aki miatt January megesküdött, hogy nem randizik többé. *Nem kell állandó barát. Majd csúnya pasikkal bújok ágyba,* szokta mondogatni a nővére, azonban valójában azt sem tette. A munkája volt az élete. Körbeutazta a világot. Holland sejtette, hogy nem boldog, de January így tartotta meg a lelki egyensúlyát.

– Vagyis nem beszélt róla?

– A nővéremnek nincs barátja – ismételte Holland.

Gabe arca egyre jobban elsötétült.

– A legutóbbi munkája során találkoztak. A pasi azt mondta neki, hogy turista. Amikor utoljára találkoztam Januaryvel, azt állította, szeretik egymást.

– Ez nem vall Januaryre.

– Tudom – értett egyet Gabe, és volt valami a hangjában, amit Holland nem tudott hova tenni.

– Miért mondta el mindezt magának? – kérdezte. – Jártak?

– Nem! – vágta rá Gabe, mintha még a gondolat is sértő lenne. – Szabadúszó vagyok. Könnyen megtalálok dolgokat, amiket amúgy nehéz megtalálni. Néha, ha a nővére egy kihívást rejtő feladaton dolgozik, felhív engem. Nemrég nekem volt szükségem segítségre, ezért én kerestem meg őt. Amikor találkoztunk, azonnal láttam, hogy valami megváltozott. Akkor láttam az ujján a jegygyűrűt.

– A testvérem nincs eljegyezve. Még csak barátja sincs – ismételte el újra Holland. – Nekem elmondta volna.

– Csak arról beszélek, amit láttam – felelte Gabe. – De azért egyetértek. Az egész beszélgetés alatt olyan érzésem volt, hogy akárki is ez a fazon, valahogy befolyásolja January agyát. Amikor róla beszélt, egészen úgy hangzott, mint egy érzelgős üdvözlőkártya. – Gabe fintorgott, mintha még mindig émelyegne az érzelgősségtől.

Holland szája íze is megkeseredett. A nővére sosem volt érzelgős típus, de a korábbi beszélgetésük alkalmával éppenséggel pont annak tűnt.

January egy természeti erő. Okos, ravasz, a maga módján kegyetlen is, amire Holland sosem lett volna képes. Azonban megvolt az oka rá, hogy ne randevúzzon.

Az egyetemen egy hozzá nem illő fiúba szeretett bele. Korábban még sosem volt szerelmes, és amikor a kapcsolatnak vége lett, January egy egész hónapra eltűnt. Holland nem ismert minden részletet, de azt tudta, hogy January majdnem kibukott az évfolyamról. Miután

visszatért, már sosem lett a régi. Eleve nem volt olyan érzékeny, mint Holland, de akkor minden lágyság eltűnt belőle, és kemény páncélba zárkózott, ami azóta sem nyílt meg. Legalábbis mostanáig.

– Másnap aztán January visszahívott – folytatta Gabe. – Remegett a hangja, idegesnek tűnt. Azt kérte, hogy találkozzunk, de csak ezt az üzenetet találtam a helyen.

Holland ismét a kettétépett papírra nézett. Újabb kérdések száguldottak át a fején. Miért küldte January éppen Gabe-et? Miért nem üzent közvetlenül neki? Hiszen nem sokkal korábban még beszéltek is, és January akkor sem szólt egy szót sem.

Habár... Ismét eszébe jutott, mennyire nem volt önmaga a nővére. *Hiányzol. Bárcsak ott lennék.*

– Mit akar tőlünk ez a fickó? – kérdezte.

– Én is ezt akartam kérdezni – bólintott Gabe. – A testvére nem küldött magának valamit? Vagy nem mondott valami különöset, váratlant?

– Nem – ingatta a fejét Holland. January valóban nem mondott semmi fontosat mostanában. Hacsak...

Benyúlt a táskájába, és elővette a fekete-arany mappát, amit Jake lakásából hozott el.

– Ezt ma találtam. A pasi, akivel randiztam, aki meghalt... felbérelték, hogy váljon az életem részévé, és gyűjtsön információkat a családomról. Vajon akivel January járt, nem éppen ugyanezt tervezte?

– Benne van abban a mappában, hogy mit akart megtudni a fickó?

– Nincsen. – Holland számára mégis nagyon valószínűnek tűnt, hogy Jake emiatt halt meg. Tehát valami értékes dologról lehet szó.

– Van bármi ötlete, hogy mit akarhatott? – faggatta Gabe.

Holland már majdnem ismét nemet mondott, de aztán eszébe jutott Mr. Vargas és a ráhagyott páncélkazetta. Fogalma sem volt, mi lehet benne, de talán a doboz volt a cél? Meggondolta, hogy elmondja-e Gabe-nek, azonban Mr. Vargas nyomatékosan megkérte, hogy ne említse a dolgot senkinek.

– Miről nem beszél? – sandított rá Gabe.

– Tekintve, hogy nem bízom magában, egészen sok mindenről.

Gabe haragosan a gázra lépett, mire az autó meglódult.

– Drágám, én csak életben akarom tartani.

Holland már majdnem felfortyant, hogy ne szólítsa drágámnak, de amint meghallotta az *életben* szót, újra hallotta a statikus recsegést és az Órás Ember szavait. *Csak akkor élheti túl a holnapot, ha megtalálja az Alkímia Szívét.*

– Hallott már valaha az Alkímia Szívéről? – kérdezte inkább.

Gabe tekintete úgy vágott felé, mintha Holland egyszerre sokkal, de sokkal érdekesebbé vált volna.

– Maga szerint azt keresik?

– Nem tudom – ismerte be Holland. – Még azt sem tudom, mi az valójában.

– Akkor miért kérdezősködik róla? – Gabe arcára kiült a kétely.

Holland igazán nem akart válaszolni erre a kérdésre, de Gabe éppen most közölte vele, hogy azért jött, hogy életben tartsa. Ráadásul nyilvánvalóan tudta, mi ez a Szív.

– Meg kell találnom.

Gabe felnevetett. Igen nyugtalanítóan hangzott.

– Miért nevet?

– Azért, drágám... – Gabe kacaja elhalt, de az arcán ott maradt a gunyoros kifejezés. – Mert az Alkímia Szívét mindenki *nagyon* szívesen megtalálná.

– Mi ez a hangsúly? Mi az a Szív?

– Nem számít. Nem olyasmi, amit maga valaha is megtalálna – jelentette ki Gabe olyan határozottan, hogy Holland úgy érezte, most tépték ki az utolsó lapokat a kedvenc jegyzetfüzetéből, így egyetlen szót sem írhat többé.

Gabe ismét az utat nézte. Holland tudta, hogy ha nem győzi meg nagyon hamar, sosem jut el a Professzorhoz, sosem jön rá, mi az Alkímia Szíve, és nem éli túl a holnapi napot.

– Hallgasson rám, Mr. Autógyilkos-és-Hobbinőrabló!

– Ne nevezzen így még egyszer!

– Csak el akarom érni, hogy meghallgasson – válaszolta Holland türelmetlenül. – Ma este, korábban, mielőtt maga felbukkant volna, megtudtam, hogy valamivel több mint huszonnégy órám van, hogy megtaláljam az Alkímia Szívét. Ha nem sikerül, meghalok.

– Ezt ki mondta magának?

Holland megfontolta, beszéljen-e neki az Órás Emberről, de az utolsó ember, akinek mesélt róla, meghalt.

– Nem számít – mormolta. – Hiszek neki.

Gabe összehúzta a szemét.

– Megfenyegette, hogy megöli, vagy megmondta az *időpontot,* amikor meg fog halni? – Különös nyomatékkal ejtette ki az időpont szót. Holland fején átfutott, hogy Gabe esetleg már ismeri az Órás Ember történetét.

– Az időpontot – ismerte be. – Egy perccel éjfél előtt, halloween napján. Hacsak meg nem találom az Alkímia Szívét.

– Bassza meg – mormolta Gabe. – Akkor nagyon megszívtad.

TIZENEGYEDIK FEJEZET

Holland kislány korában, amikor olyan beteg lett, hogy nem mehetett iskolába, mindig azt mondogatta Beth nénikéjének, hogy valószínűleg bele is fog halni. Beth néni aztán természetesen biztosította, hogy nem halhat bele a köhögésbe, a náthába vagy a rémes hascsikarásba.

Szerette volna, ha most Gabe nyugtatja meg. Ha azt mondja, hogy nem számít, amit Holland az előbb mesélt, nem fog meghalni, addig nem, amíg ő, Gabe itt van, és életben tartja.

Gabe azonban nem mondott effélét. Sőt, az arcáról lerítt, hogy nem éppen ilyesmire gondolt, amikor January a segítségét kérte.

– Csak az igazat mondom – jelentette ki. – Az Órás Embernek mindig igaza van.

– Várj csak! Te honnan tudsz az Órás Emberről?

– Jobb kérdés, hogy *te* honnan tudsz róla. – Gabe ismét Hollandre sandított, mintha eleve nem nézne ki belőle túl sok észt, hát még egy titkos legenda ismeretét.

Holland kihúzta magát ültében, és állta a lesajnáló pillantást.

– Lehet, hogy nem szakterületem a bűncselekmények helyszínéről való menekülés meg az érzelmeim mélyre

temetése, de sokat tudok a folklórról. A Professzor, akihez el akarok menni, a városi mítoszok szakértője. Ha valaki tudja, hol kell keresni az Alkímia Szívét, akkor ő az. Megpróbáltam rákeresni, de…

– Az Alkímia Szívére nem lehet rákeresni – szakította félbe rosszallón Gabe.

Holland ismét érezte, hogy elvörösödik.

– Most már én is tudom. Szóval lennél szíves elmondani, mi az?

Gabe sóhajtott.

– Egy legenda.

Holland rendes körülmények között imádta a *legenda* szót. Valahányszor meghallotta, úgy képzelte, hogy a világa mindjárt kitágul. Hitt benne, hogy minden történetnek van valami igazságmagja. A mítoszok és legendák is megszülettek valahogy. Gabe azonban nyilvánvalóan nem hisz mindebben. Úgy ejtette ki a *legenda* szót, mint egy szülő, amikor *tündérmeséket* emleget a gyerekének.

– Azért még hallani akarom.

– Na jó – egyezett bele Gabe vonakodva. – Hallottál már a Párhuzamos Hajnal Szent Rendjéről?

Holland lelki szeme előtt felvillant egy fényes brosúra, rajta az *Üdv, újonc!* felirattal, de meglehetősen biztos volt benne, hogy csak túlpörgő agya keres kapcsolatot a titkos társaságokról hallott előadások anyagával. A név határozottan titkos társaságra vallott.

– Nem rémlik, hogy valaha is hallottam volna róla – felelte. – De cserébe ismerem a Naptemplom Rendjét és az Arany Hajnal Hermetikus Rendjét is.

Gabe-et mindez egy csöppet sem nyűgözte le.

– Ez a titkos társaság jóval régebbi, mint azok. A középkor elején hozta létre egy csoport, akik hittek benne, hogy egy párhuzamos világban létezik a mágia. A történet szerint az egyik tagjuk meghalt, majd egy rituálé során visszatért az életbe, és azt állította, hogy járt ebben a párhuzamos világban. Bizonyítékot is hozott, egy tárgyat, ami később az Alkímia Szíve néven vált ismertté.

A forgalom ismét megállásra kényszerítette őket. Gabe tekintete végigsvenkelt az őket körülvevő autókon, majd a hátsó ablakokon és a tükrökön, mielőtt folytatta volna.

– Senki sem tudja, hogy néz ki a Szív, de azt mondják, olyan erővel bír, hogy bárki, aki a közelébe megy, szerez valamiféle képességet, és bármely tárgy, amely hozzáér, mágikus erővel töltődik fel. A Szent Rend túl későn ismerte fel, hogy amint a mágia valamilyen formában létrejött, többé nem lehet elpusztítani. Az erő vagy a képesség egyszerűen továbbadódik egy másik személynek vagy tárgynak. A Renden belül ekkor történt a szakadás. Az egyik csoport meg akarta semmisíteni az Alkímia Szívét.

– Várj! – szakította félbe Holland. – Mintha azt mondtad volna, hogy a mágiát nem lehet megsemmisíteni.

– Nem is – bólintott Gabe. – De mivel az Alkímia Szívét tekintik minden mágia forrásának, egyesek úgy vélik, hogy ha a tárgyat elpusztítják, vele pusztul minden mágia, amit létrehozott.

– Ez úgy hangzik, mint a világ legerősebb mágikus tárgya – jelentette ki Holland.

Gabe csak ránézett, de a tekintetében benne volt, hogy *köszönöm, hogy leszögezted a nyilvánvalót, kis hülye.*

– Nem csak a nyilvánvalót ismételgetem. A Professzor tartott egy előadást erről. Egy tárgyról, amit a Leláncolt Könyvtárban rejtegetnek. – Gyorsan összefoglalta a történetet, azzal zárva le, hogy a könyv üresen tért vissza. – Ő nem az Alkímia Szívének nevezte, csak annyit mondott, hogy a világ legerősebb mágikus tárgya.

– Könnyen meglehet. – Gabe most úgy nézett Hollandre, mintha mégsem tartaná teljesen haszontalannak.

A lány igyekezett elrejteni a vigyorát. Nem érdekelte, lenyűgözi-e Gabe-et, mindössze jó érzés volt, hogy valamennyire átlátja, mi történik körülötte.

– Csak azt nem értem, hogy a Professzor miért nem nevezte a nevén.

– Talán azért nem, mert egy egész szervezet tűzte ki a céljául, hogy az Alkímia Szívét eltávolítsák a történelemből – válaszolta Gabe. – A te Professzorod története eléggé homályos ahhoz, hogy ne figyeljenek fel rá. De azért, amit én mondtam el neked, már megölhetnek téged.

– Akkor te honnan tudod?

– Nagyon sokat kérdezel – jegyezte meg rosszallón Gabe.

– Csak igyekszem életben maradni.

– Utálom ezt mondani, de nem valami jók az esélyeid. Mint már mondtam, az Alkímia Szíve csak egy mítosz. Pletykálják, hogy van egy lista évekkel meg hónapokkal, amikor fel fog bukkanni, de legjobb tudomásom szerint csak arra jó, hogy kinyírják azokat, akik a Szívet keresik.

Holland még sosem hallott ilyen listáról. Bár ha tényleg emberek halálát okozza, akkor érthető, miért nem osztotta meg velük a Professzor.

– Ha félsz a haláltól, nem kell segítened – mondta végül. – Elég, ha kiteszel a Professzor házánál.

Gabe sóhajtott, és Holland nem tudta megállapítani, hogy ez most azt jelenti nála, hogy *meg kell szabadulnom ettől a nőtől,* vagy azt, hogy *nem érdekel a halál.*

– Tényleg bízol ebben a te professzorodban?

– Az életemet is rábíznám – vágta rá Holland.

– Mondd el még egyszer, hol lakik!

– A következő lehajtó. – A forgalom ismét megindult. Holland elhadarta az útba igazítást.

– Elviszlek oda – mondta Gabe. – De ha ott azt mondom, hogy elhúzunk, nem kérdezősködsz, hanem elhúzunk.

Holland bólintott.

Gabe tényleg őrült, ha azt hiszi, hogy ő még egyszer beül mellé egy kocsiba.

TIZENKETTEDIK FEJEZET

A Professzor egy jellegzetesen amerikai városrészben lakott, ahol állandóan frissen nyírt fű illata terjeng, és minden egy 50-es évekbeli film díszletének tűnik. Szinte minden verandán égett a lámpa, a járdát mindenhol felseperték, és a legtöbb házat feldíszítették halloween előtt. A lépcsőkön duci sárga tökök kuporogtak, a fákon lepedőkből fabrikált, barátságos szellemek lebegtek.

Ha korábban érnek ide, a szomszédok még a kutyákat sétáltatták volna, és valakinek biztosan feltűnik a mezítlábas fiatal nő, aki éppen kiszállt az autóból az egyetlen ház előtt, ahol nem égett a verandán a lámpa.

Az ablakok sötéten, némán nézték, ahogy Gabe is kiszállt Holland után. Magasabb volt, mint amilyennek Holland ülve gondolta; fölébe tornyosult, és túl közel lépett, annyira közel, hogy Holland megsejtette: ha egy kicsivel messzebb lépne a férfitól, Gabe utánanyúlna, és visszarántaná.

A férfi kézfeje az övéhez ért.

– Eszedbe se jusson elfutni – suttogta.

– Mezítláb vagyok, szerinted messzire jutnék? – Holland felemelte a lábát, és megmozgatta a lábujjait.

Gabe közömbös arccal figyelte, de a lány fogadni mert volna, hogy a férfi pillantása elidőzött a lábszárán, mielőtt

felsiklott a combján, egészen a szoknyája szegélyéig.

Holland hirtelen elvesztette az egyensúlyát. Gabe azonnal utánakapott, és megtartotta, majd ugyanolyan gyorsan le is engedte a kezét, mintha nem is akarná megérinteni.

– Simán csak ne próbálkozz! – utasította. – Nem tudlak megvédeni, ha elfutsz.

– Annak alapján, amit a kocsiban mondtál, egyáltalán nem tudsz megvédeni. – Holland válasza csípősebbre sikerült, mint akarta. Ha bárki mással áll szemben, bocsánatot is kér, de magában biztos volt abban, hogy éppen Gabe miatt ilyen harapós.

Feltámadt a szél, meglökte a hintaszéket a verandán. Holland és Gabe a Professzor ajtajához lépett. A szomszédaival ellentétben a Professzor nem tett ki dekorációt. Még egy miniatűr tököt sem. Csak a hintaszék volt kint, és a lábtörlő a felirattal: *Of All The Gin Joints...*[*]

A Professzor nem szokta feldíszíteni a házát karácsonyra, de a halloweent imádta, olyankor mindent bevetett. Díszes töklámpásokat faragott, cukorka formájú fényfüzéreket akasztott ki. Tavaly még egy csontvázkézre emlékeztető kopogtatót is erősített az ajtajára. Holland meglehetősen aggasztónak találta, hogy idén semmi dekorációt nem látott.

– Nem úgy néz ki, mintha itthon lenne – jegyezte meg Gabe.

Holland bekopogott, bár tudta, hogy Gabe-nek alighanem igaza van. A ház túl sötét volt, túl csendes, mégsem adta fel a reményt. Aznap este már csak a remény maradt neki.

– Professzor, én vagyok az, Holland! – kiáltott be, aztán megnyomta a csengőt, és erősebben kopogott.

A ház nyikorgott, egy közeli lepedőszellem meglebbent.

Gabe mindkét irányban végignézett az úton.

– El kellene tűnnünk innen.

– Az nem igazi szellem – jegyezte meg Holland.

– Nem félek egy ágra akasztott rongytól.

– Helyes, mert még nem megyünk sehová.

Gabe arca elsötétült.

– Emlékszel, mit mondtam? Ha azt mondom, indulás, indulunk? – Azzal elkapta Holland csuklóját, és megrántotta, de Holland a helyén maradt, a lábujjait belevájta a Professzor lábtörlőjébe.

– Naplót vezet. A szentelt jegyzetfüzetének nevezi. Minden legendát és mítoszt beleír, amiről tanít, olyanokat is, amiket nem oszt meg a diákjaival. Abban biztos találnánk valami nyomot, ami elvezethet az Alkímia Szívéhez.

Gabe arcára kiült a kelletlen érdeklődés.

– Tudod, hol tartja?

– A ház hátsó részében, a könyvtárban.

– Vagyis be akarsz törni? – Gabe a zakója alá nyúlt. Holland először nem értette, mit csinál, de aztán meglátta a fém villanását.

– Jaj, ne, fegyvert ne!

– Éppen készülünk betörni egy házba.

– Nem kell betörni! Tudom, hol van a tartalék kulcs. – Gabe éppen leállt volna vitatkozni, de Holland nem hagyhatta, hogy az övé legyen az utolsó szó. – A ház üres. Ha valaki ránk nyit, az alighanem egy idős szomszéd lesz. Le akarod lőni valakinek a nagyiját? Tényleg Mamagyilkos Gabe akarsz lenni?

A férfi úgy pislogott rá, mintha ennél nevetségesebb érvelést még életében nem hallott és ennél nevetségesebb embert nem látott volna. De a pisztolyt a helyén hagyta, a zakója alatt.

Holland talpára lehullott levelek tapadtak, ahogy átsétált a hátsó kerten. Nappal itt virágok mosolyogtak, csobogók csacsogtak. Most azonban csak a fákra akasztott üveggömbök nyugtalanító csengése hallatszott.

Holland régebben elgondolkodott azon, hogy ha az élete egy mozifilm lenne, milyen zsánerbe sorolnák. A gyerekkora, amelyet a nagynénje és nagybátyja észak-karolinai farmján töltött, drámának tűnt, ami rengeteg díjat nyer, de lassú és unalmas. Holland megfogadta, hogy amikor felnő, tévéshow-t csinál az életéből, harsogó színekkel, ritmusos popzenével és rengeteg csókolózással.

Éppen ezen az úton járt, amikor hallott a Professzor előadásairól.

Most már maga sem volt biztos benne, melyik zsánernél tart, de a színek kifakultak, elhallgatott a zene, és csókolózásból sem jutott elég.

A tekintete Gabe-re vándorolt. Már csak a közelében lenni olyan érzés volt, mintha rossz felől hajtott volna be egy egyirányú utcába. Határozottan nem akarta megcsókolni, egy pillanatig mégsem bírt másra gondolni. Nem lenne lágy érzés; a férfi szorosan ölelné. Nagyon szorosan. Megóvná, nem hagyná, hogy darabokra essen. Aztán hirtelen eleresztené, és belőle csak szilánkok maradnának.

A Gabe-féle pasik összetörik a Holland-féle lányokat.

Egyáltalán nem vágyott erre. Cat tévedett, amikor azt mondta, szerinte Holland azt keresi, aki egy kicsit megijeszti. Holland azt kereste, aki mellett biztonságban érezheti magát. Aki akkor sem eresztené el, ha a világ összeomlik körülöttük.

Gabe azonban nem ilyen volt. Percekkel azelőtt még a kezét is azonnal eleresztette. Holland megszaporázta a lépteit, hogy megelőzze a férfit.

A Professzor irodáját egy antik franciaablakon át lehetett megközelíteni, amely egy téglával kirakott és rózsával, fuksziával benőtt, japán juharoktól árnyékolt teraszra nyílt. A fák ágain apró fényfüzérek lógtak: az üvegbúrák össze-összecsendültek a szélben. A tartalék kulcs az egyik mogorva kerti törpe alatt lapult: a figura rondán nézett Hollandre, amikor felvette.

– Arra nincs szükség – jegyezte meg Gabe, amikor Holland felmutatta a kulcsot.

– Mondtam, hogy nem törünk be – ellenkezett Holland.

– De nem is mi értünk ide először. – Gabe két ujjal megtaszította a franciaablakot, ami ellenállás nélkül kinyílt.

A következő pillanatban minden lámpa felvillant.

Aztán kitört a káosz.

✶ Utalás a *Casablanca* c. 1942-ben Humphrey Bogart és Ingrid Bergman főszereplésével bemutatott amerikai film (rendezte: Kertész Mihály) ikonikus mondatára: Of all the gin joints in all the towns in the world, she walks into mine. („A világ összes városának összes kocsmája közül miért pont ebbe kellett bejönnie?”)

Folklór 517
További értesítésig

Vizeletszagot érzel.

Továbbmész, a földút porzik mögötted, de a szag csak erősödik. Átfut a fejeden, hogy visszafordulsz, és kihagyod ezt az előadást, de mindenki, aki korábban felvette a tárgyat, azt mondta, hogy fontos.

És utána jelentőségteljesen elhallgattak.

Lenyűgöz a Professzor régi diákjainak lojalitása, de meg is érted: te sem adod ki az előadások titkait. Megdolgoztál a történetekért, nem akarod ingyen elosztogatni őket.

Így hát most itt vagy a régi állatkertben, a Griffith parkban.

Nem tudod pontosan, meddig működött, de ahogy elhaladsz a kétségbeejtően kicsi ketrecek mellett, el sem akarod hinni, hogy egyáltalán működhetett. Ezeknél már láttál nagyobb szekrényeket is. Nem csoda, hogy állítólag még mindig visszajárnak az állatok szellemei.

Úgy rémlik, az 1900-as évek elején épült, de ellentétben Los Angeles más, akkoriban épült részeivel, ezek a kicsiny, kő- és vaszárkák nem érződnek mágikusnak. Legfeljebb elátkozottnak.

A környéken több a szellem, mint a fa. Eszedbe jut az a szerencsétlen pár: egy piknikasztalon haltak meg, szeretkezés közben. És a többiek, akik az évek során amnéziásan bukkantak fel itt. Nagyjából havonta történik egy ilyen eset. Néha napokról feledkeztek el, néha évekről, és senki sem bírt rájönni, miért. Vajon ezért gyülekezik az a kevés, megmaradt diák az egyik régi ketrec mögött?

A hátatok mögött valaki megköszörüli a torkát. Mindenki megfordul.

Nem a Professzor az, hanem egy fiatal nő, de egyértelműen a bizalmasai egyike. A testtartása merev, egyenes, és alig pislog. Azonnal ellenszenvesnek találod, mert attól félsz, az érkezése azt jelenti, hogy a Professzor nem jön, és mást küldött maga helyett.

A helyettes megvárja, hogy mindenki rá figyeljen.

– Azért jöttem, hogy tájékoztassam magukat, hogy a Professzor előadásait további értesítésig felfüggesztették.

Azzal sarkon fordul, és távozik, mielőtt bármit kérdezhetnétek.

TIZENHARMADIK FEJEZET

A falakról leszaggatták a bekeretezett újságkivágásokat. A polcokról széthajigálták a könyveket. Az íróasztal fiókjait kirángatták. A székekről letépték a párnákat. Az egész házat felforgatták.

Gabe mondott valamit, de a hangja egészen távolinak tűnt, Holland alig hallotta a villanykörték zúgásán át... vagy talán csak a füle zúgott.

Mindig is szerette a Professzor irodáját. A tejüveges helyiséghez hasonlóan ez is az időtlen mágia otthona volt. A Professzor kincseinek nagy része a mítoszaihoz kapcsolódott. A polcain kísértetjárta hollywoodi hotelek alaprajzai hevertek, a falon koktélreceptek elegáns keretben, eredeti belépőjegyek a régi állatkertbe és felhúzós órák. Az egyik óra tönkrement: a percmutató úgy sietett, mintha másodpercmutató lenne, az óramutató percmutatóként forgott. A ketyegés visszhangzott a szétvert szobában.

– Meg kell találnunk a Professzort – jelentette ki Holland. – Tudnom kell, hogy jól van.

Nem bírta kimondani, hogy *életben van.* Végig sem akarta gondolni, hogy a Professzor esetleg halott lehet, mint Jake. Nem tudta, mennyit lenne képes elviselni még aznap, de a Professzor elvesztését biztosan nem.

Gabe összeszorította a száját. A tekintete a *San Simeon-gyilkosság* című, megtaposott kötetre esett, amely a Professzor egyik kedvenc kémregénye volt. Az arcára volt írva a véleménye: *Ha a te Professzorod itt van, akkor nincs jól.*

– Lehet, hogy megsérült – folytatta Holland, és megindult az ajtó felé, amely a ház elülső részébe vezetett. Igyekezett elkerülni a földön heverő könyveket és üvegszilánkokat, de remegett a lába, és inkább csak botorkált. Gabe elkapta a csuklóját, és visszarántotta, de olyan erővel, hogy Holland majdnem hanyatt esett.

– Majd én megnézem. Te maradj itt!

– De...

– Nem! – szólt rá Gabe élesen. – Vagy így csináljuk, vagy elhúzunk.

– Nem megyek sehova.

– Azt hiszed, nem tudlak rákényszeríteni? – Gabe ujjai szorosabbra zárultak Holland kezén. A lány karján forróság futott végig. – Maradj itt! – vetette még oda Gabe, aztán elengedte.

Amint ellépett Holland mellől, a fény is mintha elhalványodott volna. A lány az előbb még azt gondolta, a csillár is világít, de most csak a felborult, Tiffany-üveges asztali lámpa derengett. Az asztalon feküdt, a fényes, zöld tárcsás telefon mellett, amelynek félrebillent kagylójából búgás hallatszott.

Holland odalépett, hogy visszaigazítsa, és akkor látta meg a telefon alá csúsztatott, halvány krémszínű névjegyet, rajta smaragdzöld írással.

JANUARY ST. JAMES
Ritka könyvek és műtárgyak

Holland szédelegni kezdett. January és a Professzor nem ismerte egymást. Sosem találkoztak. January ráadásul egész októberben Spanyolországban volt, nem járhatott itt, hacsak nem a múlt hónapban. De akkor miért nem említette egyikük sem?

Meg akarta nyugtatni magát, hogy túl sokat lát bele az apróságokba. A Professzor szereti a ritka könyveket és műtárgyakat. Talán azért vette fel a kapcsolatot Januaryvel, hogy megkérje, keressen meg neki valamit, aztán elfelejtették megemlíteni Hollandnek. Vagy a háttérben egy mélyebb kapcsolat áll, amit Holland nem is lát.

Gabe... Ő tudott az Órás Emberről és az Alkímia Szívéről. Ez a tény elgondolkodtatta, vajon January is tudott-e róla. De akkor miért nem szólt erről a testvérének?

Jake előtt Holland senki másnak nem beszélt a Professzor mítoszairól és legendáiról, csak Januarynek. Miután kiválasztotta a szakdolgozata témáját, a vázlatot elküldte a nővérének, aztán mesélt neki az ördögről és a koktélról. Azóta igyekezett elfelejteni, mit válaszolt January, mert a szavai túlságosan szíven ütötték.

Fel kell nőnöd, Holland. Elmentek. Nem jönnek vissza, és a kitalált történetek ezen nem változtatnak.

A szakdolgozat miatti vitából a szüleikről szóló veszekedés lett. Holland dühös volt Januaryre, amiért sosem beszélt róluk, January pedig azért haragudott Hollandre, mert nem bírta elengedni őket. A végén odajutottak, hogy

January közölte Hollanddel: hagyja félbe a szakdolgozatát, és szakítson meg minden kapcsolatot a Professzorral, akit drogos banyának nevezett.

Ez volt a legrosszabb veszekedésük. Egy hónapig nem szóltak egymáshoz, amíg végül January egy este előzetes bejelentés nélkül beállított egy telepakolt hátizsákkal és egy üveg borral, amelynek a címkéjére azt írta: *Bocs, rémes vagyok.*

Azóta nem beszéltek sem a szakdolgozatról, sem a Professzorról, Holland azonban tudta, milyen makacs tud lenni January, és sejtette, hogy aligha változott a véleménye.

Tehát akkor miként is jutott a Professzor January névjegykártyájához? És miért őrizte meg?

Az elmúlt évek során történeteket tanulmányozott, és tudta, akármilyen bonyolultnak is tűnik egy narratíva, a mélyén mindig egyetlen egyszerű igazság rejlik, amely mindent összeköt. Tehát vagy nem áll a rendelkezésére minden részlet, vagy rosszul próbálja összerakni őket.

Felvette January névjegyét, és a táskájába rakta, majd elfordult az íróasztaltól. Talán majd rákérdez Gabe-nél, ha visszajött. Neki most szó szerint nincs ideje ezzel foglalkozni.

A Professzor polcairól minden egyes könyvet leszedtek, mintha a betörő a naplóját kereste volna. Holland szíve majdnem meghasadt, látva a Professzor legdrágább kincseiben keletkezett kárt. Alig valami tűnt menthetőnek, de nem bírta megállni, hogy meg ne próbálja.

Felrakott néhány könyvet a polcra, aztán felemelte *A mágia ára* filmposzterét, ami rendes körülmények között a falon lógott. Holland már korábban is elgondolkodott rajta,

honnan szerezte ezt meg a Professzor. Holland apja nagyon fontosnak tartotta, hogy ne készüljenek másolatok az eredeti poszterekről, mert szeretett kis meglepetéseket elhelyezni bennük.

A poszter tetején tüzes betűkkel állt a cím a főszereplők, Red és Sophia Westcott szél tépte alakja felett. Fogták egymás kezét, de ha valaki alaposabban megnézte, láthatta, hogy Sophia valójában Redbe kapaszkodik.

Mögöttük mintha épp lement volna a nap, de ha valaki ismét alaposan megnézte, láthatta, hogy Red egy árnyba borult kapu előtt áll. Sophia mögött egy csoport gyerek: az egyikük, tökéletes szőke, göndör fürtökkel, egy kutya pórázát fogta. A kutya nyakörvére egy magyalágat és két harangocskát erősítettek a piros szív alakú névtábla mellett, amelyen a JJ betűk álltak.

A harangok és a magyalág neki szólt, hiszen az ő beceneve volt *Hollybells*. A JJ Januaryt jelentette. Az apjuk apró ajándékokat hagyott a lányainak a Mágia-filmekben, és ezzel a két kedvenc kincsvadászatukra vezette őket. Holland most, a posztert nézve arra gondolt, hátha van rajta még egy nyom, amit nem vett észre. Tudta, hogy...

A ház megreccsent.

Holland megdermedt.

Lépéseket hallott.

Gabe tért vissza. Legalábbis Holland remélte, hogy Gabe az. Talán a paranoia tette, de ezek a léptek könnyebbek, halkabbak voltak. Valaki igyekezett csöndben osonni. Holland hirtelen azt kívánta, bárcsak valami nehezebb lenne a kezében egy régi filmplakát helyett.

A léptek megálltak az iroda ajtajában.

Holland harcra készen megragadta az ósdi telefonkészüléket – éppen amikor Adam Bishop belépett az ajtón.

TIZENNEGYEDIK FEJEZET

Adam majdnem ugyanúgy nézett ki, mint amikor Holland az irodájában látta: szakadt farmernadrág, kockás ing, izmos kar, szeplős orr. Még mindig egyszerű egyetemistának tűnt. Afféle megbízható diáknak, mint Holland. Azonban Adamnek semmi oka nem lehetett, hogy a Professzor felforgatott házában tartózkodjon. Semmi jó oka.

– Meg tudom magyarázni! – Adam megtorpant a küszöbön, mintha nem akarná megijeszteni a lányt, de már késő volt.

– Mit keresel itt? – Holland igyekezett határozottnak tűnni, de a szavak fulladozva, rémülten törtek fel belőle.

Adam aranyszőke hajába túrt, és egészen összekócolta. Kétségtelenül még lefegyverzőbbnek akart tűnni.

– January megmondta, hogy nem fogod annyiban hagyni.

– Mi... micsoda? – dadogta Holland. – Honnan ismered Januaryt?

– Őmiatta vagyok itt. – Adam újabb óvatos lépést tett előre.

– Nem, nem, nem, nem, nem! – Holland elhátrált.

– Ő kért meg, hogy vigyázzak rád – folytatta Adam.

– Nem! – ismételte Holland. January nem küldött volna *két* embert érte. Kivéve, ha *nagyon* félti, vagy...

Valamelyikük hazudik. Az elmúlt órák alapján ez tűnt a valószínűbb válasznak.

– January szerint nagyon ragaszkodsz a Professzorhoz, de szerinte a mentorszerep rám is illene.

– Szerep? – ismételte hitetlenkedve Holland.

Adam félig bocsánatkérő, félig meglepett arcot vágott, amiért Holland tényleg hitt neki. Holland rendkívül ostobának érezte magát. Hát persze hogy Adam nem professzor, csak egy újabb fickó, aki a bizalmába akar férkőzni.

– Nem akartam hazudni neked. – Adam most már egyértelműen bocsánatot kérve nézett rá. – January azt kérte tőlem, hogy a távolból vigyázzak rád, és én meg is próbáltam. Csakhogy... – Elhallgatott, körbepillantott a tönkretett irodán. – A jelek szerint nem túl sikeresen. – Ismét közelebb lépett.

– Nem! – Holland tiltón feltartotta a kezét, és a kertajtó felé hátrált. – Állj meg ott, ahol vagy!

– Holland, erre nincs időnk. El kell tűnnünk innen.

– Nem megyek veled sehova. Ma már hazudtál nekem egyszer. Ha azt akarod, hogy elhiggyem a történetedet, bizonyítékra lesz szükségem. Hadd lássam a csuklódat!

Holland tekintete a vastag óraszíjra rebbent, ami eltakarta Adam csuklóján a részt, ahol Gabe-nek és Januarynek a tetkója volt.

– Az mit fog bizonyítani?

– Csak csináld!

Adam levette az óráját. Valóban ott volt a tetoválás, éppen, mint a másik kettőnek. Adam türelmetlenül nézte a töprengő Hollandet.

– Ez elég bizonyíték?

– Semmi értelme az egésznek! – rázta a fejét Holland. – Miért küldte volna January Gabe-et és téged is?

Adam arcára riadt kifejezés ült ki.

– A nővéred csak engem küldött. Akárki is az a Gabe, nem bízhatsz benne.

– Ez érdekes. Én éppen ugyanezt akartam mondani neki. – Gabe lépett be a kertajtón át, és gyorsan maga mögé penderítette Hollandet. – *Fuss!* – morogta oda neki.

– Ő az, akitől távol kell tartanod magad! – vágta rá Adam.

– El kell tűnnöd! – erősködött Gabe.

– Szerintem nem akar neked engedelmeskedni. – Adam közelebb lépett.

– Ne mozdulj! – Gabe a zakója alá nyúlt, és kivette a fegyverét. Vele szemben Adam egy hihetetlenül gyors mozdulattal szintén előkapta a sajátját.

– Ne! Fegyvereket ne! – kiáltott rájuk Holland. – Senkinek sem muszáj megsérülnie!

A két férfi láthatóan nem értett egyet vele. Gabe úgy tartotta a pisztolyt, hogy Holland sejthette: már a bölcsőben is kézifegyverekkel játszott, csakhogy Adam is riasztóan rutinosan fogta a magáét.

– Nem tudom, mit mondott neked – kezdte Adam –, de egy szavát sem hiheted.

Gabe haragos, mégis nevetésre emlékeztető hangot adott.

– Legalább átöltözhettél volna, mielőtt megpróbálod elcsábítani ezt is.

Elcsábítani.

Holland megdermedt.

Ez azt jelenti, hogy Adam volt, aki a nővérével járt?

Adam hevesen rázta a fejét.

– Holland, ne hallgass rá! Azért jöttem, hogy megvédjelek!

– Hazudik! – vágta oda Gabe.

– Esküszöm, hogy az igazat mondom. A nővéreddel dolgozom. Januaryvel. Ő a társam. Ő küldött, hogy vigyázzak rád.

– Nem hihetsz neki! – ismételte Gabe. – Hazudott Januarynek, és most neked is hazudik. Én vagyok, akit a nővéred küldött.

Holland rájuk akart kiabálni, hogy hagyják abba. Szédelgett, racionális agya sürgette, hogy másszon ki ebből a nyúlüregből, vissza az életébe, ahol a legnagyobb problémát a pezsgő okozza, és hagyja itt mindkét pasast.

– Holland... – Adam hangja lágyabban szólt, mintha tudná, hogy a lány mindjárt összeomlik, elrohan, esetleg mindkettő. – Esküszöm, hogy igazat mondok. – Olyan képet vágott, mintha az élete Holland kezében lenne, mint aki hajlandó golyó elé vetni magát, ha cserébe Holland hisz neki.

És Holland egy pillanatra hinni *akart* neki.

Aztán minden egyszerre történt.

A lány még mindig Adam könyörgő arcát nézte, amikor meghallotta a lövést. Mintha a világ robbant volna fel. A földgolyó kettévált. Hegyláncok omlottak össze.

Egy hatalmas kéz ragadta meg a karját, és az ajtó felé rángatta.

Gabe volt az. Ő vonszolta magával.

Látta a férfi mozgó száját, de nem hallotta, mit mond. Csengett a füle. A szoba elmosódott a szeme előtt, mint a

képeken, ahol egyvalamit kivéve minden életlen. Az egyvalami itt Adam volt, aki összeesett a szoba közepén.

– Nem! – sikoltotta Holland, és a világ hirtelen újra kiélesedett. Érezte az ajtó felől betörő hideget és Gabe gyilkos kezének melegét is, miközben a férfi megpróbálta elrángatni. – Eressz el!

– Ki kell jutnunk innen! – mordult rá Gabe, aztán egyszerűen felkapta Hollandet.

– Tegyél le! – Holland bokán rúgta. – Nem kellett volna megölnöd!

– Ne félj, azt a kurafit ennél jóval nehezebb megölni. Ráadásul… – Gabe reszelős, mély lélegzetet vett, és magához húzta Hollandet – ő lőtt elsőként.

Holland ekkor érezte meg a melegséget a mellkasán. A vért. Nem látta, hogy Adam mikor húzta meg a ravaszt; csak a szemére koncentrált, mint az irodában, amikor a férfi egyetlen pillantásától elöntötte a forróság. Adam ismét elszédítette.

A következő gondolattól felkavarodott a gyomra. Talán éppen ezt művelte a testvérével is?

Felhagyott a rúgkapálással.

– Tegyél le! Nem lenne szabad cipelned.

– Nem fogok meghalni – morgott Gabe, de Holland máris érezte, hogy enyhül a szorítása. Óvatosan kiszabadította magát.

Velük szemben Adam még mindig a padlóra roskadva hevert, lehunyt szemmel. Aranyfürtös feje félrebiccent. Amikor azonban Holland alaposabban megnézte, láthatta,

hogy lélegzik. A szíve mellett találta el a golyó, de valamiképpen életben maradt.

– Mennünk kell! – Gabe elkapta a lány kezét, és az ajtó felé húzta. – Nem akarunk itt lenni, amikor felébred!

TIZENÖTÖDIK FEJEZET

A szomszédos házak fényesebbnek tűntek, mint érkezésükkor; néhány bejárati ajtó is kinyílt, az emberek idegesen lestek ki az utcára, próbálták megállapítani, honnan jöttek a lövések.

– Vezess! – utasította Gabe a lányt, miközben a bordáira szorított kézzel behuppant az utasülésre.

– Ez egy hangvezérléses autó? – érdeklődött Holland.

Gabe összehúzta a szemét.

– Miért kellene hangvezérlés?

– Kórházba kell vinnem téged, de nem tudom, merre menjek. – Holland elfehéredő ujjakkal markolta a kormánykereket. Indított, de fogalma sem volt, merre kanyarodjon. Csak azt tudta, hogy innen mennie kell, mert a szomszédok már kiléptek a verandákra, a járdákra, és legalább egyikük fényképet is készített. Remélte, hogy túl sötét van, és az arca nem látszik a felvételen, de ha mégis, akkor talán két gyilkossággal kapcsolatban fogják körözni.

– Semmi kórház. – Gabe fél kézzel kioldotta a nyakkendőjét. – Majd nálam összevarrsz.

– Na nem! – tiltakozott Holland. – Én nem varrok embereket! Még ruhát sem varrok valami jól.

– Minden rendben lesz. Vedd úgy, hogy csak megszúrsz egy tűvel.

– De én nem akarlak megszúrni!

Gabe szája megrándult.

– Az előbb még máshogy gondoltad.

Holland ezzel nem tudott vitába szállni.

– Nyugi, nem olyan rossz a helyzet – vigasztalta Gabe. – Azt hiszem, a golyó lepattant a bordámról.

A hangja azonban elfulladt, és Holland nem hitte, hogy egy lepattanó golyó hajszálnyival is jobb lenne.

Gabe kanyarról kanyarra navigálta, amíg elértek a főútra. A lakóházas utcák lámpáit közlekedési lámpák és neonreklámok váltották fel. Holland egyszerre érezte úgy, hogy túl lassan és túl gyorsan vezet. Valahányszor pirosat kapott, visszafojtotta a lélegzetét, amíg újra el nem indulhatott.

Elhagytak egy hirdetőtáblát, amelyen a Hollywood Roosevelt halloweeni partijának reklámja derengett, hol eltűnt, hol feltűnt. A jól ismert *HOTEL ROOSEVELT* felirat váltakozott a *HAPPY HALLOWEEN*-nel. A neonszavak vörösben ragyogtak, és Hollandnek hirtelen eszébe jutottak a néhány órával korábban történtek, amikor ugyanezeket a szavakat egy csomag sarkán látta. Akkor azt gondolta, ez csak egy újabb ezoterikus könyv az ördögről, de most már azon gondolkodott, vajon a Professzor nem mást küldött-e neki.

– Hozzám kell mennünk – mondta.

– Szó sem lehet róla – vágta rá Gabe, de Holland már rá is fordult az útra, ami Santa Monicába vitte őket. – Rossz irányba mész!

– Most mondtad, hogy nem fogsz meghalni. A Professzor küldött nekem valamit, amire szükségünk lehet. Csak most jutott eszembe, amikor megláttam azt a táblát. A csomagon is volt egy *Happy Halloween*-matrica. Talán a naplóját küldte el.

– Miért tette volna?

– Én vagyok a kedvenc diákja. Ha tudta, hogy valami rossz vár rá, nekem küldte volna el, hogy őrizzem meg. Vissza kell mennünk érte. Hacsak nincs valami más nyomod az Alkímia Szívéhez.

Gabe összeszorította a száját, mintha ellenkezni akarna, de végül csak annyit kérdezett:

– Van még valami más titok vagy meglepetés, amit el akarsz mondani?

– Nem titkoltam el a csomagot – vágta rá Holland őszintén. – Tényleg elfeledkeztem róla.

– Még valami, amiről elfeledkeztél?

– Biztosan van ilyen. Ma elég sok minden történt.

Ami azt illeti, az elmúlt néhány órában is elég sok minden történt. Holland még mindig érezte a talpán a Professzor kertjében lehullott leveleket és az öntözők hideg vizét, ahogy ott állt Jake holtteste mellett. Olyan nap volt ez, ami bár véget ér, sosem múlik el egészen – ugyanakkor egyes részletek máris kezdtek kifakulni az emlékezetéből.

Megpróbálta magában összefoglalni, mit tud, és mit nem.

Most már biztosra vehette, hogy a Professzor mítoszai nagyon is valósak. Vagyis az Órás Ember jóslata valóra fog válni, és ő holnap meghal, hacsak meg nem találja az Alkímia Szívét. Azonban fogalma sem volt, hol keresse, és a

Professzor házában tapasztaltak után abban is meglehetősen biztos volt, hogy mások is keresik.

Gabe szerint létezik valami lista a dátumokkal, amikor állítólag megjelenik a Szív. Holland még sosem hallott erről a listáról, de ha ez igaz, akkor mások is tudhatják, hogy most kell keresniük.

Például Adam Bishop.

Egészen biztos, hogy Adam az a bizonyos *ő,* akire January utalt a riadt levélkében. Vagyis Holland gyanúja szerint ugyanaz bérelhette fel, aki Jake-et is.

A Jake lakásában talált díszes szélű fekete dossziéra pillantott. Vajon az art deco szegély csak véletlen egybeesés vagy nyom, ami arra utal, hogy az ördögnek is szerepe van ebben a helyzetben?

Megint eszébe jutott, hogy Adam figyelmeztette: ne foglalkozzon az ördöggel. Meg akarta akadályozni, hogy Holland rájöjjön, kinek dolgozik? Vagy védeni akarta?

Ezt az utolsó gondolatot mindjárt el is vetette. Jobb, ha nem próbál jófiút faragni Adamből. Neki csak a kinézete jó, meg a tekintete, ami könnyedén sugalmazta: *bízz bennem.* Alighanem éppen ezért bérelték fel January elcsábítására is.

– Lehet, hogy Adam az ördögnek dolgozik? – vetette fel.

Gabe grimaszolt, és Holland nem tudta eldönteni, hogy a fájdalomtól vagy a kérdéstől.

– Amikor az ördögről beszélsz, a bibliai ördögre gondolsz?

– Mi másról beszélhetnék?

Gabe nem felelt.

Holland odasandított. Gabe teljes testével nekidőlt az ajtónak, és lehunyta a szemét.

– Hé! Maradj ébren! – Holland megrázta a vállát. Nem értett a lőtt sebekhez, de elég filmet látott már, hogy tudja: ha valaki elájul, miután meglőtték, ritkán kerül be a folytatásba.

Még erősebben taposott a gázba.

Gabe felpillantott.

– Jól vagyok – nyögte ki, de alig bírta megformálni a szavakat.

– Mindjárt odaérünk – biztatta Holland. – Maradj velem!

– Nem fogok meghalni – mordult rá Gabe. Most bosszúsnak tűnt, ami jobb volt, mintha ájuldozna, de Holland szíve továbbra is kalapált, miközben behajtott a saját utcájába.

Santa Monicában lakott, a Montana Avenue-hoz közel, egy mediterrán jellegű házban, ahol a látogatók rögtön úgy érezték, le kell venniük a cipőjüket, utána pedig olyan kérdéseket tettek fel, amelyekre nem akart válaszolni.

Tudta, hogy mindenki, aki belép a házába, eltűnődik, hogyan engedheti meg magának. Nem szívesen hazudott, de a szüleiről sem beszélt senkinek. Inkább történeteket talált ki, amelyek olyan egyértelműen hamisan csengtek, hogy nem is számítottak hazugságnak.

Mocskos pénz, mondta néha. *Gyermekként hozzáadtak egy maffiafőnökhöz. Katolikus volt, nem hitt a válásban. Megmérgeztem, hogy véget vessek a házasságnak, és a teste most a veranda kövezete alatt nyugszik.* Ilyenkor olyan arcot vágott, mintha azt mondaná: *Téged is mellé temethetlek, ha még egyet kérdezel.* Az emberek általában nem kérdeztek többet. Többnyire nevettek vagy vele együtt viccelődtek, és Holland gyorsan témát váltott.

Gabe semmit sem kérdezett, amikor Holland beállt a házhoz, és leállította a motort, de aztán körülnézett, és megjegyezte:

– Odébb kellett volna parkolnod.

– Szerintem nem bírtál volna bejönni gyalog.

Gabe sértett arcot vágott. Holland szerette volna emlékeztetni, hogy az imént lőtték le, de a férfi egész jól összeszedte magát, és kikászálódott a kocsiból. Ha nem fogja az oldalát, Holland nem is látta volna rajta, hogy valami baj van.

Gabe megelőzte, és eltűnt a ház háta mögött, majd visszasietett a verandára.

– Minden tiszta.

Holland szeretett volna kötözködni vele, amiért ennyire színpadias, de eszébe villant a vérbe fagyott Jake, majd a Professzor felforgatott háza, és hirtelen elfogta az idegesség a saját küszöbén.

– Mit gondolsz, hányan keresik az Alkímia Szívét?

– Nem érdekel, hányan keresik, csak az számít, hogy ki. Bizonyos szervezeteknek nem akarod felkelteni a figyelmét.

Holland szívesen újra felhozta volna az ördögről szóló elméletét, de a veranda lámpájának fényében látta, hogy Gabe homlokán izzadság csillog, az arca pedig elszürkül. Még mindig a talpán állt, de már nem annyira egyenesen, mint amikor kiszállt a kocsiból.

– Talán jobb lenne, ha leülnél – mutatott a hintaszékre, amit a Professzor hatására szerzett be. Ahogy a lábtörlőjét is, a régi filmes idézettel, csak az övé az *Óz, a csodák csodájá*ból származott.

A csengő elromlott
Kérem, kopogjon

Holland szíve a lábtörlőre nézve megsajdult. Őszintén remélte, hogy akárhol is van a Professzor, nem esett baja. Emellett nagyon-nagyon szeretett volna beszélni vele, de bízott benne, hogy a csomagban, amit neki küldött, akadnak majd válaszok.

– A kulcsokat – nyújtotta ki a kezét Gabe.

Holland előszedte a kulcscsomót a táskájából, de nem adta át. Gabe már megint alig bírta nyitva tartani a szemét.

– Komolyan azt hiszem, hogy le kellene ülnöd.

– Nem maradunk itt. Fogod a csomagot, és… – Gabe megingott.

– Jaj, ne! – Holland odaugrott hozzá, és a vállát a férfi karja alá támasztotta. Nagyon nehéz volt. Színizom. És tüzelt az egész teste, még az ingén és a dzsekijén át is érezni lehetett. Határozottan nem volt jól… mégis ellenállt, és nem volt hajlandó átlépni a küszöböt.

– Mi van? Vámpír vagy? Be kell, hogy invitáljalak?

– Nem – nyögte Gabe, és Holland *majdnem* látta a szemében megcsillanó humort. – Egyszerűen csak úgy érzem, nem kellene ide bemennem. – Csupa vér kezéről a fehér tölgypadlóra és falakra nézett. – Nagyon *tiszta.*

– Semmi baj – vágta rá Holland. – Ha nem élem túl a holnapot, a vércseppjeid csak növelik majd a halálom körüli rejtélyt. – Újabb mosolyban reménykedett, vagy akár egy lesújtó grimasz is jó lett volna. Bármiféle életjel. Gabe azonban tényleg pocsékul festett. – Gyerünk be a fürdőbe!

Betámogatta a férfit a lakásba.

– Gyerünk, már nincs nagyon messze – biztatta.

– Szerintem itt is jó lesz. – Gabe nekidőlt a lépcsőkorlátnak. A válla elernyedt, a szeme lecsukódott.

– Nehogy elájulj! – szólt rá Holland. – Hozom a gyógyszereket, a cérnát, a törlőkendőket… – Maga sem tudta, miért beszél annyit. Inkább berohant a legközelebbi fürdőbe.

Felkapott néhány törülközőt, egy doboz ragtapaszt, egy üveg hidrogén-peroxidot. Ekkor jutott eszébe, hogy Januarytől kapott egyszer egy bőrönd méretű elsősegélydobozt, amit még sosem használt. Most jobban jön majd, mint a ragtapasz. Annak idején viccelődve megkérdezte a testvérét, hogy az apokalipszistől tart-e. January rezzenéstelen arccal azt felelte, *sosem tudhatod, mikor üt be a baj.* Holland akkor azt hitte, tréfa az egész, de most, amikor előrángatta a hatalmas ládát, már azon töprengett, hogy vajon a testvére számított-e valami hasonló eset bekövetkeztére. January életének egyértelműen voltak részei, amelyeket nem osztott meg Hollanddel.

Összerezzent, amikor hangot hallott a bejárati ajtó felől. Onnan, ahol Gabe-et hagyta… és a Professzor csomagját.

TIZENHATODIK FEJEZET

Holland szíve ismét felpörgött. Vagy talán le sem lassult.

Kirontott a fürdőből, és satufékkel állt meg a folyosón.

Gabe még mindig a lépcsőn ült, de időközben a háta mögé csúsztatta a csomagot. Az egyik kezével a sebét szorította, a másikkal a fegyverét.

Holland mély lélegzetet vett.

– Mi ütött beléd? – tudakolta Gabe komor arccal. – Komolyan azt hitted, hogy lelépek ezzel? – intett a fejével a csomag felé.

Holland szerette volna rávágni, hogy nem, de aznap már annyi hazugság hangzott el, hogy egy kicsit sem tudott volna hozzátenni.

– Megfordult a fejemben.

– Még mindig nem bízol bennem?

– Fogalmam sincs – felelte Holland őszintén. Ha Gabe korábban kérdezi, a válasza *nem* lett volna. Még most is úgy érezte, nemet kéne mondania. Tekintettel mindarra, amit Jake-ről és Adamről megtudott, okosabb lenne, ha senkiben sem bízna, főleg nem egy férfiban, akit vonzónak talál, amíg az a férfi át nem megy egy komoly hazugságvizsgálós teszten, esetleg igazságszérum hatása alatt be nem vallja minden

bűnét. Gabe azonban lőtt sebet kapott, megvédte a csomagot, és nem hagyta magára.

Holland nem is akarta, hogy magára hagyja.

Maga sem volt biztos benne, hogy ez bizalom-e, de legalább *valami* volt. Elég ahhoz, hogy kissé idegesen odamenjen hozzá.

Gabe jobbra húzódott, közelebb a korláthoz, hogy Holland odatelepedhessen mellé. Még mindig rajta volt kobaltkék zakója, amely drága lehetett, abból ítélve, milyen pontosan illett rá. Az anyag is drágának érződött Holland ujjai alatt, amikor odanyúlt, hogy lesegítse róla.

– Nem kellene – szólalt meg Gabe.

Holland megdermedt.

– Mit nem kellene?

– Megbíznod bennem. Nem vagyok jó ember.

– Miért, olyan arcot vágtam, mintha jó embernek tartanálak? – Holland megpróbálta a korábbi gyilkos indulattal feltenni a kérdést, de elkövette azt a hibát, hogy ránézett a férfira. Úgy igazán megnézte. Talán most tett így először, és látta, hogy igaza volt. Gabe szeme sötét volt, és az arca jobb felén heg éktelenkedett, éppen a szeme alatt. Pont, ahogy Holland a kocsiban elképzelte.

Leintette magát: nem kell különleges fantázia ahhoz, hogy egy Gabe-hez hasonló férfit sebhelyes arccal képzeljen el. A heg miatt mégis olyan érzése támadt, mintha már látta volna korábban, és nem csak a képzeletében. Egy pillanatra mintha még fel is tudta volna idézni, ahogy Gabe közel hajol hozzá, és fájdalmas, véreres szemmel néz az övébe.

Gabe szeme összeszűkült, amikor észrevette, hogy Holland bámulja.

Holland gyorsan félrepillantott, és inkább a zakóra koncentrált. Az ing alatta valaha talán hófehér lehetett, de mostanra eláztatta a vér. Rengeteg vér. Gabe széles tenyerét a sebre tapasztotta, és Hollandnek fogalma sem volt, mi lesz, ha elveszi onnan.

– Most mi lesz? – kérdezte. – Vagyis, mit csináljak? – Szégyellte bevallani, de már a vér látványától is elgyengült kissé. – Előbb vegyem le az ingedet, aztán elveszed a kezed a sebről? Vagy előbb a kezed, aztán az inged? Van ennek egy megszokott sorrendje?

Gabe sötét pillantást vetett rá. Holland ettől úgy érezte, ennél többet várt tőle, esetleg arra számított, hogy olyan lesz, mint January, akit cseppet sem zavart volna sem a véres ing, sem Gabe, sem az, hogy vérzik a seb a tenyere alatt.

– Az ingemet majd én elintézem. Te keress tűt és cérnát!

Holland remegő kézzel nyitotta ki az elsősegélydobozt. A tartalma zavarba ejtő cédulákkal volt ellátva, mint például: *Ha nem akarsz kórházba menni* és *Mérgezés esetére.*

Holland egyszerre biztosra vette, hogy a testvére tudta, hogy valami efféle fog történni. Felkapta a *Ha nem akarsz kórházba menni* feliratú tasakot, és feltépte.

Abban még több tasakot talált, kesztyűkkel, fertőtlenítőkendőkkel, érzéstelenítőkkel, ijesztő kis fogókkal, ollókkal, horgászdamilra emlékeztető zsinórral. De persze tudta, hogy nem horgászdamil, hanem sebvarró fonál.

El kellett terelnie a saját figyelmét.

– Kezdhetek gyanakodni, hogy a nővérem valójában nem könyvritkaságokat gyűjt?

– Ezt a kérdést neki kell feltenned, nem nekem.

– De azért valami tippet tudsz adni? Orgyilkos? Együtt dolgoztok mint emberrablók?

– Nem dolgozunk együtt – szögezte le Gabe, mintha ez fontos volna.

– De azt mondtad…

Holland azon kapta magát, hogy nem emlékszik, mit mondott neki Gabe a kocsiban. Talán az út felkavaró volta miatt, vagy a rengeteg vér okozta. Csak azt tudta felidézni, hogy Gabe és January nem jártak.

– Szabadúszó vagyok – folytatta Gabe. – Sikerrel kutatok fel nehezen megtalálható tárgyakat. Most viszont fogj egy fertőtlenítőkendőt, és tisztítsd ki a sebet!

Holland engedelmeskedett. Amikor Gabe elvette a kezét a sebről, mindenhol vér volt, és felszakadt hús, és…

Le kellett hunynia a szemét. Ő nem January. Nem képes erre. Meg akarta csinálni, de nem bírt felnézni.

– Hé… – szólalt meg Gabe. – Drágám, nézz rám!

– Nem tudom, menni fog-e.

– Ne a sebre nézz – folytatta Gabe meglepő gyengédséggel. – Csak rám. – Holland hallotta, hogy Gabe leteszi a fegyvert, és aztán megérezte a férfi kezét a sajátján. – Nyugodj meg. – Meleg ujjai a seb felé vezették Holland kezét. – Nem most van a halálom ideje.

– Azt nem tudhatod.

– De igen. – Gabe hangja még jobban ellágyult. – Tudom, ugyanúgy, ahogy te is tudod, mikor fogsz meghalni.

Holland szeme felpattant.

– Te is beszéltél az Órás Emberrel?

Gabe a sebre igazította Holland kezét a törlőkendővel.

– Nem a mai a halálom napja – ismételte.

Holland előtt felvillant az emlék, hogy úgy vezetett, mintha balesetek csak másokkal történnének.

– Ezért vezettél őrült módjára korábban.

– Nem, egyszerűen ilyen a stílusom – vágta rá Gabe, és Holland megesküdött volna, hogy a szája sarka felkunkorodott.

Türelmesen utasította Hollandet, hogyan vegye fel a kesztyűt, hogyan törölje végig a tátongó seb környékét a fertőtlenítőkendővel. A lány még mindig nem akart odanézni, ahol a golyó felszakította Gabe testét, de azok után, amit a férfi az imént mondott neki az Órás Emberről, valamivel magabiztosabb lett. Sürgető kíváncsiság vett erőt rajta. Szerette volna megkérdezni, mikor jön el Gabe órája, de ez túl közvetlen kérdésnek tűnt. Másfelől, Gabe a háza lépcsőjén ült, félmeztelenül, és tűrte, hogy Holland óvatosan összevarrja a sebét.

– Mit mondott, mikor? – bökte ki.

– Az a lényeg, hogy nem ma.

Holland megejtett még egy öltést. Úgy látta, hogy a seb máris jobban néz ki, és Gabe arcára is visszatért a szín – a szemébe azonban mély szomorúság költözött.

– Az Órás Ember nem mondott neked valamit, amivel időt nyerhetsz? – kérdezte Holland.

– Miért? Aggódsz miattam? – kérdezte Gabe, mintha még humorérzéke is lenne, de az arckifejezése arra vallott, hogy

őmiatta aggódni nem jó ötlet.

– Csak kíváncsi vagyok, mert ebben a pillanatban szó szerint az életem függ tőle, hogy azt tegyem, amit az Órás Ember mondott nekem.

– Tudni akarod, hogy van-e más módja az időnyerésnek?

– Miért, van?

– Én nem tudok róla. De... – Gabe elhúzta a szót, mintha azon töprengene, hogy kimondja-e, amit gondol. – A helyzeted talán nem teljesen reménytelen. – Átpillantott a válla felett a Professzor barna papírral borított csomagjára.

Hollandnek azonnal ki kellett volna nyitnia, amint ellátta Gabe-et. De most mindenképpen. Egy pillanatig mégis csak nézte a csomagot.

– Mire vársz? – tudakolta Gabe.

TIZENHETEDIK FEJEZET

Holland nem vallhatta be Gabe-nek, miért hezitál.

Már levette a kesztyűt, és egy másik kendővel megtisztította a kezét is, de még egyszer megtörölte a tenyerét a szoknyájában, mielőtt a csomagért nyúlt volna. Bizsergett a bőre, amikor megérintette.

Ha nem a Professzor naplója, akkor nincs több nyoma az Alkímia Szívéhez.

Óvatosan bontogatta a kemény, barna papírt. A csontjáig hatolt a megkönnyebbülés, amikor meglátta a kopott vörös bőrborítót. A napló vastag volt, és csoda szép – persze lehet, hogy ebben a pillanatban csak ő látta annak. A lapjai meggyűrődtek, és a sokéves forgatástól könnyedén szétnyíltak.

– Ez az – mondta.

Az elülső borító sima volt, de ahogy kézbe vette, érezte, hogy valami van a könyv hátulján. Megfordította, és látta, hogy egy nagy szimbólumot karcoltak bele. Holland nem volt kifejezetten szakértője a szimbólumoknak, de az utóbbi félévben felvett egy előadást a folklór gyakori és ritkább szimbólumairól. A tantárgy száraz volt, mint az állott pirítós, de őt eléggé érdekelte a téma, hogy magától is kutasson egy kicsit.

Meg tudta állapítani, hogy ez az ábra legalább öt másik szimbólumból állt össze. Ott volt az égő szív, benne a labirintus, annak közepén egy ókori szem. A szem felett az ón, alatta a kén jele látszott.

– Ez itt a közepén ugyanaz, mint ami January csuklóján van, meg a tiéden – mutatta Gabe-nek Holland.

Amikor January elkészíttette a tetoválást, azt állította, csak egy hirtelen ötlet volt a szakítás után, és hogy fogalma sincs, mit jelent a szimbólumok kombinációja, egyszerűen csak érdekesnek tűnt. Hazudott.

Holland megérintette a nyakában lógó medált. Most először nem érezte különlegesnek – sőt, úgy érezte, becsapták vele.

– Tudni akarom a tetoválások valódi jelentését – közölte.

– Az most nem fontos – intette le Gabe, és a napló hátuljára, a nagyobb képre mutatott. – Ez az Alkímia Szívének a jele.

Órákkal korábban még úgy beszélt az Alkímia Szívéről, mintha csak mítosz lenne, mostanra azonban egyértelművé vált, hogy Gabe is hisz benne, jobban, mint azt állítja. Vagy jobban, mint amennyire magának is bevallja. A férfi megdörzsölte az állkapcsát.

– Honnan tudhatta a te Professzorod, hogy éppen ezt kell elküldeni neked? – kérdezte.

– Fogalmam sincs – ismerte be Holland. – De jelenleg nagyon sok mindennel vagyok így.

Vajon a testvére tud az Alkímia Szívéről? És milyen más titkokat rejteget még?

Felütötte a naplót. A lapokat megtöltötték a Professzor kézírásos sorai. Holland átfutotta a jól ismert városi legendákról szóló bejegyzéseket: ott volt az ördög névjegye, az éjfél utáni menü, az Órás Ember.

Újra és újra lapozott; egy idő után a történetek már nem voltak ismerősek, például a Regal hotelről szóló.

A napló vége felé megtalálta azt is, amit keresett.

6. előadás
A Leláncolt Könyvtár

A jegyzetek nagyjából-egészéből ugyanarról szóltak, mint amit a Professzor az előadásokon is elmondott. A lap alján azonban volt egy sor, ahol a tinta színe friss hozzátoldásról árulkodott.

Nem maradt meg más, csak egy pergamendarab, rajta számsor.

A Professzor felírta a számokat is: évszámoknak és hónapoknak tűntek, és századokra nyúltak vissza. A legutolsó, 2025. 10., ez a hónap volt, ami egybevágott Gabe megjegyzésével, miszerint most mindenki az Alkímia Szívét keresi. Holland figyelmét azonban még inkább megragadta az eggyel azelőtti dátum. 2010. 10.

Tizenöt éve az egyik ügyfelem kibérelt egy páncélkazettát, mondta Mr. Vargas. Holland először csalónak vélte, a szavai azonban most már inkább olyanok voltak, mint a nyomok az apja régi kincsvadászataiban. Ha helyesen illeszti össze a darabkákat, akkor az is logikus, miért küldene valaki

gyilkosokat rá és a testvérére. Azt hitték, hogy tizenöt éve az apjuk megtalálta az Alkímia Szívét – és elrejtette a lányai számára.

– Találtál valamit? – érdeklődött Gabe.

– Azt hiszem, igazad volt – kezdte Holland, de ekkor valaki erősen bekopogott a bejárati ajtón, és félbeszakította.

Gabe felkapta a pisztolyát. Holland felpattant – a naplót nem tette le –, és kinézett az ajtó mellett ablakon.

– Jaj, ne! – nyögte ki.

A verandán Chance Garcia állt zsebre vágott kézzel, tökéletes vonású arca csupa aggodalom.

– Mi a fenét keres ez itt? – háborgott Gabe.

– A barátom!

– A barátok nem ugranak csak úgy be éjfél után negyedórával!

– Tényleg olyan késő van?

Gabe bólintott, mintha ez mindenben őt igazolná.

– Csak barátok vagyunk – ismételte Holland.

– Akkor szabadulj meg tőle! – utasította Gabe. – Vagy megteszem én – emelte fel a pisztolyt.

– Azt tedd el! – szólt rá Holland. – Chance-nek semmi köze ehhez az egészhez.

– Akkor mit is keres itt? – tért vissza az előző kérdéshez Gabe.

– Valószínűleg azért jött, mert vele beszéltem telefonon, amikor megtaláltam Jake-et. Letettem, hogy hívjam a rendőrséget, aztán, nem sokkal később, *valaki* kihajította a telefonomat a kocsiból. – Maró pillantást vetett Gabe-re. –

Feltételezem, hogy órákig próbált hívni, és nagyon megijedt, amikor nem vettem fel.

– Hát jó – morogta Gabe. – Csak fogd rövidre, akármit is mondasz neki. És ne rángasd bele! – Visszadugta a pisztolyt a nadrágkorcába. – Mellesleg szerintem azt is el kellene takarnod – bökött Holland rózsaszín, vérpöttyökkel teli blúzára.

Holland feltépte az előszobai szekrényt, és magára kapott egy hosszú ballonkabátot. Nevetséges látványt nyújtott, de nem hagyhatta, hogy Chance meglássa a vért. Jobban örült volna, ha ide se jön, a szíve mélyén azonban örült neki. Chance törődött vele. A barátja. Jóbarátja. Éppen ezért kell most megszabadulnia tőle.

Mély lélegzetet vett, és résnyire nyitotta az ajtót, hogy kidughassa a fejét. Chance arcára olyan mély megkönnyebbülés ült ki, hogy Holland szíve majdnem megrepedt.

– Hé, szia! Mi van veled? – kérdezte Holland, talán egy kicsit túlontúl vidáman. Chance arcán a megkönnyebbülést felváltotta valami bosszúsághoz hasonló érzés.

– *Veled* mi a fene van? Órák óta próbállak hívni! – Az ajtó felé lépett, de Holland nem tárta szélesebbre, hiába szerette volna. Gabe-re és a fegyverére gondolt, és inkább még szűkebbre vette a rést.

Chance arca elsötétült.

– Sajnálom… – Holland nem akart hazudni, de azt is tudta, hogy az igazságból semmit sem oszthat meg, ha javítani akar a helyzeten.

– Holly, aggódom miattad. Azt mondtad, hogy valaki meghalt, aztán meg eltűntél.

– Tudom. Tényleg azt mondtam. De…

– Bébi, ki az? – kérdezte egy mély hang, majd Gabe maga is megjelent; átkarolta Hollandet hátulról, meztelen mellkasához húzta, aztán izgatottan felkiáltott. – Nem hiszem el! Chance Garcia! Bébi, miért nem mondtad, hogy ismered?

Chance szemén megbántottság suhant át. Gabe szorosabban fogta Hollandet, bár erre egyáltalán nem volt szükség.

– Évek óta barátok vagyunk – mondta a lány élénken, de Chance le sem vette a szemét Gabe meztelen mellkasáról és a hosszú kabátról, amelyet hirtelen újfajta undorral méregetett.

– Bébi, el sem hiszem, hogy soha nem mondtad, hogy ismered Chance Garciát!

– Hát én sem hiszem – vágta rá Chance. – Téged sem említett soha.

– Nos, Holly meg én nem vagyunk régóta együtt. – Gabe odahajolt, és csókot nyomott Holland arcára. Az ajka meleg volt, lágy. A férfi egyáltalán nem igyekezett felegyenesedni. – Próbáltam teljesen kisajátítani. De haver, muszáj bejönnöd! Annyi kérdésem van *A varázslatos padlás* le nem adott részéről!

Chance arca hamuszürkére váltott; egy pillanatig nem is hasonlított önmagára.

– Igyekszem elkerülni az összeesküvés-elméleteket – folytatta Gabe, mint aki semmit sem vett észre, Holland azonban tudta, hogy mindent lát. Szeretett volna elhúzódni,

ám Gabe ölelése figyelmeztetés volt, és emlékeztető a néhány perccel korábbi szavaira. *Nem vagyok jófiú.* – De annyi őrült magyarázat kering mindenhol! Boldogan meghallgatnám a te véleményedet is.

– Talán majd máskor. – Chance elhátrált az ajtótól. A tekintete egy fájdalmas pillanatra összeakadt Hollandével. Csupa kérdés, csalódás és keserűség volt benne.

Holland nem tudta, mit mondhatna.

Gabe még szorosabban karolta át, és a vállára támasztotta az állát. Holland érezte, ahogy a fülébe mormol.

– Eszedbe se jusson, hogy utánamenj!

TIZENNYOLCADIK FEJEZET

Amint Chance kiért a járdára, Gabe berúgta az ajtót.

– Nem tetszik nekem ez a fazon – morogta.

– Nem kellett volna megbántanod! – Holland kitépte magát Gabe karjából.

– Nem a barátod – közölte Gabe a bűnbánat minden jele nélkül.

– De igen! Vagy legalábbis az volt – vágta rá Holland.

Gabe a fejét rázta.

– Nem bízhatsz benne. Higgy nekem!

– Nem az imént mondtad, hogy benned sem bízhatok, mert nem vagy jó ember?

– Pontosan. Nem vagyok jó ember, úgyhogy meg tudom állapítani, hogy ezzel a fickóval valami nincs rendjén.

– Chance évek óta a barátom.

– Nem a barátod – szögezte le Gabe ismét, majd a naplóra bökött. – Mi van a dátumokkal?

– Á, semmi. Csak megint igazad volt. Van itt egy csomó szám, és a lista végén az idei év októbere áll. – Holland gyorsan becsapta a naplót, mint akinek más mondanivalója nincs a témáról.

– Hadd nézzem! – kérte Gabe.

– Mit?

– A naplót.

Holland ujjai önkéntelenül szorosabban markolták a füzetet. Tudta, hogy ez gyerekes, de az iménti jelenet Chance-szel megerősítette benne az érzést, hogy valóban nem ismeri Gabe-et. Egyáltalán nem érezte úgy, hogy többet szeretne vele megosztani. Sőt, abban sem volt biztos, hogy a továbbiakban is szüksége van-e rá. Ha a gondolatmenete igaz, és az apja valóban az Alkímia Szívét rejtette el a páncélkazettában, akkor csak ki kell nyitnia holnap reggel.

– Miért viselkedsz ilyen titokzatosan? – tudakolta Gabe. – A kis barátod miatt?

Előrelépett; Holland hátrált egy lépést.

– Ne akarj megfélemlíteni! Ha pedig azt akarod, hogy ne legyek titokzatos, akkor ugyanezt tőled is elvárom. Válaszokat akarok a nővéremről. – Holland Gabe csuklója felé biccentett. Kicsivel korábban a férfi lerázta annyival, hogy a tetoválás nem fontos, de Holland nem hitt neki.

Tudta, hogy a nővére szereti. Azt is tudta, hogy January esetében a szeretet néha nagyon más formát tudott ölteni, mint Hollandnél. January sokkal keményebb helynek látta a világot, mint Holland, és úgy érezte, meg kell védenie a húgát.

Holland szerette volna elhinni, hogy January ezért titkolózott. Valószínűleg azt hitte, így helyes. És talán igaza is volt. Talán az ő titkai miatt láthatta Holland a világot fényben és Technicolorban. Holland azonban szerette azt gondolni, hogy ha tudomására jutna néhány kemény igazság, benne akkor is tovább élne a remény és a hit, hogy a világ tele van

mágiával – a csodálatos kincsvadászmágiával, amit el is érhet, csak egy kicsit kell messzebbre nyújtóznia érte.

– Csak azt szeretném tudni, hogy mi mindent rejtegetett előlem a testvérem – folytatta Holland. – Ő is úgy ismeri ezeket a mítoszokat és legendákat, mint te? Hogy keveredett ebbe az egészbe?

Gabe úgy nézett rá, ahogy Holland szerint egy farkas méreget egy puha, fehér nyuszikát, vagy a tábortűz a pillecukrot.

– Nem válaszolok a kérdéseidre.

– Miért nem?

– Viszonylag kevés dologban hiszek, de a lojalitás köztük van. January titkai a sajátjai. Én nem oszthatom meg őket.

Ha másról van szó, Gabe lojalitása még dicséretes is lett volna, de most csak kifogásnak tűnt, hogy minél kevesebbet kelljen elárulnia.

Holland sarkon fordult, és végigsietett a folyosón.

– Hová mész? – szólt utána Gabe, de Holland nem állt meg. Gabe elkapta a karját, és megpördítette. A bosszúság végre áttörte rezzenetlen maszkját. – Nem rohanhatsz el csak úgy!

– Nem rohanok sehova. Ez az én házam. És ha nem mondasz nekem semmit a testvéremről, majd rájövök magamtól. – Holland kirántotta a karját Gabe szorításából; fittyet hányt az intelemre, miszerint ne menjen sehova, mert nem biztonságos. – Ha akarsz, velem jöhetsz – vetette oda, és belépett a vendégszobába.

January kedvenc színe a kék volt, ezért Holland kék párnákat rakott az ágyra, a padlóra kék kockás szőnyeget terített, és még a lebegőpolcokra is kék borítós könyveket

tett. A nővére a munkája miatt sokat utazott, de amikor csak L. A.-be jött, Hollandnél szállt meg. És elég gyakran jött, hogy érdemes legyen néhány ruhát és egy hátizsákot is itt tartania.

Gabe akkor lépett be a szobába, amikor Holland kinyitotta a szekrényt, hogy kivegye a hátizsákot. Hajgumik, régi jegyek, papírgombócok potyogtak ki belőle. Akármilyen okos volt is January, felnőtt létére még mindig messzire elkerülte a szemeteskukákat.

Gabe nekidőlt az ajtófélfának. Időközben visszavette az ingét és a zakóját, és érdeklődve figyelte a testvére holmiját feltúró Hollandet.

– Mire számítasz, mit fogsz ott találni?

– Annál biztos többet, mint amit te hajlandó vagy elmondani. – Holland tovább kutatott. Két vaskos smaragdzöld boríték akadt a kezébe. Olyan, amiben esküvői meghívókat szoktak küldeni, csak nagyobb, üzleti levél méretű. Az egyiken January neve és címe szerepelt. A másikon Hollandé. January levelét már felnyitották.

– Szerintem ahhoz nem kellene hozzányúlnod. – Gabe ellökte magát az ajtófélfától, amikor látta, hogy Holland feltépi a neki címzett borítékot.

– Miért nem?

Gabe egészen közel lépett. Olyan arcot vágott, mintha ki akarná tépni a levelet Holland kezéből, ugyanakkor félne hozzáérni.

– Olyanoktól jött, akikkel nem akarsz ujjat húzni.

Holland közben már kivett és kihajtogatott egy ív krémszínű papírt. A tetején zöld, fényes tintával nyomva a *Centennial City First Bank* fejléc állt.

Azonnal tudta, kitől jött. Hallani vélte Mr. Vargas hangját: *Nem kapta meg a leveleimet?*

Miért titkolta el előle ezt a testvére?

Megkérdezhette volna Gabe-et, de ő már egyértelművé tette, mi az álláspontja January titkait illetően, ráadásul még mindig úgy méricskélte a levelet, mintha dinamit volna.

– Miért nem kedveled ezt a bankot? – kérdezte inkább.

Gabe feszengve megdörgölte a tarkóját.

– Gonoszak – jelentette ki végül.

Abban a pillanatban fényár borította el a szobát. Egy kocsi hajtott be az utcába, a reflektorai túl fényesen ragyogtak. Megállt Holland felhajtója előtt, teljesen elzárta Gabe kocsijának útját.

Gabe megragadta Holland kezét.

– Mennünk kell!

TIZENKILENCEDIK FEJEZET

Holland ki sem tudott pillantani az ablakon, mert Gabe már vonszolta is kifelé a szobából.

– Várj!

– Nincs időnk várni!

– Ha futni kell, cipőben gyorsabb leszek! – Holland zakatoló szívvel rántotta ki a kezét a szorításból.

Odakint kocsiajtó csapódott.

Holland a vállára kapta January hátizsákját, mintha az még mindig titkokat rejtene, aztán sietve belelépett a testvére futócipőjébe. A jobb cipő nyomta a lábát, mintha a talpbetét alatt lenne valami.

– Indulnunk kell! – sürgette Gabe, és megint kézen ragadta, így Holland nem tudta levenni a cipőt, hogy megnézze, mit rejtettek a talpbetét alá.

– Ki az ott? – tudakolta.

Ebben a pillanatban sötétbe borult a világ. A ház, az utcalámpák, az ajtó előtt álló kocsi. Minden elsötétült.

– Igyekezz! – nógatta Gabe.

– De a fények...

– Nem az jelenti a gondot. Hátul kell kimennünk.

Mintha egyáltalán nem is zavarná a sötét, úgy húzta maga után Hollandet, és most már nem eresztette el a kezét. A lány

többször is megbotlott, de Gabe stabilan tartotta.

A hátsó kertben csak egy egyszerű fakapu választotta el őket az érkezőtől, akárki legyen is az. Holland a környék fojtott hangjait hallotta csak, és a ház felé közeledő lépteket.

– Ki ez? – suttogta, de Gabe nem törődött vele. A kerítést nézte, feszülten lépkedett.

– Van valamelyik szomszédodnak kutyája?

– Nincs.

Alig mondta ki, Gabe már tolta is át a kerítés felett, és közben valami olyasmit mormolt, hogy reméli, medencéjük sincs. Medence nem volt, de éles kő annál inkább, még a cipőtalpon át is vágta Holland lábát. Egyre jobban nyomta az a valami is, amit January rejtett a cipőjébe. Azonban nem volt idő megállni. Gabe még mindig nem árulta el, ki üldözi őket, de Holland úgy vélte, csak olyan valaki lehet, aki az Alkímia Szívét keresi.

– Gyerünk! – sürgette Gabe. – Kocsit kell szereznünk. – Továbbra is fogta a kezét, miközben végigszaladt vele a szomszéd ház mellett. Végül kiértek a másik utcára, ami ugyanolyan sötét volt, mint ahonnan jöttek. Mintha valaki lekapcsolta volna az egész világot, bár Holland megesküdött volna, hogy egy sarokkal odébb több autó zaját hallja.

– Mozgásban kell maradnunk! – Gabe húzta tovább maga után. Ahogy Holland szeme hozzászokott a sötéthez, már ki tudta venni a házak körvonalainál kisebb alakzatokat is.

– Ott! – mutatott előre, ahol valaki leparkolt egy ósdi bogárhátú Volkswagent.

Gabe visszafordult a lányhoz, és noha sötét volt, és nem láthatta jól, de Holland már a fejtartásából meg tudta

állapítani, hogy a férfi pillantása nem épp elismerő.

– Azt hittem, tisztában vagy vele, mi az, hogy menekülés – jegyezte meg.

– Olyan kocsira gondoltam, amit kulcs nélkül is be lehet indítani – felelte Holland, mire Gabe fura, nevetésnek beillő hangot adott.

– Nem fogunk drótokat csavargatni – közölte. Két házzal odébb lámpa fénye villant; a garázsajtóból jött, ahol valaki éppen leparkolt egy elegáns sportkocsival. – Azt visszük – tette hozzá halkan. Ahogy közelebb értek, lelassított, mintha meg akarná simogatni az autót.

Holland sosem értette, miért nyűgözik le a férfiakat annyira a kocsik. Az ő ideális világában mindenki biciklivel járt volna, méghozzá kényelmes, városi, fényes, vidám színekben pompázó modellekkel, kosarakkal felszerelve. Dudálás helyett csengetnének az emberek, integetnének egymásnak, ahelyett, hogy beintenének, és mindenki sokkal boldogabb lenne. Ő legalábbis mindenképpen.

Gabe-et viszont nem tudta elképzelni egy biciklin. És boldognak sem. Bár most mintha közel állt volna az örömködéshez.

– Szerintem ezt nem tudod ellopni – jelentette ki Holland. Lehet, hogy keveset tudott az autókról, de ez eléggé új modell volt ahhoz, hogy kulcs kelljen hozzá, vagy…

Gabe megérintette az ajtót, mire az kinyílt, és ugyanabban a pillanatban feldorombolt a motor is.

– Hogy mondtad?

– Hogy csináltad? – hüledezett Holland.

– Kedvelnek a kocsik – vont vállat Gabe, és már be is huppant a kormány mögé.

A rádió is bekapcsolt, rockballada szólalt meg, ami meneküléshez egyébként tökéletes volt. Holland beült. Átfutott a fején, hogy az élete filmje éppen most váltott zsánert. *Mágiával* bélelt akciófilmmé.

– Varázsoltál? – tudakolta, és várta Gabe rekedtes nevetését; ugyanakkor tudta, hogy nem csak képzelte, amit látott. Másvalaki azt feltételezte volna, hogy Gabe zsebében valami technikai kütyü rejlik. Holland azonban nem.

Világéletében hitt a mágiában. Gyerekként is tudta már, hogy a fantázia és a valóság különbözik, de sokat gondolkodott rajta, hogy a valóságban nem rejlik-e több fantázia, mint amit az emberek elárulnak. Hiszen hogyan születhet annyi történet a mágiáról, ha a világban valójában nincs varázslat? Ez volt az egyik ok, amiért a Professzor tárgya vonzotta. A mítoszok hidat vertek a hétköznapi világ és a mágikus világ között, ahol valaki csak csettint egyet, és minden fény kialszik.

– Mire vagy még képes? – kérdezte, bár Gabe arcáról leolvasta, hogy a férfi nem örül a faggatózásnak. Mégsem tudta visszafogni az izgatottságát. – Mágiával sötétbe borítottad a környéket? Egyáltalán, fognod kell a kormányt, hogy vezess?

Látta, hogy Gabe a gázpedált nyomja, de most inkább úgy tűnt, csak azért teszi, mert élvezi, hogy őrült módjára vezethet egy lopott kocsit, és nem azért, mert valóban szükséges.

– Először is, nem használjuk a *mágia* szót – morogta a férfi. – Másodszor, az emberek képességeiről faggatózni illetlenség.

– Miért?

– Egyszerűen az. Ha a *mágia* szót használod, mindenki tudni fogja, hogy nem vagy ennek a világnak a része.

– Ennek a világnak, vagyis a Professzor mítoszainak?

Gabe a homlokát ráncolta.

– Nem az övéi, de igen. – Belenézett a visszapillantóba, és elhallgatott. – Ez különös.

– Mi a különös?

– Senki sem követ minket.

Holland is hátranézett. Az utcai lámpák ismét kigyulladtak. Az októberi este visszakapta a fényeit. Mintha még egy embert is megpillantott volna az egyik behajtón, ami mellett elhaladtak, de akárki volt az, nem rohant utánuk. Csak állt, és nézte az elhajtó autót.

Gabe élesen bekanyarodott egy sarkon. Most már valóban csak ketten voltak, a klíma surrogása és a hangszórókból áradó rockballada vette körül őket.

– Ennek így nincs értelme – morogta Gabe. – Olyan, mintha hagyták volna, hogy elmenjünk.

Hirtelen Holland felé fordult. Már nem is fogta a kormányt. Feladta a látszatot, hogy hétköznapi ember volna, de most úgy méregette Hollandet, mintha ő rejtegetne valamilyen titkot.

– Mi az, amit nem mondasz el? – kérdezte. – Fogalmam sincs, ki volt ez, de akárki is, azért kerget, mert azt hiszi,

hogy megtaláltad az Alkímia Szívét, és nem hagyja csak úgy abba.

– Lehet, hogy téged kergetnek – vágta rá Holland, és várta, hogy Gabe kinevesse, vagy egy *drágámozással* lerázza.

Gabe azonban az út hátralévő részén hallgatott.

Még akkor sem szólalt meg, amikor beálltak a lopott kocsival egy sötét felhajtóra. Amikor kinyitotta az ajtót, Holland orrát megcsapta az óceán illata. Sejtette, hogy nagyon közel vannak a parthoz, de ettől még fogalma sem volt, hogy pontosan hol.

A levegőben pára úszott, szinte azonnal göndörödni kezdett tőle a haja. Követte Gabe-et az ívben kanyarodó járdán, miközben lába alatt az út minden lépésnél *varázslatosan* felvillant.

Ha lett volna energiája képzelegni, hogy vajon hova viszi őt Gabe, alighanem egy elegáns felhőkarcolót vizionál, ami illik a férfi elegáns öltönyéhez. A hely azonban távolabb nem is állhatott volna a képtől.

Egy kicsi, deszkakerítéses parti házhoz érkeztek, amelynek kertjében egy Hollandnél is idősebb tölgyfa ágáról kötélhinta lógott.

– Itt laksz? – kérdezte meglepetten a lány.

– Ma este igen.

Felgyulladt a veranda lámpája. A lábtörlőt hullámok rajza ékesítette, és a felirat: *mi casa es su casa.* Holland fején átfutott, hogy a tulajdonosok belegondoltak-e abba, hogy a betörők esetleg szó szerint veszik a bátorítást.

Az ajtó mellett elektronikus számbillentyűzet volt, de Gabe nem is próbálkozott a kombináció begépelésével. A zár felpattant, amint a keze a kilincshez ért. Holland magában megjegyezte, hogy ha túléli az estét, soha nem szereltet be elektronikus zárat... bár volt egy olyan gyanúja, hogy Gabe-et még a hagyományos zárak sem tarthatnák vissza.

– Csak utánad – intett a férfi nagyvonalúan a bejárat felé, de ismét úgy méregette Hollandet, mint akinek puskaporral felérő titka van. Valami nagy és robbanékony, ami mindkettejüket elpusztíthatja.

A kis ház megtelt melegsárga fénnyel. A szoba, ahová beléptek, tökéletes lehetett volna közösségimédia-képek hátterének. A kanapé mögötti fal tele volt műnövényekkel, kivéve a közepére biggyesztett neonfeliratot: *I ❤ Los Angeles!*

A felirat bizonyára Gabe-nek sem jött be: az volt az egyetlen fényforrás, amit lekapcsolva hagyott.

A dohányzóasztalon egy rózsaszín műanyag lemezjátszó állt egy rakás flopilemezre emlékeztető, élénk neonszínekben pompázó poháralátét mellett. A narancssárga bársonykanapé párnáira nagymamás bölcsességeket hímeztek, és az óceánra néző ablakokkal szembeni falon Dolly Parton hatalmasra nagyított képe lógott, Andy Warhol stílusában.

Holland agyán ismét átsuhant a gondolat, hogy egy popzenével aláfestett filmben él. Most úgy érezte, azok az álmok idevezethették volna, de nagyon más körülmények között, és egészen biztosan nem Gabe társaságában.

Gabe fintorgott az egyik hímzett párna láttán, és odébb dobta, aztán úgy döntött, tulajdonképpen mégsem akar

leülni. Cseppet sem illett ebbe a fényes, túlszínezett szobába sötét öltönyében, vérfoltos ingében.

– Te választottad – vont vállat Holland.

– Meg kellett volna néznem a képeket – morogta Gabe.

– Nekem bejön.

– Az jó, mert előfordulhat, hogy itt halsz meg, ha nem jövünk rá, mi tesz téged olyan különlegessé. – Gabe sötét pillantása ismét végigsiklott rajta, mintha maga akarná megtalálni a választ, de szinte azonnal félre is fordult. – A mai este előtt még a nevedet sem hallottam. Tudtam, hogy Januarynek van egy ikertestvére, de alig beszélt rólad. Most bezzeg mindenki azt hiszi, hogy te vagy a kulcs az Alkímia Szívének megtalálásához, én pedig tudni akarom, miért van ez. Mit nem mondasz el?

Holland mély lélegzetet vett, és bevallotta.

– Sok mindent.

HUSZADIK FEJEZET

Gabe arcáról lehetetlenség volt olvasni. A szája sarka ugyan megrándult, de ez lehetett akár rendkívüli meglepettség vagy egy öntelt *én megmondtam* is.

Holland letelepedett a narancsszín bársonykanapéra, és megvárta, míg Gabe is követi a példáját, mielőtt megszólalt volna.

– Ma meglátogatott egy bankár.

– Melyik banktól? – húzta össze sötét szemét Gabe.

– A Centennial City First Banktól – válaszolta Holland, mire Gabe elfehéredett.

– Az a *bank* – jelentette ki, megnyomva a szót. – Mit akart?

– Azt mondta, tizenöt évvel ezelőtt valaki letétbe helyezett nekem egy páncélkazettát, és holnapig ki kell nyitnom, vagy megsemmisítik a tartalmát. Először csalásnak gondoltam, de mégsem bírtam megállni, és felhívtam őket, hogy időpontot kérjek.

Gabe úgy nézett rá, mintha Holland éppen azt vallotta volna be, hogy megivott egy üveg mérget.

– Ne mondd nekem, hogy ebben a titokzatos páncélkazettában az Alkímia Szíve van!

Márpedig Holland pontosan erre gondolt. Sejtette, hogy Gabe szerint ez naivitás, de egyelőre nem állt készen, hogy az

apjához fűződő kapcsolatáról is beszéljen.

– Mi a rossz abban, ha megnézem a kazettát? Ha nincs benne a Szív, akkor legfeljebb elvesztegettünk tizenöt percet.

– Nem ilyen egyszerű a helyzet.

– Akkor magyarázd el, milyen!

Gabe feszengve megdörgölte borostás állát. Holland egyszerre megbánta, hogy a kanapéra ült, és nem a konyhaasztalhoz. Túl közel volt a férfihoz, érezte a belőle áradó feszültséget, haragot és valami más, megnevezhetetlen, de hasonlóképpen kellemetlen érzést.

– Ez nem egy akármilyen bank – szólalt meg végül Gabe. – Amikor a Párhuzamos Hajnal Szent Rendje feloszlott, három külön csoport alakult ki belőle. Az egyik úgy vélte, hogy az Alkímia Szíve által teremtett mágiát el kell pusztítani. – Holland bólintott. Gabe folytatta: – A másik csoport éppen ellenkező véleményen volt. Továbbra is fel akarták használni a Szívet, hogy mágikus…

– Várj csak! – szakította félbe Holland. – Mintha azt mondtad volna, hogy ne használjak ilyen szavakat.

– Az emberekre ne – pontosította Gabe bosszúsan. – Az embereknek képességeik vannak. A tárgyaknak mágikus ereje.

– Akkor… *használhatom* a szót?

– Csak ha egy tárgyról beszélsz. De inkább ne tedd.

– Ó, te jó ég, hiszen te *sznob* vagy! – Gabe sértett arcot vágott, ami éppen, hogy Holland igazát bizonyította. – Egy sznob mágus! Része vagy ennek a világnak, de nem hagyod, hogy kimondjam a Szót, mert attól félsz, hogy akkor majd kevésbé leszel komoly és ijesztő!

– Most azt akarod, hogy beszéljek a Bankról, vagy a mágiáról akarsz vitatkozni? – vágott vissza Gabe haragosan.

Holland magában megjegyezte, hogy Gabe az, aki állandóan kimondja a szót... de úgy vélte, nem lenne okos ezt megemlíteni.

– Kérlek, folytasd – mondta inkább kedvesen.

Gabe elhúzta a száját, mintha maga sem tudná, milyen képet vágjon. A gyilkosságok, az autós üldözések, a felforgatott otthonok a mindennapjai részei voltak, de a piszkálódás zavarba hozta. Feszengett még néhány pillanatig, végül tovább beszélt:

– A harmadik frakció szerint az Alkímia Szívét nem kell megsemmisíteni, de felhasználni sem. Azt vallják, hogy meg kell védeniük a világot és az Alkímia Szívét is, azáltal, hogy nem hagyják senki birtokába kerülni. Ez a csoport vált végül a Bank néven ismertté.

– Ez nem hangzik annyira rosszul – vélte Holland.

– Még nem fejeztem be. Annak idején, amikor a Bank kivált a Szent Rendből, nekiálltak, hogy kitöröljék az Alkímia Szívének és a Párhuzamos Hajnal Szent Rendjének még a nevét is a történelemből. Ennyivel azonban nem érték be. A Bank az oka, amiért a világ ezen részén senki sem emlékszik, hogy már hallott az Alkímia Szívéről. Eltörlik az emlékeket, méghozzá kegyetlenül.

Holland még ezt sem feltétlenül találta gonosz dolognak, de úgy tűnt, Gabe folytatná.

– A második világháború alatt a Bank megszerzett néhány nagy erővel bíró tárgyat az emberektől. Azt állították, hogy háborús szolgálatból tették, azonban ezek sosem kerültek

vissza az eredeti tulajdonosokhoz. Több meglopott család is nyíltan ellenezte a Bank módszereit. De a képességekkel is ugyanígy bántak. Elvben nem lenne lehetséges, hogy valakitől ellopj egy képességet, ám a Bank megtalálta a módját, hogy egész családokat fosszon meg tőle. Most ezeket kiadják kölcsönbe a munkatársaiknak, ezzel veszik rá az embereket, hogy nekik dolgozzanak. – Gabe undorodva elhúzta a száját, és Holland ezúttal egyetértett vele. – A Bank állítása szerint a céljuk a rend fenntartása és az emberek biztonságának megőrzése, de valójában a világ minden hatalmát birtokolni akarják, hogy kedvükre irányíthassanak és manipuláljanak bárkit. Ezért is akarják az Alkímia Szívét, és ha holnap odamész, akkor megígérhetem neked, mielőtt kitennéd a lábadat, lenyúlják a kazettád tartalmát és vele együtt az emlékeidet is. Nemcsak erről a beszélgetésről, hanem mindenről, amit a drága Professzorodtól tanultál, vagy amit ma megtudtál a nővéredről… – Gabe nem vette le róla a szemét, és Holland egy pillanatra azt hitte, úgy fogja folytatni, hogy az ő emlékét is kitörlik Holland emlékezetéből, de amit a férfi mondott, az ennél sokkal rosszabb volt. – A *biztonság* kedvéért lehet, hogy egyszerűen kitörlik az életed elmúlt néhány évét. Te is olyan leszel, mint a páriák, akik egyszer csak felbukkannak a Griffith parkban, és semmi emlékük nincs róla, kik ők, és hogy kerültek oda.

Holland karján libabőr futott végig. A Professzor erről is tartott előadást. Minden évben elmondta a diákjainak, hogy a régi állatkertnél sok megmagyarázhatatlan amnéziás bukkan fel, van, hogy egy, de néha több tucat is. A Professzor azt állította, hogy ezek az emberek valamilyen módon rátaláltak

a mítoszokra és legendákra, amelyekről az előadásán hallottak, épp ezért mindig figyelmeztette a diákokat, hogy soha ne osszák meg másokkal a történeteit.

Hollandnek mindig is voltak kételyei ezzel a történettel kapcsolatban. Egy kicsit manipulációnak érezte. Gabe azonban nem úgy hangzott, mintha manipulálni akarná, ő csak a hideg és kemény tényeket sorolta el. Holland pedig hitt neki.

Még az is eszébe jutott, hogy talán a Professzorral is ez történt; túl közel jutott túl sok titokhoz, és a Bank kitörölte az emlékeit. Talán ezért is küldte el Hollandnek a naplóját – hogy valaki emlékezzen.

Gabe felállni készült a kanapéról, mintha a beszélgetésnek ezzel vége is lenne.

– Várj! – szólt utána Holland. – Mi van, ha a páncéldobozban tényleg az Alkímia Szíve van?

– Sosem adod fel, ugye?

– Nem, ha az életem függ tőle – vágta rá Holland, bár akkor is ki akarta volna nyitni az apja páncélkazettáját, ha nem az élete függ tőle.

– Csak egy jó okot mondj, amiért szerinted az van benne.

Holland mély lélegzetet vett. Mindig azt mondogatta magának, hogy tudni fogja, ha végre szerelembe esik, mert akkor ezt a titkot is meg akarja majd osztani. Ez volt az egyetlen, amit soha senkinek nem mondott el, bár kétségbeesetten vágyott rá, hogy megossza valakivel. Mindenesetre arra nem számított, hogy ez a valaki majd Gabe lesz, a vonakodó testőr, aki korábban talán elrabolta őt.

Holland még mindig nem döntötte el, mit is érez azzal kapcsolatban.

Azonban emlékeztette magát, hogy a nővére bízik Gabeben, tehát ő is megteheti.

Igyekezett határozott hangon megszólalni.

– Nem voltam teljesen őszinte, amikor arról a számsorról beszéltem, a Professzor naplójában. Észrevettem, hogy az utolsó előtti dátum tizenöt évvel ezelőtti, hónapra pontosan. Akkor helyezte letétbe az apám a páncélkazettát a Banknál.

– Ez még nem jelenti, hogy az Alkímia Szívét tette bele.

– És ha azt mondanám, hogy az apám is egyike a Professzor legendáinak?

Ez már megragadta Gabe figyelmét.

– Ki az apád? – kérdezte félrehajtott fejjel.

Holland újabb mély lélegzetet vett.

– Benjamin Tierney.

– Vagyis az a rendező, aki... – Gabe elhallgatott, de Holland tudta, mit akart mondani. Valamit arról, hogy a felesége ölte meg. A legtöbben ezt mondták, ha Ben Tierney és Isla Saint szóba került.

Egyszerre megbánta, hogy egyáltalán kinyitotta a száját. Nem lett volna szabad kimondania az apja nevét. Egyáltalán...

– Hé, ne csináld! – Gabe megfogta a vállát, és Holland csak a határozott érintést érezve jött rá, mennyire elbizonytalanodott. – Eddig nem estél szét, most se tedd.

Úgy nézett rá, mintha még mondani akarna valamit, esetleg azt, hogy sajnálja. Holland azonban sejtette, hogy amennyire tudja, hogyan kell bajba került hölgyeket

elrabolni, annyira fogalma sincs arról, hogyan kell őket megvigasztalni.

– Semmi baj – felelte. – Nem fogok szétesni. Nagyon jól ismerem a szüleim történetét.

El akart húzódni, de Gabe még egy pillanatig nem eresztette, aztán halkan azt mondta:

– Nem tudtam. A nővéred sosem említette.

– Senkinek sem beszélünk róla – felelte Holland. – Neked is csak azért mondtam el, mert úgy gondoltam, különben nem hagynád, hogy elmenjek a Bankba.

– Még így sem vagyok biztos benne, hogy elengedjelek-e. – Gabe levette a kezét Holland válláról. – És bár nem szívesen, de be kell ismernem, lehet igazság abban, amit mondasz. – Habozott, mint aki tudja, hogy nagyon megbánja, amit még mondani készül. – Pletykálták, hogy Ben Tierney megszerezte az Alkímia Szívét.

– Vagyis úgy gondolod, hogy igazam van?

– Ezt nem mondtam. – Gabe a kézfejével megdörgölte az állát. – Csak pletyka volt. Ezért mondtam, hogy az Alkímia Szíve csak legenda, mert a *friss* történetek mind kitalációk. Kis titkok, pletykák, amiket az emberek imádnak továbbadni.

– Csak mert valamit pletykálnak, még nem biztos, hogy nem is igaz. Azt a páncélkazettát az apám helyezte letétbe tizenöt éve. Az időpont megfelel a naplóban írtaknak.

– Ez még lehet egybeesés is – érvelt Gabe.

– Egyvalami még lehet egybeesés, de ha sok minden vág egybe, akkor az már történet – vágott vissza Holland.

– És szerinted ez a történet azzal végződik, hogy az apád a világ legértékesebb tárgyát egy páncélkazettába dugja?

Holland szerette volna rávágni, hogy igen. Az ösztöne azt súgta, hogy a válasz igen. Mégsem érezte úgy, hogy ez elégséges a Gabe-bel folytatott vita megnyeréséhez. Inkább elővette a Professzor naplóját.

– Mit keresel? – tudakolta Gabe.

– Volt egy előadása a Bankról is – felelte Holland. Az volt az egyetlen előadás, amire valahogy sosem emlékezett, pedig mintha más fényben tüntette volna fel a Bankot, mint Gabe. Úgy vélte, a Professzor írt róla a naplójában.

– A Bank nagyon ért a propagandához – morogta Gabe.

Holland tovább lapozott.

– Tessék, itt van. Azt írja, hogy a Bank páncéltermei a világon a legbiztonságosabbak. Még soha senki nem lopott el tőlük semmit. Ők maguk sem. A világukban ők felügyelik a törvények végrehajtását. Az egyik ok, amiért képesek megtartani ezt a hatalmat, éppen az, hogy ők is engedelmeskednek ezeknek a törvényeknek. A Bank fiókjaiban van letéve a világ legtöbb mágikus tárgya, és az emberek azért hajlandóak náluk tárolni őket, mert tudják, hogy senki sem fog hozzájuk nyúlni. Mindössze időpont kell. – Felnézett. – Ez igaz?

Gabe keserű arccal összeszorította a száját; Holland ebből már sejtette, hogy a válasz igen.

– Mit ír még? – kérdezte a férfi.

– A Bank egyik legismertebb szabálya, hogy védelmet nyújt mindenkinek, aki időpontra megy. Az időpontod alatt senki, még a Bank maga sem nyúlhat hozzád.

Reménykedve nézett Gabe-re. Ha ez igaz, akkor még logikusabb, hogy az apja a Bank egyik páncélkazettájába rejtette az Alkímia Szívét.

Gabe fel-alá kezdett járkálni. Szemlátomást tétovázott, hogyan döntsön: beküldje Hollandet egy gonosz bankba a legendás kincsért, amely talán nincs is ott, vagy...

Más lehetőség viszont nem volt, és erre Gabe is rájött.

– Nem az lesz a gond, hogy bejuss – préselte ki magából. – Ha adtak időpontot, akkor azt akarják, hogy bemenj, és kinyisd az apád páncélkazettáját. A trükkös rész a kijuttatásod lesz. Amint az időpontod lejár, és kilépsz a Bank területéről, megpróbálnak majd visszatartani.

– Vagyis elengedsz?

– Aligha tudlak megállítani. – Ez a megjegyzés valószínűleg olyan közel volt a dicsérethez, amennyire lehetett.

Holland válaszolni akart, de hirtelen elszorult a torka. A szoba elsötétedett a szeme előtt, szédelegni kezdett. Amikor megszólalt, nem azok a szavak jöttek ki a száján, amiket mondani akart.

– Mi lesz, ha a kazettában nem az Alkímia Szíve van, és a Bank nem ereszt el?

– Azt nem hagyom. Ha bejutsz, majd én gondoskodom róla, hogy ki is juss – jelentette ki Gabe.

Hirtelen azonban a férfi megváltozott: olyan lett, mint Adam Bishop. Aranyhaj, aranyos bőr, szép arcán nemtörődöm grimasz. Holland pislogott, de amikor kinyitotta a szemét, még mindig Adamet látta.

Adam állt a parti házban, éppen előtte, elég közel, hogy megérintse. Ugyanazt a szakadt farmert és kockás inget viselte, mint azelőtt, de az ing most ki volt gombolva, és alatta kötés feszült a vállán.

– Bízz bennem, csillagszemű! – mondta, és még a hangja is Adamé volt. – Rajtam kívül más nem tarthat meg magának.

A szája lassan mosolyra húzódott, amikor átfogta Holland derekát. Holland hiába igyekezett kiszabadulni az ölelésből, tehetetlenül tűrni kényszerült, hogy a férfi közelebb húzza. Csak arra volt képes, hogy lehunyja a szemét.

– Holland... – A hang ismét Gabe hangja volt. Megragadta a lány vállát, éppen akkor, amikor Hollandnek eleredt az orra vére.

HUSZONEGYEDIK FEJEZET

Holland kinyitotta a szemét.

Adam eltűnt.

Gabe visszatért. A parti ház hirtelen túl fényes lett, mintha egyszerre kapcsolták volna fel az összes villanyt. A műnövények színe szinte vágott, a narancsszínű kanapé rezes árnyalatot kapott, és a kezére *rengeteg* élénkvörös vér kenődött.

Így fog meghalni? Az agyával van valami baj, amit csak az Alkímia Szíve tud helyrehozni?

Gabe óvatosan törölgette az orrát egy sárga kéztörlővel. Holland nem látta, mikor futott el érte... de hiszen egyáltalán nem is látta őt abban a percben, amíg Adamről képzelgett!

– Jól vagy? – faggatta Gabe.

Nem. Egyáltalán nem. Közel sem.

A mikrosütő órája 2:17-et mutatott. Holland hirtelen csontig hatoló kimerültséget érzett. Nem akart mást, csak aludni, és hogy valaki azt mondja neki: mire a vége főcímig eljutnak, minden rendben lesz. Esetleg egy ölelést is. Egy ölelést egészen biztosan. Ha bárki más társaságában van, talán meg is kéri, de Gabe valószínűleg allergiás az ölelésekre.

– Azt hiszem, csak elfáradtam.

Gabe kétkedőn nézett rá.

– Ha elfáradsz, mindig vérzel?

– Még talán sosem voltam ilyen fáradt – válaszolta Holland, és úgy döntött, a fáradtságot nevezi ki oknak, ahelyett, hogy bevallaná: huszonnégy órán belül ez a harmadik orrvérzése, ráadásul olyasmiket látott, amik nem voltak ott. Meglehet, nem a legokosabb döntése… de Beth néni szavaival élve: *Hajnali kettő után könnyen történnek hibák.*

– Megyek, megmosakszom.

A fürdőszobában fekete-fehér kockás padló és hatalmas citromokkal díszített tapéta fogadta. A fürdőkád előtti szőnyeg egy pár vörös cseresznyét formázott. Tisztának és puhának tűnt, úgyhogy Holland letelepedett rá.

Először levette January hátizsákját, aztán a cipőjét is, és végre kirázta belőle, ami nyomta. A talpbetét elmozdult, és kiesett alóla egy kulcs. A piros műanyag kulcstartón ez állt: *Motor Hotel.*

Apró szúrást érzett, mintha elektromos kisülés rázta volna meg, de ezt leszámítva a kulcs jelentéktelen volt, úgy nézett ki, mint egy 60-as évekből származó darab. Nem erre számított. Értéktelen kacatnak tűnt, de akkor miért dugta el January a cipőjébe?

Eszébe jutott, hogy a Professzor említett egy hotelt is a naplójában. A hátizsákból elővette a jegyzetfüzetet, és addig lapozgatott, amíg meg nem találta a történetet.

A Regal

Talán a legnagyszerűbb történet, de mindenképpen a leggrandiózusabb. A Regal testesíti meg mindazt,

amiért az emberek az életüket a mágia keresésével töltik.

Regisztrált kulcsbirtokosnak kell lenni, vagy szerepelni a regisztrált kulcsbirtokos hivatalos vendéglistáján. A vendégek 24 Regal-óráig maradhatnak.

A kulcsbirtokosok addig maradnak, amíg akarnak. Van, aki meg is teszi.

Pletykák szerint néhány titokzatos módon eltűnt ember csak bejelentkezett a Regalba, és sosem jelentkezett ki.

A viselkedési és öltözködési szabályokat szigorúan betartják.

Meztelen állatot bevinni tilos (ez lehet csak vicc?).

Állítólag az időn kívül létezik. Egy óra a Regalban egy perc a való világban. Tökéletes azoknak, akik nem akarnak megöregedni, vagy el akarnak rejtőzni.

Holland elgondolkodott: a kulcs vajon a Regalból való? De a nagy hotelek nem használtak műanyag kulcstartókat. Amikor gyerekkorában az apja kincskereséseket készített elő, mindig elárulta, ha már minden nyomot megtalált. Kedvesen figyelmeztette: *Megvan minden, amire szükséged van. Már csak meg kell látnod.* Akkor tudta, hogy már nem kell több nyomot keresnie, csak összeraknia, amit már tud. Most azonban nem volt itt az apja, aki ezt elárulhatná neki.

Valójában ez hiányzott nagyon Hollandnek – hogy az apja, a nővére vagy valaki, aki szereti, megmondja, hogy a kezében van minden, amire szüksége lehet, hogy minden rendben lesz, hogy nincs egyedül.

Ha tovább keresi a válaszokat, a kíváncsiságát talán kielégíti, de nem kapja meg, amit igazán akar.

A másik fürdőszobában megnyitották a zuhanyt, vibráltak a csövek a vékony falakban. Gabe bizonyára fürdik. Hirtelen Holland is rájött, hogy meg kéne tisztálkodnia.

A meleg víz már fogytán volt, mire beállt alá, de még így is jólesett lemosni magáról a koszt. Amikor végzett, elővett a hátizsákból egy tiszta, spagettipántos felsőt és egy vékony rövidnadrágot, felöltözött, végül benyitott a szomszédos hálóba. Odabent halvány, meleg fény fogadta: egy fából faragott gyöngyökkel díszített csillárból áradt. Itt nem voltak neonfeliratok, bár az ágy mögötti falon műanyag liánok tekeregtek. Gabe félmeztelenül állt az ágy mellett. Sötét haja nedves volt, bekötözött mellkasa bronzos árnyalatú. Fekete bokszeralsót viselt, ami veszedelmesen mélyre csúszott a csípőjén. Holland ráparancsolt magára, hogy ne bámulja, de a férfi túl közel volt, éppen a szeme előtt, és majdnem meztelen.

Holland kénytelen lesz odébb lökni a férfit, ha ki akar menni a szobából. Márpedig ki akart.

Nem akart Gabe-bel aludni. Sem így, sem úgy. Csak persze egy kicsit mégis. Ugyanakkor tudta, hogy ha megteszi, az is egyike lesz a hajnal kettő után elkövetett hibáknak.

Ki kell innen jutnia, és keresni egy ágyat, ahol alhat. Egyedül. Akkor is, ha ez élete utolsó éjszakája. De nem az lesz. Nem szabad így gondolkodnia.

Az ajtó felé indult. A hajából a víz befolyt a felsője háta alá, és átnedvesítette.

Gabe kinyúlt felé, és a derekára tette a kezét. Holland gyomra remegett. Nem számított ilyen intim érintésre, és a Gabe arcán megjelenő meglepetésből ítélve ő sem. Talán

valami másért nyúlt, és csak véletlenül tette a kezét az ő derekára?

– Hova készülsz? – tudakolta Gabe.

– Le kell feküdnöm – felelte Holland.

– Itt az ágy. – Gabe keze a hátára, vizes felsőjére csúszott.

– Na nem! – Holland kisiklott a férfi karjából, meztelen talpa megcsúszott a fapadlón. Hátralépett. – Te is itt vagy, és…

– Nem értem, miért ellenkezel. – Gabe már megint túl közel került. – Mindketten tudjuk, hogy akárhol alszol, én is ott fogok.

Holland gyomra összerándult, de Gabe már húzta is le az ágyra. Az egyik pillanatban még állt, a másikban az ágyon feküdtek. Együtt. Gabe átkarolta.

– Nem veszítelek szem elől – mormolta.

Hollandnek közölnie kellett volna vele, hogy láthatja akkor is, ha nem húzza ilyen szorosan magához. Semmi szükség erre az ölelésre, ami ráadásul sokkal erősebb volt, mint várta. Igazság szerint azonban jólesett maga körül érezni Gabe erős karját. Talán még a jónál is jobban. Talán úgy érezte tőle, hogy nincs egyedül.

Gabe elaludt: az egyik keze elernyedt, és becsúszott Holland felsője alá. Az ujjai a lány meztelen hasához értek, és ő ahelyett, hogy elhúzódott volna, hozzásimult.

HUSZONKETTEDIK FEJEZET

Furcsa volt a reggel.

Inkább tűnt késő nyári délutánnak, amikor még a fény is megolvad a melegben, és minden körvonal elmosódik kissé.

Holland felébredt, de nem bírta rendesen kinyitni a szemét; a pilláit lehúzta a ragaszkodó álom. Egy pillanatig arra sem emlékezett, hol van. A szobában óceánillat uralkodott, és valakinek a végtagjai köréje fonódtak.

Pánikba esett, összerándult; a karok megszorultak körülötte.

– Bébi, lazíts! Biztonságban vagy. – A kéz simogatni kezdte a hasát.

A kéz tulajdonosa csókot nyomott a vállára, a nyakára, a fülére.

Ez rossz ötlet volt.

Ez nagyon rossz ötlet volt, megszámlálhatatlanul sok ok miatt, de ha nekiáll őket összeszámolni, csak ideges lesz. Ilyesmit csak akkor csinálna, ha biztosra veszi, hogy aznap meghal. Márpedig nem akart meghalni.

– Nem lehet! – Kivergődött az ölelésből, és visszafordult, hogy a férfi arcába nézzen. Ez hiba volt.

Adam szépséges volt a reggeli fényben. A vonásai ellágyultak, a haja összekócolódott, a szemét álomittasan félig lehunyta.

– Jó reggelt, csillagszemű! – mondta, és a kezét Holland csípőjére tette. Magabiztos volt, és meleg, és…

Adam orrából egy vércsepp szivárgott elő, aztán egy újabb, egy újabb.

– Adam… – hajolt oda Holland, de a férfi nem mozdult. Meg sem rezdült az ágyra csepegő vére láttán. A szeme még mindig nyitva volt, de a tekintete megüvegesedett.

– Adam! – sikoltotta Holland, és megrázta a vállát, de semmi nem történt, csak a vére folyt tovább. – Adam! Adam!

– Holland… – Adam ajka mozdulatlan maradt. A vérzés nem csillapodott.

– Adam! – Holland tovább rázta.

– Holland! – A hang már kiabált. Egy kezet érzett a vállán. – Holland, ébredj! Ébredj!

A szeme egy pillanatig még nem volt hajlandó kinyílni; csapdába esett az álmok közti éles peremű résben.

– Semmi baj – nyugtatgatta Gabe. Nem Adam. Adam csak álom volt. Gabe a valóság. – Itt vagyok. Itt vagyok veled.

Holland végre pislantott és felnézett. Gabe az ágyon ült; az egyik keze a lány vállán, a másikban egy véres párnahuzatot tartott. Holland ekkor érezte meg a vér ízét a szájában.

– Mi történik velem? – fakadt ki.

– Nem tudom – ismerte be Gabe. – De… Adam nevét kiabáltad.

Hollandet elöntötte a szégyen, de azonnal követte a riadalom. Nem akarta bevallani Gabe-nek, mennyire

valószerű álmot látott, de Adammel osztotta meg benne az ágyat. Különösen most nem, amikor Gabe arckifejezése arra vallott, hogy nagyon szívesen használná újra céltáblának Adamet.

– Alighanem csak a tegnapi események hatása alatt voltam – felelte. – Jobb lesz, ha megmosakszom.

Remegő lábbal kikelt az ágyból, és a fürdőszobába ment. Megmosta az arcát, és ismét kinyitotta January hátizsákját. A kacatok alatt meglepő mennyiségű ruhát talált, és egy teli neszesszert is. Kivett egy mély kivágású, a vállát épphogy fedő, zöld selyemruhát, átkötős derékkal. Egy banki látogatáshoz túl elegánsnak tűnt, de az volt az érzése, hogy maga a Bank sem egy közönséges takarékpénztár.

Ezt követően a nővére magas sarkú cipőjét próbálta fel. Fekete lakkbőr volt, és magasabb, mint amilyet ő választott volna, de legalább kényelmes szabású, az oldalán aranyos, retró gombokkal. Illett a zöld ruhához. Futni ugyan nem lehet benne, de Holland remélte, hogy nem is kell majd futnia.

A hátizsákban egy kis fekete kézitáska is lapult. Holland kivette, és belerakott néhány apróságot, köztük a nővére műanyag bilétás Motor Hotel kulcsát. Amikor hozzáért, újra megcsípte az elektromosság. Vajon ez a kulcs hová való?

Gabe erőteljesen bekopogott.

– Ugye kész vagy már?

Amikor Holland kinyitotta az ajtót, új illatok csapták meg az orrát. Vaj. Méz. Fahéj. Sült bacon. Kávé. Gabe reggelit készített?

A konyhát a nappali mellett találta. Mint a ház többi részét, ezt is fényképháttérnek tervezték. A szekrényeket nemrég festhették századközepi tompazöld árnyalatra, a vintage, krémszínű gépeket kifényesítették, és az asztalt is retró műanyag székek vették körül, a háttámlájuk közepén lefutó vastag, krémszín csíkkal.

Holland felmérte a rengeteg éttermi papírdobozt. Ha jól olvasta a macskakaparást, akkor Gabe sütőtökös palacsintát rendelt, sütőtökös édes pirítóst, sütőtökös kolbászt, sütőtökös gofrit és azt a sütőtökös-csokis muffint, ami Holland kedvence volt. Erről hirtelen eszébe jutott, hogy halloween napja van. Ezt mindet neki rendelte?

A tarkóján érezte, hogy figyelik. Megfordult. Gabe az ajtófélfának támaszkodott, egy hajszálcsíkos, kék öltönyben, ami határozottan nem volt azonos a tegnapival. Holland emlékezett volna, mennyire kihangsúlyozza a szemét. Érintéssel ért fel az érzés, amikor Gabe tekintete végigsiklott rajta, fel a lábán, majd a rövid selyemruhán.

Aztán a férfi úgy indult az asztal felé, mintha csak véletlenül mérte volna végig a lányt. Holland agyán átfutott, hogy az együtt alvás hibának bizonyult. Ahelyett, hogy feloldódott volna Gabe mellett, sokkal kínosabbnak érezte a helyzetet.

Milyen jó lenne, ha bizonyos kapcsolatokhoz használati utasításokat mellékelnének, mint a ruhákhoz!

Csak vészhelyzet esetére.

Testközelség kerülendő.

Ne tárolja közös ágyban.

Gabe összehúzott szemmel méregette.

– Mintha aggódnál.

– Ugyan miért aggódnék? – vágott vissza Holland megjátszott jókedvvel. – Mármint amellett, hogy nem jutok ki a Bankból, nem találom meg az Alkímia Szívét, újra vérezni kezd az orrom… Várj csak, mi lesz, ha a Bankban ered el az orrom vére?

– Ne eredjen – közölte Gabe.

– De…

– Mindössze húsz perced van.

– Igazából csak tizenöt.

– Nem azt mondták, hogy öt perccel korábban érj oda?

– De igen.

– Akkor húsz perced van. – Gabe Holland kezébe nyomott egy fehér kerámiaszíjas órát. – Vedd fel! A másodperc törtrészéig pontos. Minden egyes másodpercre szükséged lesz, hogy bejuss, és ki is gyere az Alkímia Szívével.

– De mi lesz, ha nem az van a páncélkazettában?

– Akkor is kijuttatlak.

– Hogyan?

Úgy tűnt, Gabe-et már a kérdés is sérti, de végül a zsebébe nyúlt, és elővett egy eldobható telefont.

– Ebben benne van a számom – közölte, és Holland kezébe nyomta.

– Tele van a zsebed egyszer használatos mobilokkal?

Gabe válaszra sem méltatta.

– Csak az én számom van benne – folytatta. – Hívj fel, amint megszerezted az Alkímia Szívét, vagy ha ki kell jutnod a Bankból.

– Várj! – Hollandnek eszébe jutott valami, amit nem beszéltek meg az előző este. – Te nem jöhetsz be velem?

– Nem jó ötlet.

– Miért?

– Az időpontod alatt csak te élvezel védelmet, drágám. Egyébként ami azt illeti… – Gabe Holland hátizsákját nézte. – Azt nem akarod bevinni magaddal. A Bank igyekszik majd minél több idődet elpocsékolni, hogy nehezebben juss ki. Ha hátizsákkal mész, biztos, hogy a tartalmát egyesével ellenőrzik, hogy megbizonyosodjanak róla, nincs-e benne mágikus tárgy.

– Csak egy hátizsáknyi ruha – tiltakozott Holland. Ez nem volt teljesen igaz, de nem akart megválni tőle, mivel a Professzor naplója is benne lapult.

– Nem kell itt hagynod. Majd én vigyázok rá, amíg bent vagy.

– És a telefon, amit adtál?

– Az senkit sem fog érdekelni, láthatóan ócskaság. Gyerünk, ideje indulni.

– Várj! Ha már telefon… jelentkezett már a nővérem?

Gabe megrázta a fejét. Hollandet elfogta az aggodalom.

– Ne félj! Biztosra veszem, hogy hamarosan kapunk felőle híreket.

Holland maga is tisztában volt vele, hogy a testvére egy másik országban tartózkodik, de a helyzet akkor is rossz érzéssel töltötte el.

– Legalább a számát meg tudnád adni, hogy írhassak neki?

– Tényleg azt hiszed, hogy válaszolna egy ismeretlen számnak, ami azt állítja, hogy te vagy az?

Ebben volt valami, Holland azonban nem adta fel.

– Azért én megpróbálnám.

Gabe elővette a saját mobilját, és elhadarta a számot. Holland sietve beírta az üzenetet.

Szia! Én vagyok, Holland.
A barátod, Gabe kidobta a telefonomat a kocsiból,
ezért írok új számról.

Meggondolta, mit írjon még. Sok kérdése lett volna, de nem látta célszerűnek üzenetben feltenni őket. Végül döntött.

Reggel bemegyek a Bankba.

– Gyerünk már! – sürgette Gabe. – Indulnunk kell!

– Csak még egy perc. – Holland az asztalhoz lépett, és felvett egy jegeskávét meg egy teljes zacskó csokis muffint.

Gabe már az ajtóban toporgott.

– Te nem vagy éhes? – érdeklődött Holland.

– Nem igazán kedvelem a sütőtököt – rázta a fejét Gabe.

– Akkor miért rendeltél ennyi mindent?

Gabe vállat vont.

– Olyasvalakinek tűntél, aki szívesen megünnepli a halloweent. – Azzal gyorsan kisietett, mintha attól tartana, hogy ha valami kedveset mond vagy tesz, a végén még kiütéseket kap.

Holland alig tette be a nővére hátizsákját a csomagtartóba, már hiányolta is a súlyát a válláról.

– Meglesz, amikor visszajössz – biztosította Gabe. Holland azonban hirtelen csak arra tudott gondolni, hogy amikor a filmekben az emberek ilyesmiket mondanak, sosem térnek vissza. – Ideges vagy? – kérdezte Gabe.

– Miért lennék? – nézett rá Holland. – Csak egy gonosz bankba készülök bemenni, hogy megszerezzek egy tárgyat, ami talán ott sincs, én meg most jövök rá, hogy azt sem tudom, hogy néz ki.

– *Senki* sem tudja, hogy néz ki. Egyesek úgy gondolják, képes változtatni az alakját.

– Ez nem segít – közölte Holland.

Gabe a homlokát ráncolta, aztán az öltönye zsebébe nyúlt, és elővett egy régi rézérmét.

– Ez mi? – tudakolta Holland.

– Csak valami, ami a kezembe akadt – válaszolta Gabe, ám a hanghordozása egyértelművé tette, hogy a tárgy jóval több, mint „csak valami". – Most nyújtsd ki a kezed!

– Ennél kicsit több részletre lesz szükségem – ingatta a fejét Holland, mire Gabe felsóhajtott.

– Gyors leckét adok neked abból, hogyan érzékeld a mágikus tárgyakat. Arra az esetre, ha nem lenne világos, mi van az apád páncélkazettájában. Most nyújtsd ki a kezedet! – Holland engedelmeskedett. – A tenyeredbe fogom tenni, és mondd meg, érzel vagy érzékelsz-e valamit, amikor megérinted. A mágiában az a trükk, hogy nem mindig ugyanolyannak érződik. Néha libabőrös leszel tőle, máskor elcsendesedik a világ körülötted. Az emberek észreveszik, de

nem tudják, miért történik, hacsak kifejezetten oda nem figyelnek rá. Úgyhogy… – Gabe elhallgatott, sötét tekintete Hollandéba kapcsolódott – muszáj, hogy odafigyelj.

Holland bólintott, bár megmagyarázhatatlan idegesség lett úrrá rajta. A karja máris libabőrbe borult, pedig Gabe még hozzá sem ért a rézpénzzel, úgyhogy nyilván nem amiatt.

Gabe ekkor a kezébe nyomta az érmét, és Holland megérezte. Éles, jéghideg szél vágott a reggel melegébe, de csak egy pillanatig; azonnal újra a nap melegét érezte az arcán.

– Azt hiszem, éreztem – bökte ki. – Megváltozott a levegő.

Gabe bólintott, és az érméért nyúlt, Holland azonban rázárta az ujjait.

– Ne olyan sietősen! – figyelmeztette. – Tudni akarom, mit csinál.

Gabe komolyan nézett rá.

– Ha ezzel a zsebemben lépek be egy bárba, egyetlen italért sem kell fizetnem.

– Most szórakozol velem?

– Engem nem igazán a humorérzékemről ismernek, drágám. – Gabe mégis elvigyorodott, talán most először, amióta találkoztak. Kellemes látvány volt, Holland kissé bele is szédült. Gabe is észrevette. Holland arra számított, hogy a mosolya azonnal eltűnik, de Gabe ehelyett a kezéért nyúlt, és egyenként nyitotta fel az ujjait az érme felett. – Ha az Alkímia Szívével a kezedben sétálsz ki ma a Bankból, este én fizetem az italokat.

A Professzor óráit tényleg lemondták, vagy ez csak egy újabb teszt?

A legtöbb csoporttársad úgy véli, csak egy teszt. Mind tudjátok, hogy a Professzor szereti a játékokat. Néhány barátodnak már elege van, de te nem akarod feladni. Még nem.

Arra tippelsz, hogy a Professzor nyomokat hagyott a következő előadáshoz, csak meg kell őket találnod.

Átnézed a jegyzeteidet. Az ördög, a Bank, a Regal, az éjfél utáni menü, Isla Saint és Benjamin J. Tierney botrányos halála.

Bármelyik történetben rejtőzhet nyom, valamiért mégis Benjamin Tierney neve az, ami nem hagy nyugodni. Meglehet, tizenöt éve halt meg, de az emberek még mindig rajonganak érte. Híres volt arról, hogy történeteket ágyazott történetekbe, és személyre szabott meglepetéseket rejtett el bennük. Most azon töprengsz, nincs-e valami elrejtve az ő történetében is.

Egy kissé a megszállottjává válsz. Régi interjúkat és filmeket nézel újra, elolvasod a róla szóló weboldalakat.

A mágia ára-trilógia
cikk – fórum *Olvas – Nézet – Laptörténet – Eszközök*

A befejezetlen trilógia, **A mágia ára** (JME-produkció) volt Benjamin J. Tierney utolsó munkája a halála előtt.

A filmek cselekménye (összefoglaló) [szerkesztés]
A mágia ára Sophia Wescott történetét meséli el (Michelle Pena), a kisvárosi könyvtárosét, aki nekromanta képességek

birtokosa. A film elején még nem világos, miért költözött Sophia és a férje, Red (Sam Young) a semmi közepére, hátrahagyva családjukat és a barátaikat, na meg szép hegyi házukat a Kalifornia állambeli Seasprayben. A film felváltva mutatja be a múltat és a jelent, lassan feltárva a költözés hátterét.

A tűzoltó Red egy éve meghalt egy tűzoltás során, ami könnyű feladatnak ígérkezett. Sophia nekromanta képességei segítségével hozta vissza az életbe, ezzel azonban elszabadított egy pokoli tűzvihart, amely végigpusztította az államot. Sophia megfogadta, hogy soha többé nem használja a képességét, és Reddel a Louisiana állambeli Secret Ravine-be költözött, ahol azonban csendes életüket hamarosan megzavarja egy sorozatgyilkos, aki gyerekeket vesz célba.

Sophia és Red rájön, hogy a brutális gyilkosságok mögött egy mágikus szekta áll. Csak egy módja van, hogy Sophia megállítsa őket, és visszahozza a gyerekeket az életbe: ha feláldozza az erejét, ami életben tartja halott férjét.

A halál szimfóniája

A második film cselekményében Sophia elszánja magát, hogy visszaszerzi a képességeit, és ehhez szövetségre lép egy gyilkosságért körözött parafenoménnal. A történet végére sikeresen tisztázza a társát a vádak alól, megtalálja a valódi gyilkost. Halott férjét is újra életre kelti, ám ezúttal a saját élete árán.

Cím nélküli harmadik film

Nincs cselekményleírása.

Benjamin J. Tierney forgatókönyvvázlatát nem találták meg. Van, aki szerint el sem készült, mások szerint igen, azonban elátkozták, mint a második trilógiáját, és a világ jobban jár, ha sosem kerül elő.

Már olvastad ezt az oldalt korábban, de nem emlékszel, hogy az elveszett forgatókönyvet elátkozottnak nevezték volna. Feltűnik, hogy a szöveget tegnap frissítették. Talán a Professzor tette? Ha ez a nyom…

Hirtelen fekete vonalak hálózzák be a laptopod képernyőjét.

– Mi a… – Káromkodva mozgatod meg a kurzort, és megpróbálod bezárni a böngészőt, de a fekete vonalakon kívül más nem mozdul. Hullámokat írnak le a képernyőn, mintha a laptopnak hányingere lenne. Hiába nyomogatod az Esc billentyűt. A dolgozatodat nem veszítheted el, és ez a laptop gyakorlatilag vadonat…

Az egész képernyő szürkére vált, elvesznek még a vonalak is. Egy pillanatra mintha két szót látnál rajta: *Game Over.* Aztán a képernyő elfeketedik. Teljesen. Halottsötéten.

– Ne! – Megnyomod a bekapcsológombot.

Semmi sem történik.

Újra megnyomod.

Semmi sem történik.

Felteszed a laptopot töltőre, hátha csak az akku halt le. Tíz teljes percet adsz neki, aztán újra megpróbálod bekapcsolni. Nem tér magához.

Game Over.

Fogalmad sincs, hogy ez a Professzor játszmáinak része-e, de eleged van. Nagyon eleged.

A laptopot csak nemrég vetted. A dolgozatot holnap kellene leadnod. Szereted a Professzor óráit, de most jobban

örülnél, ha inkább a *Szuperhősök fizikáját* vetted volna fel.

HUSZONHARMADIK FEJEZET

Az autó műszerfalán az óra 9:01-et mutatott. Egy óra múlva Holland már vagy kijutott a bankból, vagy... ebbe bele sem akart gondolni. A rövid mágikus lecke okozta izgalma már elfakult, és vele együtt Gabe ragyogó mosolya is. Holland sejtette, hogy az italokat sem gondolta komolyan. Nem mintha számítana. Csak az számít, hogy élve kerüljön ki a Bankból.

Hamarabb Centennial Citybe értek, mint az Los Angelesben valaha is lehetséges lenne. Egyáltalán nem is volt forgalom, egyszer kellett csak megállniuk, amikor pirosat kaptak, egy neonreklám mellett, amely a legújabb Vic VanVleet-filmet hirdette. Holland lelke megsajdult Chance mosolygó arca láttán.

Aztán elmaradtak mögöttük a reklámtáblák, fák és madarak vették körül őket, és matt fekete villanyoszlopok, amelyeket mintha a huszadik század elejéről mentettek volna át. Olyan hatalmas telkek mellett haladtak el, hogy a házakat nem is látták, csak a színpompás fák sorát. A belvárosban ilyesmivel alig lehetett találkozni. Őszi hangulat uralkodott.

Az autók is szokatlan színekben díszelegtek, Holland időtlen idők óta nem látott efféléket. Csillogó zöld, krémszín tetővel. Égetett narancs, a motorháztetőn versenyautóra

utaló csíkokkal. Fényes vörös, némi glitterrel, mély óceánkék, az oldalán villámokkal, tömény szilvalila, retró mentazöld.

Giccsesnek kellett volna lennie, azonban mindössze élőbbnek hatott, mint L. A. bármelyik másik utcája. Egyáltalán nem tűnt olyan helynek, ahol egy gonosz szervezet főhadiszállása rejlik, inkább úgy festett, mint ahol szombatonként piknikezni lehet, vagy elegáns bemutatóházakat nézegetni… bár Holland sejtette, hogy az itt élők soha nem költöznek el.

– Biztos vagy benne, hogy itt valahol egy bank van? – tudakolta Gabe.

Szinte válaszképpen, alig száz lépésre tőlük, Holland megpillantotta az épületet. Egy egész háztömbnyi helyet elfoglalt, képtelenül magas, jádezöld ékkőként ragyogott, végtelen üvegablakos falain szemkápráztató arany art deco minta húzódott végig. Döbbenetes volt, és olyan feltűnő, hogy Holland nem is értette, miért nem vette észre eddig.

Mágia.

Most már érezte is, mint az óceánközeli levegő változását, bár nem tudta volna megfogalmazni, miben áll ez a változás. Nem illat volt, inkább arra emlékeztetett, amit az érmével élt át.

Minél tovább nézte a Bankot, annál magasabban, szélesebben pöffeszkedett előtte az épület. Már lehetetlennek érezte, hogy korábban sosem látta, sem filmben, sem képeslapon. Szerette volna megtudakolni, miféle mágia képes így elrejteni egy épületet, de Gabe közben megállt egy ház előtt, amelynek sövényét mintha manikűrollóval nyírták

volna. Holland hirtelen támadt idegességében nem talált szavakat. Abban sem volt biztos, hogyan kell lélegezni. Elszédült, csak kapkodta a levegőt.

Itt van a Bank. A járda túloldalán. Remélte, hogy az Alkímia Szíve odabent lapul, rá várva, azonban most, hogy közel ért, a dolog lehetetlennek érződött. És még ha odabent van is... kijutni jó eséllyel ismét csak lehetetlen.

– Van még valami, amit tudnod kell – fordult hozzá Gabe.

– Szerintem máris eleget tudok. – Rendes körülmények között Holland imádta az információkat, a tényeket és a történeteket, de most úgy érezte, ha még valamit megtud, az már túl sok lesz. Máris egy új világban találta magát, új szabályokkal, amelyeket nem ismert, és amelyeket akár véletlenül is megszeghet.

– Lazíts! – intette Gabe. – Nemsokára vége. Csak arra ügyelj, hogy amikor bemész, tartsd távol magad a fiókvezetőtől.

– Miért? Ki a fiókvezető?

– Nem tudom. Titkolják. De azt hallottam, hogy gondolatolvasó. – Gabe tétovázott. – Ha mégis találkozol vele, ne gondolj rám. Ha megtudják, hogy itt várok rád, talán nem leszek képes kihozni téged.

Hollandnek hirtelen ezer kérdése támadt, de már csak percek voltak hátra az időpontjáig. A másodpercek gyorsabban peregtek, mint szabad lett volna nekik, és egyáltalán, minden túl sok volt. A mágia, Gabe titkai, a nyomasztó érzés, hogy fogalma sincs, mibe mászik bele.

– Nem tudom, képes leszek-e rá – vallotta be.

– Hé! – Gabe leállította a motort, és a szemébe nézett. – Amint kilépsz a páncélteremből, hívj fel. A küszöbön várlak.

– Mi lesz, ha előbb elkapnak?

Gabe közelebb hajolt hozzá.

– Azt nem fogom hagyni.

– De…

Gabe Holland tarkójára csúsztatta a kezét, és megcsókolta. Az ajka lágy volt, mégis elszántan csókolta, mint aki annak ellenére teszi, hogy tudja, talán hibát követ el. Az ujjai Holland hajába siklottak, miközben a fogai közé vette a lány alsó ajkát, és gyengéden megharapta. Végül elengedte, de úgy nézett rá, mintha máris újra magához akarná vonni.

Holland önkéntelenül a férfi felé hajolt, de Gabe elhúzódott, és a tekintetében megbánásféle villant… de olyan gyorsan eltűnt, meglehet, ott sem volt.

– Várni foglak idekint – ismételte Gabe.

HUSZONNEGYEDIK FEJEZET

Holland engedélyezett magának egy percet, hogy átgondolja a csókot. Vajon miért csókolta meg Gabe, miért bánta meg, és ő miért egy csók miatt idegeskedik, amikor szó szerint az élete függ attól, ami a Bankban történni fog?

Egy csók nem fontos. Leszámítva, hogy a csókok mindig fontosak.

Ez pedig nagyon kellemes csók volt.

Még egyszer felidézte, és beismerte magának, hogy szeretné, ha ismét megtörténne. Vagy talán még többet is szeretne.

Végül belépett az épületbe.

A Bank olyannak tűnt, ahol a látogatóknak tilos bármihez is hozzáérni.

A kristálytiszta üvegajtókhoz.

Az antik kilincsekhez.

A márványpultokhoz, amelyek mögött a bankárok fényes rézbillentyűs, elefántcsontszínű írógépeken dolgoztak.

Klikk-klakk-klikk.

Klikk-klakk-klikk.

Klikk...

Egyszerre mindenki abbahagyta a gépelést; csak egyetlen pillanatra, de ez elég volt, hogy a csend felérjen a boltozatos mennyezetre festett art deco napnyugtáig. Aztán újrakezdték, Holland azonban megesküdött volna, hogy a kattogás alatt halk sutyorgás kezdődött. A szavakat nem tudta kivenni, de a karján felálltak az apró szőrszálak, a szíve pedig idegesen zakatolt, mint amikor tudja, hogy a háta mögött róla beszélnek.

– Jó reggelt, miss St. James! – szólalt meg egy csinos hölgy, aki cowboykalapot és hozzáillő csizmát viselt, az övéről két játék pisztoly lógott, és a mellkasára tűzött ezüstcsillagon a *Szólíts seriffnek!* felirat volt olvasható.

A suttogás azonnal elhallgatott. Az emberek most azt tettették, hogy nem néznek oda, miközben Holland azt igyekszik kitalálni, miért néz ki ez a nő úgy, mint Wyatt Earp.

A következő pillanatban rájött, hogy halloween van. A csók elködösítette az agyát, mégis meglepte, hogy a banki dolgozót jelmezben látja. A csillogás és a távolságtartás megfelelt a gonosz bankról alkotott képének, de a jelmez nem.

Körbepillantott: a többiek közül is, akik nagyon nem akartak ránézni, sokan viseltek cowboykalapot, csizmát, rojtos bőrmellényt.

– Vadnyugati Péntek van – magyarázta a nő. – Halloween napjára mindig kiválasztunk egy közös témát. – Elindult hátrafelé, könnyed léptei nem ütöttek zajt a díszes, arany-smaragdzöld rombuszmintás kövön. – Padme vagyok. Bekísérem a fiókvezető irodájába, tekintettel arra, hogy ez az első alkalom, hogy nálunk jár.

– Valóban, de... várjon! – szólt utána Holland. – Miért kell a fiókvezetővel beszélnem? Csak azért jöttem, hogy kinyissak egy páncélkazettát.

– Tudom. A fiókvezető mégis beszélni szeretne önnel – felelte kedvesen Padme, ahogy egy hétköznapi bank alkalmazottja jelezné egy nem épp hétköznapi látogatónak, hogy különleges elbánásban részesül. Ez azonban nem érződött kitüntetett figyelemnek. Holland másra sem bírt gondolni, mint Gabe figyelmeztetésére.

Hacsak nem Manuel Vargas a fiókvezető. Az időpontot vele egyeztette. Lehet, hogy valami mást is meg akar vele beszélni.

– Mr. Vargas a fiókvezető?

Padme értetlen arcot vágott.

– Nem ismerem Mr. Vargast. De ha a Bank alkalmazottja, akkor biztosra veszem, hogy a fiókvezető ismeri.

– Ha nem gond – folytatta Holland –, akkor a páncélkazettám kinyitása után találkoznék a fiókvezetővel.

Padme továbbra is kedvesen mosolygott.

– Attól tartok, ez nem megoldható – válaszolta, majd megállt egy régimódi sárgaréz lift előtt, amelynek díszes, rácsos ajtaja volt, felette pedig félkörös kijelző, amely szerint a lift a harmadik emeleten tartózkodott. Padme a karórájára nézett. – Szigorúan véve még van két perc az ön időpontjáig. Egyelőre nem kellene sehová se vinnem. De higgyen nekem, miss St. James, ön is be fogja látni, hogy a kazetta felnyitása előtt kell beszélnie a fiókvezetővel.

Megcsendült a lift csengője. Padme kinyitotta a harmonikaajtót.

Holland hajlott volna arra, hogy ott álldogáljon még két további percig, aztán kikövetelje, hogy vigyék a páncélterembe, de Padme arckifejezése azt sugallta, hogy ez nagyon komoly hiba lenne. Ráadásul Holland maga sem volt biztos benne, hogy a várakozással bármit is elérne azon kívül, hogy elpocsékol két percet.

Belépett a fülkébe.

– Bölcs döntés – jegyezte meg Padme, becsukta az ajtót, és megnyomta a 23-as számú kerek rézgombot. A lift ismét megcsendült. A belső ajtó bezárult, és Holland szíve a torkába szökött, ahogy emelkedni kezdtek.

A hangszórókból a *Season of the Witch* feldolgozása szólt. Padme halkan dobolt a cipősarkaival a ritmusra. Egy gonosz banknak dolgozni számára nyilván csak egy újabb nap volt.

Néhány emeletnyit haladtak felfelé, majd Padme Hollandhez fordult.

– Az előbb igyekeztem titkolni az izgatottságomat, de nagy rajongója vagyok a nővérének – jelentette ki.

Holland még senkit sem hallott úgy beszélni Januaryről, mintha valamiféle híresség lenne, vagy a helyi szuperhős. Hirtelen teljesen összezavarodott.

– Honnan ismeri a nővéremet?

– Nos, nem ismerem olyan jól – javította ki magát Padme. – Nem ennek a fióknak dolgozik, úgyhogy csak néhányszor találkoztunk. De annyira jó abban, amit csinál, hogy mindenki tudja, ki az a January St. James.

Padme csak úgy ragyogott, mintha Hollandnek minden oka meglenne a büszkeségre – neki azonban csak a gyomra

kavargott. January semmiképpen nem dolgozhat itt. A Bank egy gonosz szervezet.

Padme könnyedén folytatta:

– Azt is szeretném elmondani, hogy mennyire sajnálom, ami a partnerével, Adammel történt. – Látványosan a szívéhez emelte a kezét. – Olyan rémesen éreztem magam, amikor meghallottam a lövöldözés hírét!

Még mondott valami olyasmit is, hogy a Banknál mindenki azon igyekszik, hogy biztosítsa Adam számára a teljes gyógyulást, és reméli, hogy a lövöldözőt hamar elkapják, aztán megint Januaryre terelte a szót. Holland azonban fel sem fogta, amit hall. A fejében Adam tegnapi szavai visszhangoztak. *Esküszöm, hogy az igazat mondom. A nővéreddel dolgozom. Januaryvel. Ő a társam. Ő küldött, hogy vigyázzak rád.*

Holland nem hitt neki. Gabe-et választotta. De mi van, ha hibát követett el?

Nem. Adam hazudik, nem Gabe. Gabe odaadta neki a telefonját tegnap, hogy felhívhassa Januaryt, és ma reggel is megadta a számát. De jó számot adott meg? Holland nem látta, mi volt a tegnap hívott szám, csak hogy a nővére hangpostáját érte el, de ezt nem olyan bonyolult meghamisítani. Még az is lehet, hogy ma is hamis számot adott neki. Semmilyen módon nem derítheti ki.

Rápillantott a telefonjára. Még mindig nem kapott választ Januarytől.

Talán Gabe-nek igaza volt, és ismeretlen számnak nem fog válaszolni. De talán csak azért mondta, hogy ne legyen gyanús a csend.

– Jól van? – kérdezte Padme. – Hozzak egy kis vizet?

Holland a fejét rázta. Mindössze több időre volt szüksége, hogy feldolgozza ezt az egészet.

A lift egy újabb csendüléssel állt meg. Padme kitárta a fémajtót, aztán kezet nyújtott Hollandnek. Barna ujjai puhán és gyengéden csúsztak Holland tenyerébe.

– Ne aggódjon – mondta, és megszorította Holland kezét. – Biztosra veszem, hogy Adam máris jobban van. – Azzal búcsút intett, és visszaszállt a lefelé induló liftbe.

Holland az órájára nézett. Pontosan tizenöt perce maradt a megbeszélt időpontból, vagyis negyedóra alatt kell eldöntenie, kiben bízik, és kiben nem. Abban a percben úgy érezte, senkiben sem bízhat.

Hinni szerette volna, hogy létezik a világ, ahol Adam January *partnere,* ugyanakkor Gabe is jófiú. De erre nem látott esélyt. Az egyiket a védelmére küldték, a másik hazudik.

Lüktető fejjel elindult a folyosó végén nyíló egyetlen ajtó felé. Talán kopognia kellett volna, de egyetlen pillanatot sem akart elvesztegetni. Idegesen benyitott, miközben elmormolt egy hellót.

Az első pillanatban csak a rengeteg üveget vette észre. Az iroda egyik falát teljes egészében zöld ólomüveg borította, smaragd fényt vetve mindenhova. Mintha az *Óz, a nagy varázsló* és *A nagy Gatsby* egyszerre esett volna le a könyvespolcról, és a kihulló szavak ragyogó art deco díszekké változtak volna. A függönyöket bársonyból varrták, a lámpák vékony kábelen lógó aranyos üveggömbök voltak, a

szőnyegen gyémántok és stilizált virágok dzsungele tekergőzött.

Az egész közepén, egy hatalmas ébenfa íróasztalnak támaszkodva a Professzor állt.

HUSZONÖTÖDIK FEJEZET

A Professzor magas derekú, erdőzöld kosztümnadrágot viselt, hozzá krémszínű selyemblúzt, a gallérjánál széles, elegáns szalagcsokorral. A fülében gyöngyök függtek, ezüstszín haját az egyik oldalon finoman faragott, gyémánttal és gyöngyházzal berakott díszfésű szorította le. A zölden szitáló fényben filmbe illőbb volt, mint az előadásokon valaha. A pletykák, amelyeket Holland hallott, mielőtt találkoztak volna – olyan, mint egy filmsztár, rendkívül befolyásos, impozáns jelenség –, illettek rá. A Professzor egyértelműen nem az, akinek Holland eddig hitte.

– Maga mit keres itt? – kérdezte, bár a válasz eléggé magától értetődőnek tűnt. Mégis remélte, hogy olyan magyarázatot kap, amitől a szíve nem akar többé darabokra hasadni.

Nagyon félt, hogy valami szörnyűség történt a Professzorral, és most tökéletesen ostobának érezte magát. Ha jól értette a helyzetet, a Professzor nem került bajba: ő mozgatta a szálakat.

– Ki maga valójában? – próbálkozott újra.

– Tudod, ki vagyok – felelte a nő halkan.

– Nem, nem tudom. Percekkel korábban még azt gondoltam, hogy a mentorom. Azt hittem, bízhatok

magában.

– Talán üljünk le – ajánlotta a Professzor. – Rendelek teát, és mindent elmondok, amit tudni szeretnél.

Holland nagyon sok mindent szeretett volna tudni, ugyanakkor egyáltalán nem volt biztos benne, hogy elhiheti-e a Professzor egyetlen szavát is. Már csak tizennégy perce maradt.

– Jobb szeretnék az apám páncélkazettájáért menni – válaszolta. – Kérem.

A Professzor a homlokát ráncolta.

– Aggaszt az idő múlása, kedvesem? – Felemelt az asztaláról egy nagy, jádezöld homokórát. – Ez majd megállítja az időt, amíg a homok le nem pereg. – Megfordította a homokórát, és visszatette az asztalra. – Rajta, nézz az órádra!

Holland engedelmeskedett. A másodpercmutató valóban megállt a tízes felett.

– Honnan tudjam, hogy valóban az időt állította meg, és nem az órát?

A Professzor elfintorodott, mintha az efféle olcsó trükkök méltóságán aluliak lennének, de intett.

– Gyere ide! – Azzal odalépett a zöld ablakhoz.

Holland nem mozdult.

– Ne légy ilyen teátrális! – nézett rá rosszallóan a Professzor. – Nem foglak kilökni, kedves, a defenesztrációnál vannak sokkal elegánsabb gyilkossági módszerek is. Ráadásul a legkevésbé sem kívánom a halálodat. – Benyúlt a vastag bársonyfüggöny mögé, és megnyomott egy gombot. Az üveg azonnal átlátszóvá vált. – Csak azt szeretném, ha kinéznél.

Holland tett néhány óvatos lépést előre, amíg ki nem tudott lesni az ablakon.

A világ még sosem volt ennyire mozdulatlan. A fák megdermedtek, a kocsik megálltak a kereszteződésekben. De végül egy madár győzte meg – belefagyott a levegőbe, a szárnyát kiterjesztve lebegett a felkavarodott őszi levelek között.

– Kellemes kis mutatvány, igaz? – A Professzor láthatóan elégedett volt magával, hiszen egy olyan világ felett uralkodott, ahol egy kézmozdulattal megállíthatta az időt. Holland sem tagadhatta, hogy lenyűgözte a dolog. Ez maga volt a mágia, amit keresett, végre a szeme előtt. És a Professzor úgy mosolygott rá, mintha azt mondaná, hogy ő is a birtokába kerülhet. – Ezt és még sok minden mást már nagyon régen meg akartam neked mutatni – folytatta a Professzor szeretetteljesen, mintha Holland lenne a legkedvesebb diákja, és ő valóban erre a percre várt volna.

De vajon őszinte, vagy csak színészkedik? Hiszen egyértelműen színészkedett, az első találkozásuk percétől kezdve.

– Látom, még mindig tele vagy kérdésekkel és kétségekkel. Biztosíthatlak, hogy ugyanaz a személy vagyok. – A Professzor odalépett Holland mellé, így most mindketten a fénylő iroda közepén álltak. – A történetek, amelyeket az 517-es előadásokon mondtam, igazak. Semmi megtévesztőt nem tanítottam.

– Csak azt az egy apróságot hagyta ki, hogy maga is része a történeteknek.

A Professzor elmosolyodott.

– Sajnos ez elkerülhetetlen volt. Néhány részletet mindig kihagytam, hogy kizárólag a legokosabb diákok találjanak utat ebbe a világba.

– De mire volt ez jó? Minek ez a felhajtás?

– Ki ne szeretne valaki más bőrébe bújni? Ebben az esetben ráadásul jól is jött. Egészen mostanáig. – Kelletlenül csücsörített, de nem tért ki arra, ami az egyetemen történt. – Azért akartam eljátszani a Professzor szerepét, mert meg akartam keresni a legjobbakat és a legokosabbakat, hogy majd nekem dolgozzanak. Ha valaki adottságokkal rendelkező családba születik, gyakran ellustul, és őszintén, el is butul. De aki magától jön rá, hogy a mágia létezik, és kemény munkával meg is szerezhető, az hétköznapi emberből rendkívüli kinccsé válhat. A hozzád hasonlók. – A Professzor tekintetében büszkeség csillant, ahogy Hollandre nézett. – Amikor először találkoztunk, te, kedvesem, kreatív írást tanultál, és vámpíros fanfictiont írtál. És nézz magadra most, hogy megtaláltad az utadat a világunkba!

A Professzor elhallgatott. Holland érezte, hogy a reakciójára vár. Az előadásokon is mindig ezt csinálta, és a diákok évről évre meg is adták neki, amit akart. Ő azonban csak a homokórát nézte. Az arany homoknak már a harmada lepergett. Bár Holland nem tudta felmérni, hogy ez hány percnek felelt meg, úgy tippelte, legfeljebb még tíz perce lehet, mielőtt az idő újraindul.

– Rendkívüli módon elégedett lehetsz magaddal – szólalt meg végül a Professzor. – Persze mindig is eszesnek tartottalak. Úgy terveztem, hogy állást ajánlok neked itt, ha lediplomázol az alapszakon.

– Akkor miért nem tette? – szólalt meg Holland, mire a Professzor felsóhajtott.

– Valójában a testvéred miatt. Januaryt már alkalmazta egy másik fiók, és ő azt a feltételt szabta, hogy csak akkor fogadja el az ajánlatot, ha te kívül maradsz ezen a világon. – A Professzor arckifejezése elkomorodott, mintha ez még mindig bántaná.

Holland előző esti énjét is bántotta volna. Talán nem érti, miért titkolózott előtte January, hiszen tudta, hogy Holland egész életében a mágiát kereste – de most már csak arra tudott gondolni, hogy January a védelmében cselekedett.

– És egészen pontosan mitől akar megvédelmezni?

Holland összerezzent, aztán eszébe jutott, hogy Gabe említette: a fiókvezető gondolatolvasó.

A Professzor fanyarul elmosolyodott.

– Igyekszem minél kevesebb alkalommal használni a képességemet. Csak ha elkerülhetetlenül szükséges.

– Miért esik nehezemre ezt elhinni?

– Mert ma egy szavamat sem akarod elhinni. De esküszöm, minden, amit mondtam, mióta a lábadat betetted ide, igaz volt. Belátom, hogy a testvéreddel kapcsolatban tévedhetek. Vele csak nemrég találkoztam először, de amennyire én láttam, nem különösebben figyelt oda rád. Csak hazudott, hogy tudatlanságban tartson. Ezért hívattalak fel ide. Azt hiszem, az egész helyzet tisztességtelen veled szemben. Tisztában vagyok vele, hogy a testvérednek nem fog tetszeni, de mégis szeretnék állást ajánlani neked. Dolgozz nekem.

Elmosolyodott, szokásos Mona Lisa-mosolyával, amely titkokat, történeteket és mágiát ígért. Mágiát, amely általában elérhetetlen ugyan, de *ő* megmutathatja, hogy találja meg, ragadja meg, tegye magáévá.

– Pontosan így lesz – folytatta halkan. – Gyere, dolgozz nekem, és megkapod a válaszokat az ördög és a szüleid kérdésére. Igen, persze hogy tudok róluk, és nagyon sajnálom, de megígérem, hogy továbbra is segítek majd az igazság felderítésében.

Szívet tépően őszintének tűnt. Ez ugyan még nem tette semmissé az érzést, hogy elárulták, de kicsit enyhítette, ahogy eszébe jutottak a Professzortól kapott könyvek. Voltak pillanatok, amikor kísértésbe esett, hogy másokkal is megossza az igazságot, és most biztosra vette, hogy a Professzor ezt érezte is rajta a beszélgetéseik során.

– Minden sokkal könnyebb lesz, *amikor* már a Banknak dolgozol – folytatta a Professzor. – Hozzáférsz majd az erőforrásaink széles köréhez, és még egy képességet is kapsz. – Csillogott a szeme, mintha már alig várta volna, hogy ezt kimondhassa. – Az új alkalmazottaknak általában kisebb képesség jut, mint például hogy mindig találjanak jó parkolóhelyet. Neked azonban valami különlegeset találtam ki.

Visszalépett az íróasztalához, és megveregetett egy szép, aranyozott dobozkát. Holland fején átfutott, hogy vajon abban ücsörög-e a képesség. Fogalma sem volt, miként működik ez az egész, de a Professzor láthatóan kedvelte őt, és készen állt átadni neki a királysága kulcsait, amint Holland igent mond.

– Miféle képesség ez? – kérdezte.

– Ó, imádni fogod – nevetett a Professzor. – Szó szerint megváltoztatja az életedet. De előbb egy aprócska szívességet szeretnék kérni. – Újra Hollandre mosolygott, de a lánynak ezúttal olyan érzése támadt, hogy az a szívesség egyáltalán nem lesz olyan aprócska. – Tudom, azért jöttél, hogy kinyiss egy páncélkazettát. Azt kérem, hogy miután kinyitottad, add nekem, amit benne találsz.

Holland felnevetett.

– Egy percre majdnem elvarázsolt – ismerte be.

– Mindent komolyan mondtam! – erősködött a Professzor.

– Nem, valójában nem! – Holland még mindig nevetett. – Azt mondta, segíteni akar nekem, és egy képességet kínált. De valójában nem akar segíteni, és adni sem. Cserét ajánlott. – Újra a homokórára pillantott. A homok mintha most gyorsabban pergett volna. – Szeretnék elmenni – tette hozzá. – Kérem, mondja meg, hogyan jutok hozzá az apám páncélkazettájához.

A Professzor összeszorította az állkapcsát.

– Elmehetsz, ha lepereg a homok. Addig hallgass meg, kérlek. Tudom, hogy jó ember vagy, Holland. Szerintem senkit sem akarsz bántani. És tudom, okos is vagy, szóval szerintem már tudod, hogy gyanúm szerint mit tartalmaz az apád páncélkazettája. Ha igazam van, az a tárgy rossz kezekbe kerülve katasztrófát okozhat. Ha átadod nekem az Alkímia Szívét, biztosíthatlak, hogy a Bank megvédi majd mindenkitől, aki ártani akar vele. Mint például új barátod, Gabriel Cabral.

Holland megdermedt. Egy pillanatig nem értette, honnan tud a Professzor Gabe-ről, de aztán eszébe jutott, hogy gondolatolvasó.

– Emiatt nem kell aggódnia – válaszolta. – Gabe nem a barátom.

– Nagyon helyes, mert Gabriel Cabral egy igen veszélyes alak.

A Professzor szavai a levegőben lebegtek. Pergett a homok.

Holland tudta, hogy Gabe veszélyes. Tönkretette az autóját, elrabolta, hazudott neki a testvéréről, lelőtte Adamet – mégis, a Professzor szavai alapján úgy tűnhetett, hogy Gabe még annál is gonoszabb, mint gondolta. Nem egyszerűen olyasvalaki, akitől jobb távol maradni, hanem valaki, akitől rettegni kell.

– Nem tudom, az útjaitok hogyan keresztezték egymást – folytatta a Professzor. – De félve gondolok rá, mi történhet, ha az Alkímia Szíve Gabriel kezébe kerül. Gyűlölöm a gondolatot is, hogy esetleg téged is felhasznál, és a végén megöl, ahogy a feleségével tette.

HUSZONHATODIK FEJEZET

Nem. Holland legelső gondolata az volt, hogy a Professzor bizonyára téved. Ő senkiről sem akarta elhinni, hogy gyilkos lenne, különösen nem arról a férfiról, akivel az elmúlt éjjelt töltötte.

Az órában még mindig volt némi homok. Ha most elindul, előnyt szerezhet. Indulni akart. Már akkor eldöntötte, hogy nem bízhat Gabe-ben, amikor Padméval beszélt, nem volt szüksége több indokra, hogy távol maradjon tőle. De ha a professzor igazat mond, akkor ez nem csupán a bizalomról szól. Ez azt jelenti, hogy nem szabad többé a férfi közelébe mennie.

A Professzor is becsapta, de Holland nem gondolta, hogy ilyesmiről is hazudna. Bár Holland mindig is elfogult volt a Professzorral és a történeteivel szemben.

– Beszéljen nekem Gabe feleségéről – kérte.

– Gabriel Cabral nem egy képességekkel bíró családba született – kezdte a Professzor. – Ebben az esetben mindössze két módja van, hogy valaki képességet szerezzen. A tiszteletre méltó módszer, ha valaki a Banknál keres állást. A másik, ha behízelgi magát valakinél, aki képességgel bír, bízva abban, hogy amikor ez az illető majd meghal, rá hagyja a képességet. Gabriel Cabral ez utóbbi módszert választotta.

Feleségül vett egy nőt, aki erős mágiával rendelkező családból származott, és az esküvő másnapján meggyilkolta. – A Professzor arca elsötétült, a szája legörbült, a szemét lesütötte. Ismét azzá vált, akit Holland ismert és szeretett. Őszintén bocsánatkérőnek tűnt. – Sajnálom, kedvesem. Nem szívesen adok át ilyen rossz híreket, de a többi történetemmel ellentétben ez a tény alapos bizonyítást nyert. Ha nem hiszel nekem, megnézheted a Bank körözési listáját. – Az asztal melletti üveg csőposta felé intett, mintha csak kérnie kellene, és a lista megérkezne. Holland azonban nem kívánt bizonyítékot.

Már abban a pillanatban tudta, hogy Gabe veszélyes, amikor megállt mellette a parkolóban, és letekerte a kocsi ablakát. Azért bízott meg benne, mert Gabe felmutatott egy papírt a testvére kézírásával. Valójában nem csak ezért, de visszanézve minden más magyarázat gyengének tűnt. Attól tartott, csak azért hitt neki, mert hinni akart. Catnek talán mégis igaza volt, és nemcsak a történetek vonzzák, hanem az ijesztő férfiak is.

A homokórára pillantott, remélve, hogy végre elmehet. Még mindig volt egy kis homok a felső részében, ám az üvegen ekkor egy repedés kúszott végig. Hirtelen meghasadt az üveg, és az aranyszínű homok az asztalra ömlött. Odakint egy madár nekivágódott az ablaknak, olyan erővel, hogy megrepesztette.

– Ennek nem lett volna szabad megtörténnie… – A Professzor lassan, szinte gépiesen a hajába túrt. Amikor elvette a kezét, az ujjaira vér tapadt.

– Professzor, a keze! – kiáltott fel Holland, azonban a nő mintha nem is hallotta volna. A vérzést sem vette észre. Csak azt ismételgette: – Ennek nem lett volna szabad megtörténnie. Ilyesmi még sosem történt. – Aztán egyetlen pillanat alatt megváltozott az arckifejezése: szelíd mosollyal nézett Hollandre. – Indulnod kellene, kedvesem. Úgy tűnik, lejárt az időd.

Holland meg akarta ismételni, hogy a Professzor keze még mindig véres, és megkérdezni, mi történt az imént. Ugyanaz, ami vele is többször megesett?

Az ideje azonban valóban lepergett. Szó szerint.

Az ajtó felé fordult.

– Alaposan gondold meg, amit az apád páncélkazettájának tartalmáról mondtam – szólt utána a Professzor, mintha a fejéből nem csepegne a vér a tiszta padlóra. – Biztosra veszem, hogy pillanatnyilag nagy nyomás alatt állsz, de bízom benne, hogy helyes döntést fogsz hozni.

A Professzor valóban legyűrhetetlen. Holland gyűlölte az érzést, hogy talán többé nem hihet neki, mert a szíve mélyén még mindig tisztelte.

És ekkor a Professzor rákacsintott.

Még mielőtt többet is kiolvashatott volna Holland gondolataiból, a lány gyorsan elfordult. Valamit azonban meg kellett osztania egykori tanárával. Azt ugyan nem tudta, mit fog tenni, miután kinyitotta a kazettát, de azt igen, hogy nem megy vissza Gabe-hez.

– Valamit tudnia kell, Professzor – szólalt meg. – Gabriel Cabral egy sarokkal odébb ül egy kocsiban.

HUSZONHETEDIK FEJEZET

A liftben csönd honolt, amikor Holland beszállt. A hangszórókból nem áradt halloweeni zene, és nem állt mellette banki alkalmazott sem, hogy a cowboycsizmája sarkával kopogjon. Holland ennek kifejezetten örült. Így is ideges volt; a nyakában lógó medált markolászta, miközben a másodpercmutatót nézte az óráján. Csak tizenkét perce maradt. Közel sem tűnt elégségesnek, hogy megszerezze az Alkímia Szívét, és kijusson a Bankból, főleg úgy, hogy Gabe sem segít neki.

Gabe gondolatára összerándult a gyomra. Azt hitte, jobban fogja magát érezni, miután kiadta őt a Professzornak, de csak még jobban elkeseredett. Gyűlölte a csókuk emlékét és azt, hogy megbízott a férfiban. Még a szüleiről is beszélt neki. Ostobának érezte magát, és szomorúnak, ami mindennek a tetejébe fel is bosszantotta. Elvben félnie kellett volna, de az érzéseit nem válogathatja meg az ember. Néha jobb híján csak küzdhet ellenük.

Megállt a lift. Az ajtó kitárult.

Ezüstözött üveg falikarok világították meg a kis, négyzet alakú helyiséget, ami határozottan régebbi volt, mint a Bank többi része. A padlót zöld-rózsaszín márványból készült, gyémántmintás csempe fedte, amely megkopott az évek

során. Szemben vele egy bársonykanapé várakozott, ugyanolyan zöld, mint a csempe mintája. Előtte, egy kerek rézasztalon egy fémdoboz pihent.

Az apja páncéldoboza.

Nagyobb volt, mint amire számított. A filmekben az efféle páncélkazetták laposak és keskenyek, ebben azonban több kellékkazetta is elfért volna.

Ez volt az. Az utolsó hagyaték az apjától. Holland szíve fájdalmasan összeszorult.

Az óra nem állt meg, Holland mégsem tudta azonnal rávenni magát, hogy kinyissa a dobozt.

Még csak tízéves volt, amikor meghalt az apja. A róla és az anyjáról megmaradt emlékek lassan fakultak az idővel, mint a túl sokat forgatott albumban a képek. Egyre inkább pillanatfelvételeknek tűntek, nem igazi emlékeknek.

Az apja, amint a karácsonyi reggelihez Mikulás-sapkában ül le. Az anyja, aki esti mesét olvas, és eljátssza a szereplőket. Esti mozizások a hátsó udvarban, a csillagok alatt, pattogatott kukoricát majszolva a vetítővászonként szolgáló, kifeszített fehér lepedő előtt. Ahogy valamelyik születésnap alkalmából nyalókát akasztanak a hátsó udvarban magasodó fa minden ágára.

Lehet, hogy a szülei csak az élete egy rövid szakaszában voltak jelen, de azt megtöltötték csodákkal. Holland erősen kapaszkodott ezekbe a csodákba.

Amikor a szakdolgozatához kutatott, rátalált egy idézetre. Humphrey Bogart mondta James Dean halála után, hogy James nem volt képes felnőni a hírnevéhez. Holland ezen sokat gondolkodott. Benjamin Tierney sok mindent

megvalósított az élete során, de mindent beárnyékolt a halála. Holland szerette azt hinni, hogy ha életben marad, sokkal több lehetett volna belőle, mint a tragikus hír. Az évek során megnézett minden interjút, amit az apjáról talált. Okos volt, vonzó és kedves. Holland haragudott, amiért elvették tőle.

Végül felemelte a doboz tetejét.

A dobozban egy vékony bőrtáskát talált, olyasmit, amiben általában laptopokat tárolnak. Izzadt tenyerével megpróbálta *kitapogatni* a mágiát, ahogy Gabe tanította. Nem érzett szikrát vagy bizsergést, a levegő sem változott meg. Csak egy hétköznapi bőrtáska volt.

Nem számít, gondolta. Az Alkímia Szíve attól még benne lehet.

Idegesen kinyitotta a táskát. Egy jelöletlen, barna papírmappát talált benne, de nem érzett rajta semmiféle mágiát. Csak papír volt.

Kezdett elkeseredni.

Annyira hitte, hogy az Alkímia Szíve a dobozban lesz, hogy bele sem gondolt, mihez kezd, ha mégsem azt találja ott.

Csalódottan kinyitotta a mappát – és minden azonnal megváltozott. A szíve kalapálni kezdett, ahogy meglátta az apja ismerős kézírását három gépelt sor felett:

```
    TITKOK ALKÍMIÁJA
    A mágia ára-film
Írta: Benjamin J. Tierney
```

Az apja elveszett forgatókönyve volt.

HUSZONNYOLCADIK FEJEZET

Holland azt hitte, soha többé nem olvashat semmit, amit az apja írt. Mindenki úgy vélte, hogy ez a forgatókönyv nem is létezik, pedig sokan évekig kutattak utána. Miért rejtette ide az apja?

Az órájára nézett.

Még hat perc.

Úgy tűnt, alig néhány oldal az egész, de még ennyire sem volt ideje. Mégsem hagyhatta el a helyiséget anélkül, hogy beleolvasson. Talán ez az élete utolsó napja – abban a percben semmire sem vágyott jobban, mint hogy elolvassa az apja utolsó szavait.

KÜLSŐ. TEMETŐ. ALKONY.

Egy kéz (Red Westcott keze) virágcsokrot helyez a tavaszi fűvel borított sírra. A sírkő felirata:

Sophia Westcott
Szeretett feleség. Csodálatos lélek.
Ez nem örök.

A szomszéd család?

Teljes a csend, csak a szellő zizeg a platánfa lombjában. Aztán…

Red belevájja a kezét a felesége sírhalmába, és kimarkol némi földet. Egy üvegbe helyezi. Egy kék befőttesüvegbe. Az üvegen ez áll:

Titkok
Alkímiája.

Red dühösen tölti bele a földet, marékszámra, amíg az üveg meg nem telik.

Vágás.

BELSŐ. BOWLINGPÁLYA. ESTE.

Red lecsapja a földdel töltött üveget egy asztalra. Az üvegen most a *Ball* márkanév látszik, nem a film címe.

A háttérben gurulnak a golyók és borulnak a bábuk. Amikor valaki az árokba gurít, egy neonszív villan fel, benne a felirat: *Nem a te napod.* Olyan, mintha Cassius Marcellus Coolidge találkozna a spanyol kolonializmus újjáéledésével. Amikor Red belép, a felirat éppen világít. Egy műanyag asztal felé megy, ahol elegáns idősebb nők ülnek, egymáshoz illő rózsaszín és zöld bowlingpólóban, amelyek

hátuljára a *Hollybells* szót hímezték. Öten vintage üvegekből, csíkos szívószállal isszák az üdítőt. A hatodik egy sárga házat hímez egy keresztszemes párnahuzatra.

RED WESTCOTT
Hogyan hozhatom vissza?

ALMA HERNANDEZ
Megmondtam, hogy ne gyere vissza ide, te fiú.

RED WESTCOTT
Áruld el, hogyan hozhatom vissza, és soha nem látsz többet.

Alma a kólájáról szürcsöli, és úgy nézi Redet, mint egy leütni való bowlingbábut. A helyiségben kialszanak, majd UV-ra váltanak a fények. A felirat váltakozik az *Ez a te napod / Nem a te napod* felirat között.

ALMA HERNANDEZ
Meg kell keresned az Órás Embert.

A háttérben Frank Sinatra énekel.

RED WESTCOTT
Már tudom a halálom óráját.

ALMA HERNANDEZ
Az Órás Ember többet is elárulhat neked, mint hogy mikor halsz meg. Ha vissza akarod hozni a lányomat a halálból, szükséged lesz a *Forrásra.* Az Órás Ember megmondhatja, hol keresd.

RED WESTCOTT
És hogyan találom meg az Órás Embert?

ALMA HERNANDEZ
Arra neked kell rájönnöd. Én elárulom, hogyan hozhatod vissza a lányomat. De nem tartom jó ötletnek. A holtaknak odaát kell maradniuk. Ha visszatérnek, annak mindig vannak következményei. Nem haltak már meg elegen a ti *halhatatlan* szerelmetek miatt? Tedd, ami helyes, és hagyd a múltban,

amit hagyni kell. Gondolj a
jövőre, és lépj tovább.

Holland minden szót hallani vélt, látta a helyszínt maga előtt fényes, telített színekben, szélesvásznon. Benjamin J. Tierney történetei komor témákat dolgoztak fel, de a filmjei mindig tele voltak élénk, ragyogó színekkel és fénnyel.

Holland egyik kedvenc interjújában így fogalmazott: „Ha sötét történetet mesélsz, fontos, hogy a nézőid sose veszítsék el a reményt. Adnod kell valami világosságot, amibe belekapaszkodhatnak, még ha ez csak a szín is a képernyőn. Emlékeztetned kell őket, hogy még mindig van fény a világban. A sötétség mindennap nyerhet magának némi időt, de a nap mindig újra felkel, és elűzi."

Holland, látva a sorokat az alkonyi temetőről, elgondolkodott, hogy az apja vajon tudta-e, hogy néhány hónap múlva meghal. Amikor azonban a bowlingpályán játszódó jelenethez ért, már értette, miért rejtette el az apja ezeket a lapokat.

Egy műanyag asztal felé megy, ahol elegáns
idősebb nők ülnek, egymáshoz illő rózsaszín és
zöld bowlingpólóban, amelyek hátuljára a
Hollybells szót hímezték.

Ezek nyomok. Egy újabb kincsvadászat. Vajon a végén az Alkímia Szíve várja? Mi másért tett volna az apja ekkora erőfeszítést, hogy elrejtse a lapokat?

Sírni szeretett volna, vagy felhívni a testvérét, esetleg a kettőt egyszerre. Túl sok érzés kavargott benne egy olyan napon, amely már amúgy is tele volt érzelemmel.

Azt mondta magának, hogy csak néhány sort olvas el, de nem bírt megállni. Kincsvadászaton részt vevő gyerekké változott, aki még nem vesztette el az apját; egy fiatal nővé, aki a remény visszatértét érezte. Az apja utolsó ajándéka volt ez: a legszebb, leginkább keserédes dolog, amit valaha is kapott.

A forgatókönyvre ceruzával néhány furcsa szót firkantottak, de Holland figyelmét az Órás Ember említése ragadta meg igazán.

Holland legalább ötvenszer látta *A mágia ára*-filmeket. Az Órás Emberről egyszer sem esett szó bennük. Ez egyértelműen jel volt.

Mi van, ha az apja azt akarja elárulni, hogyan találja…

A helyiségre sötétség borult.

Elment az áram, a villany.

Gabe.

Holland agyán átfutott, hogy a Bank megtámadta őt, elkapták, és ez a sötétség Gabe képességének eredménye. Igyekezett nem bűntudatot érezni, de egy pillanatig csak a férfi képe lebegett előtte, ahogy a lépcsőjén ül, és vérzik az éjszaka közepén, majd türelmesen magyarázza, hogyan varrja össze a sebét. A bűntudat nem tágított, Holland pedig azt bizonygatta magának, hogy egy Gabe-hez hasonló ember úgysem érez semmit.

Megacélozta magát, megszorította a papírköteget, aztán kitapogatta a táskát, amelyben tárolták őket. A liftből kilépve

nem látott másik ajtót, de biztosan van valahol vészkijárat.

Vakon beledugta a forgatókönyvet a táskába, és a pántját átvetette a nyakán. Kinyújtott kézzel, óvatosan, de gyorsan megindult, amíg a keze falnak nem ütközött. A tapétán végül talált egy hajszálnyi rést, ami a padlóig vezetett. Ez bizonyára az ajtó.

Nekiveselkedett – aztán majdnem előreesett, mert az ajtó könnyedén kitárult. Odafent bizonyára volt egy ablak, mert ki tudta venni egy lépcsőkorlát aranyozott körvonalát. Nem lehetett messze a kijárat. Arról fogalma sem volt, mihez kezd, ha kijut, de egyelőre a menekülésre összpontosított. A lépcső tetejéhez közeledve zavarodott hangokat hallott a fal túloldalán. Addig állt az ajtó közelében mozdulatlanul, amíg a beszéd elhalkult.

Hallgatózott még egy kicsit. Ha senki sem jön erre, itt az esélye. Egyetlen lehetősége van, különben a kincsvadászatnak vége lesz, mielőtt elkezdődne.

Zakatoló szívvel fordította el az ajtógombot.

A túloldalon két sűrű levelű cserepes pálma közé lépett ki, az előcsarnok egyik alkóvjába ért. Rövid időre eltakarták a növények, de nem nyújtottak biztos menedéket. A rengeteg ablak miatt nem tudta megállapítani, valóban elment-e az áram. És ha csak egyetlen cowboy észreveszi, neki annyi.

A bejárati ajtó bő öt méterre volt. Rohanjon? Még kilencven másodperce maradt.

Ekkor látta meg – két lépésre tőle egy széles karimájú cowboykalap hevert. Lehajolt érte, a fejébe nyomta, és az ajtó felé indult.

Talán kicsit jobban sietett a kelleténél, de nem nézett körül, főleg hátra nem. Maga előtt látta a napsütötte utcát. És végül kiért, kiszabadult, majdnem egy perccel a határidő lejárta előtt.

Nem állt meg, nekivágott az utcának, az ellenkező irányba sietett, mint ahol Gabe várta, vagy legalábbis remélte, hogy az ellenkező irányba tart.

– Holland! – Egy cseresznyepiros, a 40-es évekből szalajtott autó sorolt mellé. – Ugorj be!

Kinyílt az ajtó. Eileen ült a kormány mögött. Úgy nézett ki, mint Bajkeverő Jane, csupa bőrrojt ruha, vaskos rézövébe dugott két műanyag pisztollyal.

– Én vagyok az egyetlen, akinek nincs titkos énje? – képedt el Holland.

– Mondanám, hogy mindent elmagyarázok, de nincs rá idő. – Eileen az utasülés felé intett. – Ugorj be! Most!

Holland a műszerfal órájára pillantott. 10:01. Az időpontja hivatalosan is véget ért, többé nem állt a Bank védelme alatt.

– Honnan tudjam, hogy megbízhatok-e benned?

– Mert ha azt tettem volna, amit mondtak, nem hagyom el a kalapomat a vészkijáratnál, és... a barátod vagyok! – Eileen úgy mondta ki a *barátod* szót, mint a rulettjátékos, aki minden zsetonját játékba dobja.

– Hinni akarok neked – csóválta a fejét Holland. Amikor Eileenre nézett, a barátját látta, ugyanakkor ő is a részese volt ennek a világnak, ahol mindenki hazudott neki.

– Ha nem hiszel nekem – vágta rá Eileen –, akkor is légy gyakorlatias. Mindketten tudjuk, hogy a cipőd csoda szép, de nem jutsz benne messzire.

Eileen tövig nyomta a gázt, dzsekijén csak úgy lebegtek a bőrrojtok. Holland mindig is a legracionálisabb barátjaként gondolt rá, most azonban őrülten hajtott, a táblákat hol figyelembe véve, hol nem. Másvalakire emlékeztette Hollandet, aki szintén nagy titkot rejtegetett… bár őrá pont nem akart gondolni. És ha őszinte akart lenni, az, hogy Eileennek titkos énje van, nem volt annyira meglepő.

Holland mindig úgy tartotta, Eileen az, akit felhívhatna, ha egy holttestet akarna elrejteni. Ez nagyjából magyarázatot is adott a miértre.

– Tudod – bökte ki –, elmulasztottad a nagyszerű alkalmat, hogy azt mondd: *Gyere velem, ha élni akarsz!*

Eileen a szemét forgatta.

– Nem vagyok Terminátor.

– De a Banknak dolgozol?

Eileen csücsörített.

– A papírok miatt, amiket aláírtam, erre nem válaszolhatok.

Holland mással próbálkozott.

– A Professzornak dolgozol?

Eileen állkapcsa megrándult. A titoktartási megállapodásában alighanem mágia is volt. Minél bosszúsabb lett, annál jobban nyomta a gázt.

– A főiskola után azonnal kaptam egy állásajánlatot. A… – Elhallgatott, fájdalmas grimaszt vágott, majd nyögvenyelősen folytatta. – Olyan ajánlatot, amire nagyon nehéz volt nemet mondani.

– A Professzor egy képességet ajánlott neked.

Eileen biccentett.

– Megmondod, mi az?

Eileen a fejét rázta, aztán olyan pillantást vetett Hollandre, ami arra vallott, hogy átverték.

– Nem olyan lenyűgöző, mint hinnéd.

Holland visszagondolt arra, amit a Professzortól hallott az irodájában.

– Mindig képes vagy jó parkolóhelyet találni?

– Hogy találtad ki? – kerekedett ki Eileen szeme, aztán lenézett Holland csuklójára. Nézte egy pillanatig, aztán ismét fintorgott, mintha nem találta volna meg, amit keresett.

Holland hirtelen megértette, mit jelentenek a tetoválások.

– Csak nem egy ókori szemet keresel, a kén és az ón szimbólumával?

Eileen a homlokát ráncolta, mintha erre a kérdésre nem felelhetne, de aztán kifordította a saját csuklóját, amelyet általában eltakart az óraszíja vagy a ruhaujja. Ugyanaz a tetoválás díszelgett rajta, mint January, Gabe és Adam kezén, csak az övé zöldes volt.

Jól gondolta: a tetoválás azt jelentette, hogy az illetőnek van egy képessége.

– Miért...

A telefonja üzenetet jelzett. Átfutott az agyán, hogy talán January írt, ő pedig szörnyű hibát követett el Gabe-bel kapcsolatban. Az üzenet azonban nem a testvérétől érkezett.

Mit tettél?

Hirtelen úrrá lett rajta a rémület. Csak két szó volt, de a tény, hogy Gabe küldte, azt jelentette, hogy a Bank nem kapta el. És már tudja, hogy Holland árulta el.

Idegesen kipillantott az ablakon, hogy lássa, követi-e Gabe. Csak az utat látta, és a fákat, és…

Az út mentén megjelent egy hirdetőtábla. Az egyik pillanatban még nem volt ott, aztán pedig igen. Egy párt ábrázolt, akik egy lehajtott tetejű sportkocsiban ültek. A férfi Cary Grantre emlékeztetett, a nő Grace Kellyre, a szemét hatalmas napszemüveg takarta. Tiffany-kék sálja lobogott a szélben, ahogy egy kastély felé haladtak.

Az év meleg hónapjaiban a Hollywood Forever temetőben szabadtéri filmesteket tartottak: naplemente után klasszikusokat vetítettek a mauzóleum falára. Talán ez a tábla ezt hirdeti? Talán idén nyáron a *Fogjunk tolvajt* van műsoron?

A táblán azonban más szöveg állt.

REGAL HOTEL
A következő lehajtónál!
5 mérföld

– Ó, te jó isten! – Eileen hangja olyan magasra szökött, amilyennek Holland még sosem hallotta. – Kulcsod van!

A barátnője tekintete Hollandről Caryre és Grace-re ugrott, majd vissza Hollandre.

– Miről beszélsz? – értetlenkedett Holland.

– Az a Regal hirdetése! Csak akkor láthatod, ha kulcsod van.

Holland már majdnem rávágta, hogy neki nincs, de tétovázott. Kinyitotta a kézitáskáját, és kivette a nővére

műanyag Motor Hotel feliratos kulcstartóját. Az elektromosság most is megcsípte.

És akkor a szeme előtt a kulcs átalakult: csillogó arannyá változott, amely egy aranyszín ovális kulcstartón lógott, rajta egyetlen gravírozott szó: *Regal.*

HUSZONKILENCEDIK FEJEZET

A következő utca a Hitchcock Way volt. Eileen tétovázás nélkül kanyarodott rá. Ahogy haladtak, minden megváltozott körülöttük.

Reggel volt még, azonban az ég alkonyi színekbe borult. A felhők olvadt árnyalatokban csillogtak. A Technicolor-zöld levelű pálmafák szegélyezte utat olyan vörös kövekkel burkolták, amilyet Holland még sosem látott. Minden tökéletes volt. A pálmák felett madarak és színes pillangók lebegtek.

– Fantasztikus! – Eileen ragyogott az ámulattól, és felhajtott egy dombra. A szemük előtt feltárult egy legalább tíz emelet magas, aranyozott kori[**]kastélyszerű épület. – Nem is tudod, milyen régóta szerettem volna eljönni ide.

– Mitől olyan különleges ez a hely? – tudakolta Holland, bár már a kulcs átalakulásából sejtette, hogy ez a hely sem hétköznapi.

A Professzor írt róla a naplójában, de nagyon késő volt, amikor olvasta, ő pedig nagyon fáradt. Csak arra emlékezett, hogy az állatokat fel kell öltöztetni, ami akár vicc is lehetett.

– A család, amely ezt a hotelt építette, arról híres, hogy a képességeik kiterjednek az idő manipulálására – felelte Eileen. – Vagyis minden itt eltöltött óra mindössze egyetlen

perc odakint. Most, mivel már a birtokon vagyunk, mindenki más számára vánszorgásig lassult az idő. Eltölthetsz itt egy hónapot, és odakint csak tizenkét óra telik el.

Hollandnek éppen erre volt szüksége. Időre. Az is tetszett neki, hogy kulcs nélkül senki sem léphet be, vagyis remélhetőleg Gabe sem.

Eileen egy rövid pillanatra egyenesen Holland szemébe nézett.

– Hogyan szereztél kulcsot?

Holland nem akart hazudni azok után, hogy neki annyian hazudtak. A testvére azonban elrejtette, titokban tartotta a kulcsát, és Holland még mindig nem volt biztos benne, hogy bízhat-e Eileenben.

Hinni akarta, hogy Eileen jóbarátja, de amellett annak a Banknak az alkalmazottja, amelyet a Professzor igazgatott, aki viszont nagyon jól tudta, hogy Holland szentimentális típus, és megbízik a barátaiban.

– Bárcsak megmondhatnám – felelte. – De valójában nem az enyém.

– Elloptad? – A lehetőség csak még izgatottabbá tette Eileent. – Ezért akart a Bank fogva tartani?

– Nem tudod, miért akartak fogva tartani?

– Csak azt tudom, hogy ma reggel mindenki rólad beszélt. – Eileen kutató szemmel nézett Hollandre, mintha maga is a választ keresné.

Már elég közel jutottak, látták a széles, kanyargós felhajtót. Tökéletesen nyírt sövény szegélyezte, parkolóőrök és hordárok vártak rájuk, és mind élénkvörös, rézgombos egyenruhát viselt, ami illett a nadrágjuk arany sávjaihoz.

Egyes helyek varázslatosan néznek ki, mások varázslatos érzést árasztanak, de a Regal maga volt a varázslat. Holland minden porcikájában érezte. Erős mágia volt. A nyúlüreg mágiája. A ruhásszekrény mágiája. Az a mágia, amelynek létezésében Holland világéletében hitt, mert a csontjaiban érezte, hogy létezik.

– Meg tudnál állni itt, hogy kiszálljak? – kérdezte Holland. – Ott, a kanyarban, hogy a parkolóőrök ne lássanak meg.

– Te most viccelsz. – Eileen mosolya lehervadt.

– Hidd el, jobban jársz, ha nem tudod.

Eileen úgy nézett rá, mintha nem hinné el, hogy Holland ekkora közhelyet mondott. Ugyanúgy utálta a közhelyeket, mint azokat az embereket, akik nyilvános helyen kihangosítva telefonáltak.

– A te érdekedben – tette hozzá Holland.

– Ez egyre rosszabb – csóválta a fejét Eileen.

– Később még hálás leszel nekem.

– Nem, nem leszek.

– Elmondanám, de akkor meg kellene öljelek.

Eileen összerezzent.

– Nem hiszem el, hogy ezt mondtad! – De azért lehúzódott az út szélére. – Szállj ki! Elegem van belőled és az ócska közhelyeidből. – De nem úgy festett, mintha tényleg ott akarná hagyni, hogy egyedül csinálja végig, akármit tervez is.

Senki sem volt olyan őszinte, mint Eileen. Ahogy senki nem volt olyan melegszívű, mint Cat, olyan karizmatikus, mint Chance. Holland szerette a barátait, éppen ezért nem hagyhatta, hogy igazán belekeveredjenek.

– Sajnálom, hogy nem avathatlak be mindenbe. Annyit elmondhatok, hogy ma kinyitottam a Bankban egy páncélkazettát. A fiókvezető és még néhányan azt hitték, hogy valami értékeset tartalmaz, amit ők is meg akarnak szerezni. De valójában csak eszmei értéke van. – Holland a táskára tette a kezét. – Ha tényleg segíteni akarsz, menj vissza a Bankba, és mondd el ezt nekik.

Eileen állta a pillantását.

– Nagyon alacsony beosztásban vagyok – felelte. – De megteszem, amit tudok.

– Köszönöm. – Holland kinyitotta az ajtót, és kiszállt. Szeretett volna rendesen elbúcsúzni, de amint földhöz ért a lába, megérezte a mágiát. A madarak dalában is ott rezgett: egy pillanatra minden madár ugyanazt a magas hangot adta ki. Olyan volt, mint egy hívogató csengőszó. Eileen és a cseresznyeszín autó eltűnt az úton.

A Regal olyan varázzsal bírt, ami csak a régi fekete-fehér filmekben létezik. A bejárat körül fényes, cukorszirupba mártott almák színeiben pompázó kocsik és inasok nyüzsögtek. Még a levegő is más volt, tisztább, frissebb. Az a fajta levegő, amely mindig emlékeztette Hollandet arra, milyen jó lélegezni. Élni.

Az előtte belépő vendégek természetesen mind gyönyörűek voltak; öltönyt, szőrmét és igazgyöngy nyakláncokat viseltek. Az ilyen helyeken mindig minden valódi volt – Holland számára mégis valószerűtlennek érződött, amikor elérte az aranyozott bejárathoz vezető bársonyszőnyeget.

Egy lány, elegáns piros kalapkában és pöttyös ruhában, üvegfalú popcorngépet működtetett. A nosztalgikus illat édeskésebb változata töltötte be a levegőt. A lány cseresznyepiros és fehér csíkos dobozkákat osztogatott az érkezőknek.

– Üdv, miss St. James! – köszöntötte egy idősebb inas, és hófehér kesztyűs kezével a dupla üvegajtó felé nyúlt. – Köszöntjük ismét... – A homloka ráncba szaladt. – Ön nem January.

A megállapítás vádként hangzott. Holland szerette volna megkérdezni, honnan tudja: soha senkinek nem sikerült megkülönböztetni őket.

Az inas úgy nézett rá, mint aki mindjárt kidobja, mielőtt egyáltalán belépne. Holland szinte várta, hogy felkiált: Csaló iker! Vajon ezért ő az ajtónálló? Mert képes felismerni, ki nem tartozik ide?

– January testvére vagyok, Holland – válaszolta. – Nálam van a kulcsa. – Elővette és meglóbálta a kulcsot. A férfi ekkor megenyhült, de savanyú arcáról lerítt, hogy Holland egyértelműen megszegett valami szabályt, amiről nem is tudott. Végül az inas elmosolyodott, de nem volt őszinte a mosolya.

– Kérem, forduljon a recepcióhoz, a bejárat mellett balra. – A mondott irányba mutatott, és végre kinyitotta az ajtót. – Kellemes itt-tartózkodást!

A belépő Hollandet vidám zongoramuzsika és élénk beszélgetés fogadta. Mindig is szerette a Hollywood Roosevelt előcsarnokát, ám ez valami egészen más volt. Koktélok, amelyeknek nem tudta a nevét, és emberek, akikét

viszont tudnia kellett volna. Mindenki szép volt, és befolyásos, vagy legalábbis olyan különc, hogy szívesen megszólította volna őket.

Ez volt az ok, amiért visszatért Los Angelesbe. Nem azért, hogy az ördögről szóló mítoszokat kergesse, hanem hogy megtalálja a mágiát. Ilyen mágiát.

Már a recepciópult is műalkotásnak tűnt. Az elejét réz- és elefántcsont berakás díszítette, csillogó art deco stílusban kirajzolva az épület képét. A pult mögött alacsony, fából készült levéltároló polc várakozott, a fakkokban felcsavart újságok, elegáns csomagok és néhány kívánatos kulcs. Felettük a falon egy sor zománcozott számlapú óra lógott, különböző helynevekkel. Sydney, Tokió, London, New York, Los Angeles, Regal.

Az egyetlen óra, ami járt is, a Regalé volt. 5:47-et mutatott, aminek semmi értelme nem volt. Holland órája szerint délelőtt 10:23 volt. Még ha más időzónába kerültek is, a perceknek stimmelniük kell...

Ekkor eszébe jutott, mit mondott Eileen az időről, ami itt másképp folyik. *Minden itt eltöltött óra mindössze egyetlen perc odakint.* Vagyis hirtelen sokkal több ideje lett.

Hacsak a mutatók nem halloween délutánját jelzik... mert akkor kevesebb.

Szorongva lépett oda a pulthoz.

A vendégek sorban álltak előtte. Nehéz lett volna megmondani, hogy jelmezt viselnek, vagy csak ennyire különcök. Az előtte várakozó nő vállát szőrme fedte, az egyik kezében pezsgőspoharat tartott, a másikban meggyújtott cigarettát. Egy tömött ezüst bajszos férfi franciául hadart egy

ezüsttárcsás telefonba, a zsinórja a recepciópult mögül kígyózott elő. A férfi előtt álló pár egy kismajmot fogott, amely apró cilindert és csíkos mellényt viselt. Vagy nagyon fontos vendégek voltak, vagy nagyon problémásak, mert a személyzet három tagja is velük foglalkozott. Holland nem hallotta, mit beszélnek a sorban, de mindenki egyre idegesebb lett. Hirtelen sokkal nehezebbnek érezte a forgatókönyves táskát, a szíja a vállába vágott. Bár a kinti világ ideje lelassult, a Regalban érezhetően gyorsan peregtek a percek.

Végre egy másik munkatárs lépett a pult mögé: a ruhájából ítélve magasabb beosztású. Holland remélte, hogy a következő várakozót fogja kiszolgálni, és megindul a sor. A férfi azonban az egyik kollégájához hajolt, és a fülébe súgott valamit.

Majd mindketten egyenesen Hollandre néztek.

✶✶ Az amerikai polgárháború után kezdődő és a századfordulón véget érő gazdasági fellendülés időszakát az 1920-as években történészek nevezték el aranyozott kornak (Gilded Age), akik a kifejezést Mark Twain egyik regényéből, Az aranyozott korból vették át.

HARMINCADIK FEJEZET

Holland általában nem szívesen feltételezte a legrosszabbat, de azok után, ami az elmúlt huszonnégy órában történt, úgy érezte, kénytelen lesz.

Kilépett a sorból, hogy elvegyüljön az előcsarnokban. A cserepes pálmák között papagájok repkedtek, de ezek a pálmák, a Roosevelttől eltérően, éltek és virultak. Citrus illatát érezte, aztán meg is látta, hogy az előcsarnok közepén valóban egy szépséges narancsfa áll. Egy fehér kesztyűs kéz leszakított egy narancsot, aztán szakértő mozdulatokkal szeletekre vágta, hogy a mosolygó vendégek italát díszítse vele.

Vidám, világos és sajnos túl nyitott volt a tér, búvóhely nélkül. Holland nem tudta, követik-e, akik a recepción kiszúrták, de nem vesztegette az idejét bámészkodással.

Elsietett a narancsfa mellett. Puffanást hallott, aztán még egyet, aztán valami más hangos zajt, mire többen felszisszentek. Önkéntelenül megfordult, csak egy pillanatra, de így is látta, hogy a fáról az összes gyümölcs leesett és felrepedt.

– Nagyon sajnáljuk! – Az egyik alkalmazott máris bocsánatot kért a közeli vendégektől. Holland nem értette, mi történik, de futásnak eredt. Egy régimódi lifthez ért,

hasonló volt a Bankban látotthoz. A mutató szerint a hetedik emeleten tartózkodott, és lassan emelkedett: a mutató alig mozdult. Holland csak ekkor jött rá, hogy nem tudja a nővére szobaszámát. A kulcstartón nem szerepelt semmi.

Talán van valahol egy ajándékbolt, ahol elrejtőzhet... Az előcsarnok másik oldalán egy kis alkóv nyílt, abból egy dupla, lakkozott fekete ajtó, rajta krétával a felirat: *A fekete-fehér.* Hollandnek fogalma sem volt, mit jelent ez, de azért besurrant.

A világ azonnal megváltozott. Az előcsarnok Technicolor-színei a korai filmek kék-ezüst árnyalataira váltottak. Mint egy jelenet a főcím előtt: a pillanat, amikor tudni lehet, hogy mindjárt történik valami, és megmutatja, miféle film következik.

Holland lassan körbefordult, hogy magába szívja ezt az újfajta mágiát. A feje felett füstpamacsok szálltak; az emberek magas falú bokszokban ültek, és élénken társalogtak, előttük fekete-fehér italok, fogpiszkálóra szúrt gyöngyhagymákkal. Valamivel távolabb, Hollanddel szemben, a mixer állt a zsúfolt bárpult mögött, feltűrt ujjú fehér ingben, fekete csokornyakkendőben. A levegőbe dobott egy shakert, mire a vendégek ujjongva megtapsolták.

A kockás táncparketten párok pörögtek a zenekar élénk ritmusaira. Az énekes csillogó, flitteres ruhát viselt. Kezében régimódi, szögletes mikrofonnal egy Edith Piaf-dalt énekelt.

Holland tudta, hogy tovább kell mennie, de nehéz volt ellenállni a fekete-fehér csodák vonzásának. Itt senki sem telefonált vagy fotózott. Az emberek beszélgettek, nevettek, táncoltak, csókolóztak.

Mintha egyszerre száz történet peregne körülötte.

Valamivel odébb egy hosszú bársonyfüggönyt látott, felette egy keskeny jelzés: *Az Abrakadabra.* Holland mindig kedvelte az *abrakadabra* szót. Vajon ez a megfelelő hely, ahova behúzódhat, hogy elolvassa az apja forgatókönyvét?

Elindult arrafelé, de egy ismerős hangot hallva megtorpant.

Visszanézett, és rögtön meglátta egy vékony, feltörekvősztár-kinézetű nő mellett ülve. Adam Bishop.

Holland szíve váratlanul megdobbant.

Adam egészen tökéletes látványt nyújtott az ezüstös fényben. Mégis, Hollandnek az a különös érzése támadt, hogy a szíve nem azért ver gyorsabban, mert Adam olyan jól fest sötét nadrágjában, bársonyzakójában, fehér galléros, illetlenül mélyen kigombolt ingében. A zakója ujját lazán felgyűrte, a nyakkendője rendetlenül lógott a nyakában. Ártalmatlannak és gondtalannak tűnt, Holland akaratlanul is arra gondolt, hogy hiányzott neki.

Dehát ennek semmi értelme.... Csak tegnap ismerte meg Adamet, és most mégis ez az érzés... Mintha már ismerné valahonnan. Semmire sem emlékezett vele kapcsolatban, amit nem az elmúlt huszonnégy órában hallott, azonban érezte a bőre bizsergésében, a szíve kalapálásában, a tényben, hogy Adam úgy vonzotta a figyelmét, mint a mágnes. *Korábban is ismerte őt.* És nem azért, mert a testvére partnere volt. Valahonnan... valahonnan máshonnan, amire nem emlékezett.

Azt akarta, hogy Adam ránézzen, meglássa, észrevegye. Holland túlságosan is tudatában volt mindennek, ami

Adammel kapcsolatos. A férfi egyáltalán nem úgy nézett ki, mint akit az előző nap meglőttek. Sőt, egyáltalán nem tűnt sebesültnek.

Újra eszébe jutott, hogy a Regalban máshogy telik az idő. Ha Adamet a sérülése után idehozták, akkor számára már napok, talán hetek is elteltek a Holland idejében lepergett néhány óra alatt.

Adam most mámorosan vigyorgott, minden figyelmét a mellette ülő szépséges nőre fordította, aki a 40-es évek stílusát követő ruhát viselt, mély nyakkivágással, elegáns, finom metszésű kristályokkal szegélyezve, hozzáillőráncolt selyemkesztyűvel. A férfi szemmel láthatóan elfeledkezett Hollandről és a Januarynek tett ígéretéről, de ez nem is volt baj. Jobb, ha nem vesznek tudomást egymásról. Alighanem Holland is csak a különös látomások miatt érzett így iránta. Megpróbálta lerázni magáról az érzést, de közben majdnem nekiment egy pincérnek, aki letakart üvegpoharakban habzó italokat egyensúlyozott egy nagy tálcán. Mögötte egy másik pincér pattogatott kukoricával díszített koktélokat vitt – ez a majszolnivaló népszerűnek tűnt itt.

– Táncolj velem! – Alig hallotta a hangot a zsivajtól, de a felkérésnek nyomatékot adott egy kéretlen kéz is a derekán.

– Sajnálom, nem vagyok olyan hangulatban.

– Én viszont nem csak úgy kértem.

A kéz birtoklón csúszott a hátára, és magabiztosan megfordította a lányt. Holland szemtől szembe találta magát Adammel.

A szíve idegesen kalapált.

Adamnek citrom- és vodkaillata volt. Ilyen közelről Holland már látta, hogy nem csak a nyakkendője csúszott félre. Mindenestől hanyagnak és rendetlennek látszott, azon az elbűvölő módon, ahogyan csak az igazán jóképű férfiak tudnak.

– Részeg vagy – bökte ki, mire Adam elvigyorodott, és még ez is szégyentelenül jól állt neki.

– Én is örülök, hogy látlak. Örülök, hogy az a zsoldos nem ölt meg. És igen, igazán remekül vagyok. Nem haltam meg majdnem, köszönöm kérdésedet. – Ködös tekintete kiélesedett, a részegség fátyla fellebbent, és haragra emlékeztető érzelem villant ki alóla. Aztán a férfi megpördítette Hollandet, be a táncparkett közepére. – Meghívnálak egy italra – folytatta, elhúzva a szavakat –, de úgy érzem, hogy te tartozol nekem, mármint a golyó miatt, meg minden. – Azzal leintett egy pincért, mielőtt Holland ellenkezhetett volna.

– Nagyon sajnálom azt a lövöldözést – mentegetőzött Holland. – Szörnyű hibát követtem el, és…

– Üdv, uram, mit hozhatok önnek? – kérdezte a pincér, és tiszteletteljesen biccentett Adam felé.

– Üdv, a hölgy szeretne mindkettőnknek koktélt rendelni. Neki egy Shirley Temple lesz, extra cseresznyével. – Lenézett Hollandre, és kacsintott. – Nekem pedig egy Sidecar.

HARMINCEGYEDIK FEJEZET

Mintha egy vaku lobbant volna el. Az idő megállt. Teljesen. A bár filmje pillanatképpé dermedt, a háttér fekete-fehérje elmosódott. Kivehetők voltak az alakok, de az arcok nem, Adam Bishopét leszámítva.

Aranyszín hajával és ördögi mosolyával úgy festett, akár egy bukott angyal. Ittas is volt, és lovagias. Nem az a számító gonosz, akinek Holland mindig is képzelte, de ettől persze még lehetett gonosz. A Jelenések könyvében az ördögöt a Nagy Megtévesztőnek nevezték. Mi van, ha Adam mindenkit megtévesztett – Januaryt, a Bankot, Hollandet is?

– Úgy nézel rám, mintha rosszat tettem volna – mormolta a férfi.

– Csak nagyon utálom a Shirley Temple-t – válaszolta Holland, mert hirtelen nem jutott eszébe más, amit mondhatna. Kérdezze meg tőle, hogy ő-e az ördög? Igazat mondana? És ha bevallja, akkor mi lesz?

– A Shirley Temple csak vicc volt. – Adam szégyenlősen elmosolyodott. Egy pillanatig egészen ártatlannak tűnt. Olyan volt, mint a szomszéd fiú, aki belopózik az ablakon át, és csókot lop, nem pedig a lelkedre alkuszik.

– Jó estét, emberek! – kiáltott az énekes a színpadon. – Mielőtt belekezdek a következő dalba, szeretnék mindenkit

emlékeztetni, hogy a mai este különleges. Bernard, a mixer a charlestoni testvérhotelünkből látogatott el hozzánk, és híres róla, hogy ő keveri a legjobb Sidecart. Remélem, mind élvezni fogják!

Újra felhangzott a zene. Holland megkönnyebbülten sóhajtott.

– Azért rendeltél Sidecart, mert ez a mai különlegesség?

– És mert tetszik a neve – felelte Adam egy félmosollyal.

– Már korábban is rendeltél ilyet?

– Mi ez a sok kérdés? – hunyorított Adam.

– Semmi. – Holland megpróbált elhúzódni. Még ha Adam nem is maga az ördög, akkor sem maradhat itt vele. Találnia kell valami biztonságos helyet, ahol átolvashatja az apja forgatókönyvét. – Talán jobb, ha most visszaengedlek a...

A szeme sarkából meglátott valami pirosat. Vörös nyakkendős férfiak léptek be. Négyen. Az öltönyük fekete-fehér volt, de a nyakkendőjük kiragyogott.

A hangulat azonnal megváltozott.

A zene elcsuklott, a beszélgetés elhalt.

Az énekes belezavarodott a szövegbe.

Adam volt az egyetlen, aki ügyet sem vetett rájuk. Ő táncolt tovább, magához húzta Hollandet, és nem hagyott neki más választást, mint hogy átkarolja a nyakát. Amikor újra megszólalt, a hangja játékos volt.

– Muszáj elmondanod, hogyan surrantál be ide kulcs nélkül.

– Van kulcsom.

– Hogyan szereztél?

– Januaryé.

Adam enyhén összehúzta a szemét.

– Ő adta neked?

– Nem, úgy találtam.

Adam pillantásából Holland úgy ítélte meg, hogy rossz választ adott, de nem jutott idő a magyarázkodásra. A vörös nyakkendősök már a táncparkett szélén jártak. Az emberek sietősen kitértek az útjukból. Legszívesebben Holland is futásnak eredt volna.

– Maradj itt! – Adam még szorosabban átkarolta. – Máskülönben azok a barmok kivisznek innen, és soha többet nem engednek vissza.

– Szerinted meg tudod állítani őket?

Adam sértődött arcot vágott, aztán a vörös nyakkendősök felé fordult, és a legmagabiztosabb mosolyt villantotta, amelyet Holland valaha látott.

A férfiak megtorpantak.

– Jó estét, Mr. Bishop! – mondta a legszélesebb nyakkendős fickó. Ő maga is legalább kétszer olyan széles volt, mint Adam, Holland mégis megesküdött volna, hogy remeg a hangja. Három kísérője szótlan maradt.

Adam bosszúsan fújt egyet.

– Óhajtanak valamit? – A lány derekán pihenő keze egyre lejjebb csúszott. Holland elvörösödött.

– Elnézést a tolakodásért – folytatta a nyakkendős. – Sajnos a fiatal hölgy, akivel táncol, nem kulcsbirtokos, és nem is regisztrált vendég.

– Akkor vegyék fel a vendégeim listájára – vont vállat Adam.

– De… – Egy másik piros nyakkendős tiltakozni próbált, azonban az első félbeszakította.

– Hallottad! – szólt rá. – Még egyszer elnézést a tolakodásért, uram. Meghívhatom önöket néhány italra?

Adam válaszul koktélt rendelt, de nem Shirley Temple-t vagy Sidecart, majd intett, hogy leléphetnek. A vörös nyakkendősök ugyanolyan gyorsan távoztak, mint ahogyan érkeztek.

A színpadon a zene visszatalált a rendes ritmusába. Ismét mindenki táncolt, beszélgetett, mintha mi sem történt volna. Hollandet azonban mélyen felkavarták az iméntiek. Levette a karját Adam nyakából.

– Köszönöm a segítséget. De azt hiszem, innen magam is boldogulok.

Adam azonban elkapta a karját, és visszarántotta, mielőtt elsétálhatott volna.

– Szerintem nem érted, mi itt a rend. Az én vendégem vagy, tehát ha itt akarsz maradni, akkor a következő huszonnégy órát velem kell töltened.

– Miért huszonnégy órát?

– Ez a hotel szabályzata. A kulcsbirtokosok addig maradnak, amíg akarnak, de a vendégek csak huszonnégy óráig. *Regal*-óráig. Szóval azt javaslom, addig is vagy rúgjunk be itt, vagy… – Adam egyenesen a lány szemébe nézett, és minden laza sármja eltűnt. – Vagy elmondod, mi minden történt, miután lelőttek, és miért nézel ki úgy, mint aki éppen az életéért fut.

Holland megdermedt. Kísértést érzett, hogy olyasmit feleljen neki, mint Eileennek. Csak tegnap találkozott

Adammel, semmi értelme megbízni benne. A nővére azonban bízott. A nővére küldte.

Nagyon sok mindennel kapcsolatban nagyon sok kérdése volt, de abban a csontja velejéig biztos volt, hogy a testvére szereti. Akármilyen titkokat rejtegetett January, jó okkal tette. Ha Adam Bishopot küldte, hogy megvédje Hollandet, akkor arra is jó oka volt.

– Elmondom, mi történt – bólintott. – De szerintem nem itt kellene beszélnünk.

HARMINCKETTEDIK FEJEZET

A színek visszatértek a világba, amint Holland Adam társaságában belépett a liftbe. Csak két gombot látott:

Földszint
Penthouse

Átfutott az agyán, mennyi pénz vagy hatalom kell ahhoz, hogy valakinek egy ilyen helyen penthouse-hoz legyen kulcsa.

Csengő csendült, az ajtó kinyílt. Az előttük elterülő tér megválaszolta Holland kérdését.

Több.

Adamnek több pénze és hatalma van, mint amennyit ő elképzelni tudott. Már a bárban is érezte: abból, ahogy a nyakkendősök viselkedtek vele, egyértelmű volt, hogy több egy egyszerű banki dolgozónál. De akkor egyáltalán miért dolgozik a Banknak?

Tökéletes ablaksor nyílt a legcsodálatosabb városi panorámára, amelyet Holland valaha látott. Adam oda sem nézett. Bedobta a kulcsát a lift melletti tálkába, majd lerázta a válláról a zakóját, és egy kitömött rókára dobta. Most, hogy ismét a színes világban voltak, Holland megállapította, hogy a nadrágja fekete, de a zakója élénkvörös bársony. Az egész

lakosztály élénk színekben pompázott: mély akvamarin, gazdag smaragd, derengő obszidiánfekete, csillámló arany vonalakkal, néhol krémszínű alabástrommal. Holland kíváncsi lett, hogy ez vajon Adam ízlése szerint való, vagy a hotelben minden ilyen telített.

Az ilyen helyeken nem illik körbejárni és mindent végigtapogatni, de Holland éppen ezt akarta tenni. Félig-meddig azt várta, hogy a falakon drága műalkotásokat talál majd, amelyeket évekkel korábban loptak el különböző múzeumokból, de amit talált, még ennél is érdekesebb volt. A szeme előtt ott sorakoztak a legritkább moziplakátok, amelyekről csak tudott. A *Metropolis* plakátja németül. Az 1933-as *King Kong,* az 1931-es *Frankenstein,* az 1934-es *Fekete Macska* és a kedvence, a *Casablanca* az 1947-es francia bemutatóról.

Az apja az egyik korai interjújában említette a ritka *Metropolis*-posztert, és Holland akkor esett szerelembe a régi moziplakátokkal.

Szerette volna megkérdezni Adamet a gyűjteményről, de a figyelmét ekkor megragadta a minibár tetején álló, bekeretezett, fekete-fehér kép. Két, egymás vállát átkaroló férfit ábrázolt. Az egyikük Adam volt, boldogan és szélesen mosolygott – bárki más arcán bután festett volna egy ilyen boldog mosoly, de neki még ez is hihetetlenül jól állt. Nagyon hasonlóan volt öltözve, mint most: fehér ingben, kioldott csokornyakkendővel. Mellette a fehér szmokingos férfi pont úgy nézett ki, mint akit Holland a Rooseveltben látott.

A karján végigfutott a libabőr, amikor felidézte a másik férfi ismerős pillantását. Önkéntelenül nyúlt a kép felé.

– Ez ki?

Adam arcáról azonnal eltűnt a mosoly.

– A bátyám, Mason. – Úgy nézett a képre, mintha elfelejtette volna, hogy ott van, mintha mindennap elment volna mellette anélkül, hogy tényleg látta volna, de most már bánná, hogy nem figyelt oda rá.

Holland érezte, hogy nem kellene faggatóznia, de az egybeesés túl különös volt ahhoz, hogy csak úgy letegye a képet, és továbblépjen.

– Vajon ismeri a nővéremet?

– Nem – vágta rá Adam, majdhogynem tiltakozva. – Miért?

– Mert tegnap láttam a testvéredet.

– Hol? – Adam megdermedt.

– A Hollywood Rooseveltben.

– Beszéltél is vele?

– Nem. A félemeleten volt, én meg az előcsarnokban. Csak azért emlékszem, mert úgy nézett rám, mintha ismerne. Mármint, igazán. Mostanáig nem értettem, erre kiderül, hogy a testvéred. Lehet, hogy összetévesztett Januaryvel.

– A bátyám önmagában is ilyen hatással van az emberekre – sandított Adam a fényképre. A tekintete még mindig nem tisztult ki teljesen, de minden szóval élesebb lett. – Gyerekkoromban istenítettem. Bárhová ment is, mindenhol ő volt a világ közepe. Mason mindig helyesen beszélt és helyesen cselekedett. Úgy gondoltam, ő testesíti meg mindazt a jóságot, amit én sosem fogok elérni. – Elhallgatott, de érezni lehetett, hogy még nem fejezte be, ugyanakkor vonakodik folytatni.

– Mi történt? – kérdezte Holland.

– Hosszú történet, és egyikünkről sem fest hízelgő képet – ingatta a fejét Adam. – De a végén már nem istenítettem többé. – Kivette a képet Holland kezéből, és arccal lefelé letette a minibárra. – Szóval – kezdte újra, egészen más hangon, jelezve, hogy a maga részéről lezárta a témát –, áruld el, mi a véleményed erről a helyről!

Lehuppant a mély akvamarinkék, patkó formájú bársonykanapéra, amely mintha hivalkodón kérkedett volna azzal, mennyivel nagyobb és díszesebb a hétköznapi bézs bútoroknál.

– Izé, nagyon szép.

Adam sértett arcot vágott.

– A *szép* jelző lehangoló. De nekem, őszintén szólva, egy kicsit harsány. Nem töltök sok időt a Regalban.

Holland kétkedve nézte.

– Nem hiszel nekem?

– Nem tudom. Úgy láttam, remekül szórakozol a lenti bárban.

– Bárhol képes vagyok remekül érezni magamat. – Adam hátradőlt, és szétvetette a karját a párnákon. – Miután meglőttek, a Bank idehozatott, hogy gyógyuljak. Sok időt töltöttem abban a bárban. Ott hallottam a pletykát is, hogy *te* vagy a lány az Alkímia Szívével.

– Sajnálom, hogy csalódást kell okoznom, de rosszul tájékoztattak. Nincs nálam.

– Az jó – nevetett rá Adam a korábbi, spicces playboymosolyával. – Akkor most szórakozhatunk egy kicsit.

Holland a homlokát ráncolta. A jelek szerint mindenki meg akarja szerezni az Alkímia Szívét. Adam miért nem?

A tekintete újra körbejárt a luxusapartmanban. Alighanem a Regal felső emeletének felét is elfoglalja, ha nem az egészet, és Adam még csak az ablakon sem pillantott ki. Bizonyára felfoghatatlanul sok pénze van, megvehette magának az összes játékszert, amit csak kívánt, ezért nem érdekelte.

– Ne érts félre – szólalt meg Adam. – Nem vagyok közömbös az Alkímia Szívének hatalma iránt, de aki nekiáll keresni, nagy eséllyel odavész, én viszont szeretek élni. Azt is szeretem, ha nem lőnek le.

– Ezért nem kerestél, miután felgyógyultál?

Adam oldalra billentette a fejét.

– Fáj, hogy nem siettem lóháton a megmentésedre?

Holland nem a *fáj* szót használta volna, ám hirtelen elfogta az aggodalom. A medáljához kapott. Eddig feltételezte, hogy Adam azért hozta fel ide, hogy segítsen neki, és ha beszél neki a kincsvadászatról, ő is bekapcsolódik majd. Most azonban eszébe jutott, hogy Adam esetleg csak abban akar segíteni, hogy berúgjon ebben a hotelszobában.

A másodperc töredékéig hiányolta Gabe-et. De csak addig. Annál tovább gondolni sem volt hajlandó rá.

– Nem fáj – válaszolta végül.

– Dühös vagy? – faggatta Adam. – Mert olyan arcot vágsz. – Adam a dohányzóasztal felé nyúlt, aztán meglepődött, hogy ott nem várják poharak. Feltápászkodott, és a minibárhoz ment. – Kérsz egy italt?

– Az Alkímia Szívét akarom – felelte Holland.

Adam megrázta a fejét.

– Ez kiváló módja annak, hogy megölesd magad. A nővéred azt kérte, hogy tartsalak életben.

– Akkor főleg segítened kell, hogy megtaláljam – vágta rá Holland. – Tegnap felhívott az Órás Ember.

Adam megdermedt.

– Mit mondott?

– Azt, hogy halloween éjjelén, egy perccel éjfél előtt meghalok, hacsak nem találom meg az Alkímia Szívét.

Adam lassan megdörgölte az állát, és halkan káromkodott.

– Hadd lássam, jól értem-e! Holnap meghalsz, és mégsem akarsz inni?

Holland felkapott egy párnát a kanapéról, és hozzávágta.

– Én komolyan beszélek!

– Én is. – Adam ellépett a minibártól, és láthatóan igyekezett gyorsan kijózanodni. – Mit tehetek érted?

– Mintha az előbb azt mondtad volna, hogy aki keresi, odavész.

– Úgy is van, de ha hagyom, hogy történjen veled valami, a nővéred kinyír.

Azok után, amit Holland az elmúlt huszonnégy órában megtudott Januaryről, gyanította, hogy Adam szó szerint érti a *kinyír*t. A nővére iránti szeretete még tovább növekedett.

– Ha tényleg segíteni akarsz, akkor meg kell keresnünk az Órás Embert.

Adam értetlenül nézett rá.

– Miért?

Holland agyán átfutott, hogy beszélhetne neki az apja forgatókönyvéről. Könnyebb volt bízni Adamben, miután

kiderült, hogy nem érdekli az Alkímia Szíve, ugyanakkor úgy érezte, hogy *senkivel* sem képes megosztani az apja utolsó szavait.

– Elhinnéd, ha azt mondanám, hogy megérzés?

– Egyáltalán nem.

– És ha azt mondanám, hogy nem tudom, hol van az Alkímia Szíve, azt viszont egy teljesen megbízható forrásból tudom, hogy meg kell keresnünk az Órás Embert?

– Ez már jobb, de ha az életemet teszem kockára azzal, hogy belekeveredem, ennél több kell. – Adam tekintete a kis táskára rebbent, és Holland gyanakodni kezdett, hogy józanabb lehet, mint amilyennek mutatja magát. Vagy egyszerűen csak félretette a bárba járó, játékos énjét, és elővette azt, akit January küldött.

– Ennél többet egyelőre nem mondhatok – rázta a fejét Holland. – Azért bízom benned, mert a nővérem is bízik, de ha mindent tudni akarsz, *ennél több kell.*

Adam elvigyorodott.

– Mi lenne, ha elvinnélek az Órás Emberhez, és utána újratárgyalnánk a dolgot?

– Tehát tudod, hol lakik?

Adam grimaszolt.

– Én bárkit képes vagyok megtalálni. Mit gondolsz, miért engem kért meg a testvéred, hogy vigyázzak rád?

– Én is ezt kérdezgetem magamtól.

Adam ismét elmosolyodott, ezúttal őszintén: mogyoróbarna szeme felragyogott.

– Ez a világ, amelyben most vagy, nem igazán szíveli a külsősöket. Tudom, hogy nem én vagyok a

legfelelősségteljesebb személy, de meg tudok nyitni előtted bármilyen ajtót, amit csak kell. – Úgy mondta, mint aki éppen elfogadott egy kihívást, és alig várja, hogy bemutassa, milyen tehetséges. Mintha Holland halála is csak játék volna, nem valós fenyegetés.

Holland maga sem tudta, hogy a férfi önbizalma idegesíti-e vagy éppen megnyugtatja. Talán egy kicsit mindkettő. Volt valami Adamben, valami megmagyarázhatatlan, amitől Holland úgy vélte, ez a spicces fickó vagy a megmentője lesz, vagy a végzete.

HARMINCHARMADIK FEJEZET

Megyek, átöltözöm – jelentette ki Adam. – Nyugodtan nézz körül, vagy rabold ki a minibárt, amíg távol vagyok.

Holland gyomra megkordult, amikor a férfi kiment. Szívesebben kutakodott volna, de az életéért való rohanásban megéhezett. Ráadásul az is érdekelte, milyen egy efféle helyen a minibár. Nagy meglepetésére egészen szerény volt, akkora, mint egy régimódi lemezjátszószekrény. Már majdnem kinyitotta, amikor észrevett mellette a falon egy furcsa gombot.

A gombot kis aranykeretbe foglalták, felette a *Pezsgőért csengessen* szavak álltak. Már majdnem meg is nyomta, amikor a keret alatt felfedezett egy rovátkolt tárcsát. Bizsergő ujjakkal forgatta el.

A keretben most a *Sidecarért csengessen* szavak jelentek meg. A hotel nagyon reklámozta a különleges ajánlatot, Holland mégis furcsa aggodalmat érzett. Oly sok emberről bizonyosodott már be az életében, hogy nem az, akinek látszott.

Még egyet fordított a tárcsán. *Popcornért csengessen* jelent meg. Korgó gyomorral nyomta meg a gombot. Maga sem tudta, mit vár, de semmiféle pattogatott kukorica nem jelent

meg sehol. A lift felé pillantott, hátha egy felszolgáló hozza majd… aztán meghallotta a pattogást a szekrényből. Visszafordult, és végre kinyitotta az ajtót.

Ha bizsergett is az ujja, nem vette észre, de anélkül is tudta, hogy itt ismét működésbe lépett a mágia. Nem az időtlen dolgok egyszerű mágiája vagy a világméretű varázslat – valami a kettő között.

Vaj és cukor illata szállt: a pillanaté, amikor belépsz a moziba. A szekrényben egy kis színpad tárult fel, vörös bársonyfüggönyökkel, amelyek között három nagy, rózsaszín-fehér csíkos doboz ált. Holland ámulva nézte, amint megtelnek, majd túl is csordulnak, rá a színpad előtt elhelyezett csokiszeletekre.

Egyik csokipapír sem volt ismerős. Ragyogó színekben, fényes fóliában kínálgatták magukat. *Kóstold meg a napfényt!* – ez állt az egyiken. *Harapj a nosztalgiába!* – ajánlotta a másik.

A popcorn háromféle ízben készült: vajas, karamellás és cheddar sajtos. Holland kivette a karamellásat, aztán, nem bírván uralkodni magán, felkapta az egyik csokit is. *A legjobb elfelejtett emléked,* írta a csomagolás.

– Mit találtál?

Holland megpördült. A karamellás kukoricából néhány szem a tökéletesen tiszta padlóra esett. Adam a kék farmerben és a puha, fehér pólóban úgy nézett ki, mintha az a régi Lana Del Rey-szám öltött volna testet. Biztosan meg is fürdött, mert tiszta, friss fűre emlékeztető illata volt, aranyszín hajtincsei vége összetapadt a nedvességtől. A homlokán egy vízcsepp ragyogott. Adam a csokira bámult, majd a kukoricára, és jókedvűen elmosolyodott.

– Honnan szerezted a kukoricát? – érdeklődött.

– A gomb – intett Holland a gomb felé, azonban ott a felirat mostanra megváltozott. *Whiskey-ért csengessen.*

– Aszerint változik, ki használja – jegyezte meg Adam.

Holland szerette volna megkérni, hogy fordítsa el a tárcsát, hadd lássa, mi bukkan még fel, Adam azonban csak belemarkolt a popcornba, és a lift felé indult, ő pedig nem akarta tartóztatni.

Ideje meglátogatni az Órás Embert.

– A mai nap igazán forrónak ígérkezik, barátaim. Los Angeles nagy részén a déli órákban a hőmérséklet eléri vagy meghaladja a 38 fokot, ami Dél-Kalifornia történetének legmelegebb halloweenje lesz. Ez jó hír mindenki számára, aki kihívó jelmezt szeretne felvenni. Alig várom, hogy lássam a kivillanó testrészeket! Mindenesetre legyetek óvatosak, barátaim! Nem tudom, mi van itt, lehet, hogy csak a hőség teszi, de van más rekorddöntögető hírünk is…

Adam átkapcsolta rádiót egy zenét sugárzó állomásra. Talán azt gondolta, hogy a zene majd megnyugtatja a lányt. Holland azonnal meg akarta keresni az Órás Embert, de amint elhagyták a Regalt, a másodpercek felpörögtek, és a percek csak gyűltek.

A műszerfal órája 11:16-ot mutatott. Már fél órája autóztak. Mindjárt dél, majdnem a nap fele elmúlt.

Adam a lábára tette a kezét. Megnyugtatásnak szánta, és Holland legnagyobb meglepetésére működött is. Még mindig úgy érezte, hogy jóval régebb óta ismeri Adamet. A férfi hagyta, hogy Holland üljön a kormány mögé, mivel ő maga

nem volt teljesen józan. Meglepően kellemes utasnak bizonyult, nem tett megjegyzéseket Holland vezetési stílusára, nem aggodalmaskodott amiatt, hogyan kezeli a drága autót. Holland gyanította, hogy több is van neki.

– Itt felfelé – mondta halkan Adam.

A Beverly Hills Hotel az elsők egyike volt, ahova Holland eljött a barátaival, miután meghallgatták a Professzor történetét a koktélról. A rózsaszín és a zöld itt sosem fakult ki, a neon sosem vibrált, és egy, a medence partján eltöltött délután végén könnyű volt elhinni, hogy az élet mindig olyan lesz, mint egy magazin címoldala. Holland azonban rögtön tudta, hogy ez nem az a hely, ahol az emberek alkut kötnek az ördöggel. Itt szelfiket lehetett lőni a *Beverly Hills Hotel* neonfelirattal meg az italokkal. Ő maga is megtette ezt – a környezet és a sokféle koktél túl szép volt, hogy kihagyja.

Kiszálltak a kocsiból, és besétáltak az előcsarnokba.

– Meglep, hogy az Órás Ember itt lakik – súgta oda Adamnek.

– Miért?

– Ez a hely olyan életteli.

– Alighanem éppen ezért választotta. Ha az lenne a munkád, hogy közöld az emberekkel, mikor fognak meghalni, te nem egy életteli helyet választanál?

Adam kinyitotta a szabadba vezető széles üvegajtót, és kiléptek a zöld növények és rózsaszín virágok labirintusába. Az ég búzavirágkéken ragyogott a fejük felett, és pont akkora forróság volt, amekkorát a bemondó ígért. Holland bőre szinte azonnal csillogni kezdett az izzadságtól, és a növények némelyike is úgy nézett ki, mintha… olvadnának?

Megérintette az egyik fénylő zöld levelet. Nem műanyag volt, de zöld nyomot hagyott az ujján.

– Nézz ide! – mutatta a kezét Adamnek, aki a homlokát ráncolta.

– Talán nem megfelelő vegyszereket használtak – jegyezte meg.

– Ez a hotel... mágikus? – kérdezte Holland.

Adam megrázta a fejét.

– Van még néhány olyan szálloda, mint a Regal, de egyik sem a környéken. Ez csak hagyományos világrombolás.

Holland látott még néhány olvadó növényt, ahogy az Órás Ember bungalója felé haladtak. A szárak hajlottak, mint a gumi, és több virág is rózsaszín cseppeket ejtett a kövezett járdára. Holland tisztában volt vele, hogy nem sokat tud a mágikus világról, de akármi is folyt körülötte, az határozottan mágikusnak tűnt.

Eltöprengett rajta, hogy Adam hazudik-e neki, vagy egyszerűen csak ennyire közönyös. Egyre józanodott, de még mindig olyan gondtalan könnyedséggel mozgott a világban, mintha semmi sem érinthetné meg. Holland ezzel szemben lépésről lépésre jobban szorongott. Azon tűnődött, körülötte a világ vajon az ő idegességét tükrözi-e.

Meg mert volna esküdni rá, hogy gőzölögnek a 22-es bungaló felé vezető út kövei. Az épületet rózsaszínre festették, Los Angeles egyik jellemző árnyalatára, és buja trópusi növények vették körül.

Adam bekopogott.

– Remélem, tényleg ez az – jegyezte meg.

Kisvártatva egy idősebb férfi nyitott ajtót. Hosszú brokátszmokingot viselt, és kíváncsian nézett rájuk.

– Eltévedtek? – tudakolta.

– Remélem, hogy nem – vágta rá Adam. – Az Órás Embert keressük.

A férfi arcáról eltűnt a kíváncsiság, a tekintetéből a kedvesség.

– Attól félek, nem fogadunk hívatlan vendégeket.

– Mondja meg neki, hogy Mason Bishop öccse van itt – vágta rá Adam, mire az idős férfi arca elszürkült.

– Semmi baj – szólalt meg a háta mögött egy hang. – Engedd be őket, drágám!

– Úgy tűnik, ma van a szerencsenapjuk. – Az idős férfi mosolyt erőltetett magára, és lassan kinyitotta az ajtót.

Holland még sosem járt ezekben a bungalókban, de tudta, hogy a legtöbbet a hotel híres vendégei inspirálták. Az 1-est Marilyn Monroe, az 5-öst Elizabeth Taylor, ezt pedig egyértelműen Frank Sinatra.

Századközépi, modern műalkotás volt ez a kerti lak, elegáns fekete koncertzongorával, egy régimódi lemezjátszóval, amelyen a *Witchcraft* forgott. Az arany falak között magas oszlopok álltak. Holland nem egészen értette, hogy ezeknek mi közük van Mr. Sinatrához, de mindenesetre tovább emelték a máris lenyűgöző hely fényét.

– Ez a sok oszlop már túlzás – mormolta Adam.

– Nem is tudom – tétovázott Holland. – Szerintem jól mutat. – Úgy vélte, nem kéne leszólni annak a fickónak az otthonát, aki megmondja az embereknek, hogy mikor fognak meghalni. Adam azonban láthatóan máshogy gondolkodott.

Úgy tűnt, zavarja a szobanövények száma; a hely némileg dzsungelre emlékeztetett. Több cserepes növény burjánzott, mint a hotelekben általában – és láttak legalább huszonöt tárcsás telefont is.

Egy másik férfi – ugyanolyan korú, mint aki ajtót nyitott – éppen az egyik telefonon beszélt.

– Azt javaslom, hogy sétáljon többet a partnerével, teremtsen időt, hogy megnézze a naplementéket, és hagyjon fel a mérgező sütemények fogyasztásával. Jó napot!

Gondosan visszatette a kagylót a helyére, mielőtt lassan Adam és Holland felé indult volna. Összehúzott szemmel mérte fel Adamet, aki szemmel láthatóan remekül szórakozott; de aztán a férfi szélesen elmosolyodott, amikor Hollandre fordította a tekintetét.

– Reméltem, hogy egy nap részem lesz a találkozás örömében. Hízelgő, hogy ez egy ilyen sietős napon történik. – Két keze közé fogta Holland kezét, és megrázta.

Bizonyára ő volt az Órás Ember, de a hangja másként csengett, mint a telefonban. Holland emlékezett, hogy a férfinak akkor közép-nyugati akcentusa volt, most azonban tipikus kaliforniai kiejtéssel beszélt. Lassan, nyugodtan, könnyedén.

– Mi történt az akcentusával?

A férfi még szélesebben mosolygott.

– Az csak megjátszás. Úgy vettem észre, segít a hívások során. Amellett segít elválasztani a munkát és a magánéletemet.

– Tehát az Órás Ember egy munkakör?

A férfi a fejét ingatta.

– Ez egy hosszú történet, bár szívesen elmesélném. Hiszi, vagy sem, Ernest meg én nem fogadunk sok látogatót. Azonban az ön ideje szűkös, miss St. James, és úgy vélem, másvalamire kíváncsi.

Hollandnak hirtelen fogalma sem volt, mit kellene kérdeznie, azonban úrrá lett rajta ugyanaz a régen tapasztalt, bizsergető izgalom, amit az apja kincsvadászatain érzett; az öröm, ami akkor lepte meg, ha végigkövetett egy nyomot, és kiderült, hogy igaza volt. A nyom, ami az Órás Emberre utalt, eléggé egyértelmű volt, mégis elégedettséggel töltötte el, hogy a férfi válasza igazolta.

Az Órás Ember átvezette Hollandet és Adamet a bungaló hátsó részébe, egy privát kertbe. Nagyobb volt, mint az átlagos kaliforniai hátsó udvarok, deszkakerítését trópusi virágok borították, a kő tűzrakó hely mellett két zöld vasasztalhoz lehetett letelepedni ragyogó fehér párnás székekre. Holland nem látott szökőkutat, de hallotta a halk vízcsobogást, miközben az Órás Ember intett, hogy üljenek le vele szemben.

– Igyunk egy kis teát!

Az asztalon három teáskanna állt: egy fekete, lila virággal, egy fehér, több halvány narancsszín virággal és egy kékeszöld, rózsaszín virággal, amely illett a hotel színvilágába.

– Várt minket – állapította meg Holland.

Az Órás Ember sokatmondón elmosolyodott, majd Adamhez fordult, aki közben felemelte a fehér kannát.

– Ó, nem, Mr. Bishop, az miss St. Jamesé. Önnek fekete teát készítettem. – Azzal előrehajolt, és udvariasan töltött

Adamnek. A tea valóban fekete volt, mint a tinta, és gőzölgőn forró is. – Bízzon bennem, fiatalember, ízleni fog.

Addig nézte Adamet, amíg az végül az ajkához emelte a csészét, elfújta a gőzt, és hosszan belekortyolt. Nyilvánvalóan nem akarta megsérteni a férfit, aki megmondja az embereknek, hogy mikor fognak meghalni.

– Csodálatos – felelte, de a hangjából hiányzott az őszinteség. Az Órás Ember mindenesetre elmosolyodott, és Hollandhez fordult.

Most rajta volt a sor. Holland vigyázva töltött magának, és kortyolt egyet. Frissítőnek érezte, és ezt meg is mondta.

– Nagyon kedves. – Az Órás Ember magának is töltött teát. – Most pedig térjünk át az okra, ami miatt szerintem idejött. Beszéljünk az apjáról.

HARMINCNEGYEDIK FEJEZET

Szerettem az apja filmjeit – kezdte az Órás Ember. A kertben megjelent egy arany-fehér cirmos bundájú macska, és a lábához dörgölőzött. Az Órás Ember megsimogatta, és halkan felnevetett. – Még a macskámat is Rednek neveztem el. *A mágia ára* miatt.

Holland elmosolyodott. Számtalanszor emlegették már előtte az apja filmjeit, de most először történt úgy, hogy aki megtette, azt is tudta, kije volt Hollandnek Ben Tierney. Már sokszor elképzelt valami hasonló jelenetet, de eddig még sosem tapasztalta meg, így most boldogságában úgy érezte, mindjárt tócsává olvad. Aztán eszébe jutott, hogy Adam is ott ül mellette.

Idegesen odafordult; Adam őt nézte megindultan – szeméből eltűnt a mosoly, az ajka bocsánatkérőn legörbült, és az arckifejezése arról árulkodott: nem lepődött meg. *Már tudta.*

January vajon mikor mondta el neki? És *miért?* Bár egyik kérdés sem volt annyira fontos, mint a tény, hogy January eléggé megbízott Adamben ahhoz, hogy elmondja neki. Holland úgy érezte, ezen kívül mást nem is fontos.

– Nagy tragédia, hogy Ben nem tudta befejezni a harmadik filmet – folytatta az Órás Ember. – Egyszer

elmondta, hogy azért szeret Redhez hasonló karakterekről írni, mert hinnie kell, hogy egy hétköznapi ember, akinek semmije sincs, csak esze és kitartása, megküzdhet a világunk rendkívüli erőivel. A megmagyarázhatatlannal, a hihetetlennel, a rendkívül tisztességtelennel. És győzhet.

Jelentőségteljes pillantást vetett Hollandre, akinek a szíve keserédesen megdobbant. Talán ez az idézet is apró nyom, amit az apja szándékosan hagyott hátra neki, vagy csak azért mondta, mert ilyen személyiség volt. Akárhogy is, a lányát boldoggá tette.

– Vagyis ön személyesen ismerte az apámat?

– Az talán egy kicsit túlzás, hogy *ismertem.* Egy megtisztelő, ám rövid találkozásban volt részem, mielőtt Ben tragikus körülmények között elhunyt. Nagy szíve volt, és azon kevesek közé tartozott, akik idővel egyre több mindenre használták. De előreszaladtam. – Az Órás Ember belekortyolt a teájába; bizonyára arra várt, hogy Holland és Adam is kövesse a példáját, mert addig nem is folytatta. – Az ön apja egy régi család sarja volt.

– Nem biztos, hogy értem, mit jelent ez – válaszolta Holland.

– Ebben a világban kétféle embert találhat: vannak, akik beleszületnek, mint a barátja, Mr. Bishop, és vannak azok, akik az életük folyamán valamikor rátalálnak, és az életük hátralévő részét azzal töltik, hogy megpróbálnak beilleszkedni. – Az Órás Ember újra kortyolt, majd megint kivárta, hogy a vendégei is ezt tegyék.

Holland mégsem tudott ellazulni. Egy kertben ücsörögni és teát kóstolgatni – erre a luxusra nem volt ideje. Azt

kívánta, bárcsak az Órás Ember gyorsabban beszélne.

– Az ön apja az első körbe tartozott – folytatta végül. – És nemcsak hogy mágikus képességekkel bíró családba született, hanem olyanba, amelyik már századok óta birtokolta a mágiát.

Ez újdonságként érte Hollandet, de mégsem döbbent meg igazán. Talán mert világéletében hitt a mágiában. Vajon az apja el akarta mondani valamikor? Vagy úgy tervezte meg a kincsvadászatokat, hogy magától jöjjön rá?

– Az apja családjában hagyomány volt, hogy a gyerekek a tizennyolcadik születésnapjukon felhívtak engem. Tekintve, hogy a Tierney család gyakorlatias, régi vérvonal volt, úgy tartották, nincs értelme örökséget hagyni egy utódra, aki nem éri meg a negyvenedik évét.

– És ha a gyerekek hazudtak a haláluk időpontjáról? – kérdezte Holland.

Az Órás Ember újabb teaszünetet tartott, mielőtt felelt volna.

– A Tierney családban nem. Náluk nagyra tartották az igazság érzékelésének képességét. Persze amikor megtudták, hogy az ön apja ilyen fiatalon fog meghalni, úgy döntöttek, vele nem osztják meg ezt a képességet.

– Azt akarja mondani, hogy a szülei azért tagadták ki apámat, mert az volt a végzete, hogy fiatalon haljon meg? – Holland tudta, hogy az apja elhidegült a családjától, de az okot nem sejtette. Akiket ők nagynéninek és nagybácsinak hívtak, és akik felnevelték őket, nem vérrokonaik voltak, hanem a szüleik jóbarátai, és a tragédia után el is hagyták Los Angelest.

Megkísértette a gondolat, hogy megkérdezi, élnek-e még a nagyszülei, de maga sem volt biztos benne, hogy meg akar-e ismerni egy családot, akik kitagadták az apját, mert fiatalon kellett meghalnia.

– Mielőtt túl keményen ítéli meg az apja családját, tudnia kell, hogy bevett gyakorlat a hatalom öröklésérőI szóló döntéseknél, hogy figyelembe veszik a halál időpontját. Ha a nagyszülei átadták volna a képességet az apjának, akkor az ő halálával a Bank szerezte volna meg, nem önök, mert vannak bizonyos szabályok a kiskorúak képességhez juttatásáról is. Az apja családja azt is tudta, hogy Ben nem fogja elvégezni a feladatot, amit adtam neki, hogy hosszabb élete legyen. Lehetetlen feladat volt, eléggé hasonló az önéhez. De ellentétben önnel, az apját figyelmeztettem, hogy ne tegye meg.

– Mi volt a feladat?

– Azt mondtam az apjának, hogy ha több időt akar, keresse meg az Alkímia Szívét, és adja oda az egyik ördögnek.

– Hogy érti, hogy *az egyik* ördögnek? – riadt meg Holland. Ezt a történetet eddig még nem hallotta. Minden kutatás, amit eddig végzett, arra vezetett, hogy egyetlen ördög van.

Adamre pillantott, kíváncsian, hogy neki vajon mi a véleménye, de ő lazán elterült a székében. Holland megbökte a lábával, de Adam nem mozdult. Alszik?

– Na végre – sóhajtott az Órás Ember. – Féltem, hogy gyengére főztem a teát.

– Ön tette ezt vele? – Holland rémülten nézett Adam csészéjére.

– Nincs idő elmagyarázni. – Az Órás Ember a karórájára nézett. – Csak néhány percünk van, mielőtt Mr. Bishop felébred.

– De miért altatta el? – Holland a gondosan megtervezett színre nézett: Adam alszik, az Órás Ember egyszerre felélénkült, három teáskanna az asztalon, jövőbe látó pontossággal előkészítve. – Honnan tudta, hogy ma eljövök?

– Az apja szólt – vágta rá a férfi.

– De most mondta, hogy a családja nem adta át neki a képességet.

– Így is volt.

– De akkor...

– A kérdéseivel várnia kell, miss St. James. – Az Órás Ember benyúlt a kanapéja párnái közé, és kihúzott egy barna irattartó borítékot. – Az apja a halála előtt adta át ezt nekem. Úgy döntött, megfogadja a tanácsomat. Azt mondta, az Alkímia Szívének hatalma túl nagy ahhoz, hogy egyvalaki birtokolja, és egyik ördögnek sem adhatja oda.

– Várjon! – Holland ismét félbeszakította. – Kérem, mit jelent az, hogy *egyik ördögnek sem?*

Az Órás Ember halkan válaszolt.

– Két személy alkotja az ördögöt. Két testvér. – A tekintete ismét Adam felé rebbent, és Holland szorongva értette meg, hogy ezúttal nem arra kíváncsi, alszik-e még.

– Azt akarja mondani...

– Nem – vágott közbe az Órás Ember. – Semmit sem mondtam. – Csakhogy a pillantása ismét Adamre vándorolt. Holland pontosan tudta, mi az, amit *nem* mondott ki.

A mellette heverő Adam a nyugodtan lehunyt szemével, a homlokába hulló aranyszín fürtjeivel határozottan nem nézett ki ördögnek. Talán a legelső találkozásukkor elhitte volna, de most csak egy vakmerő, szép arcú fiatalembernek vélte.

– Egészen biztos ebben? – tudakolta. – Láttam, hogy meglőtték. Vérzett.

– Nem mondtam, hogy ő Isten – jegyezte meg az Órás Ember kissé frusztráltan. – Szeretne még több időt erre vesztegetni, vagy elmondhatom, amit az apja mondott?

Holland elhallgatott, bár a fejében még mindig kiabáltak az Adammel kapcsolatos gondolatok. January voltaképpen milyen jól ismeri a partnerét?

Csakhogy January beszélt Adamnek a szüleikről is. Holland maga senkiben nem bízott meg annyira, hogy ezt a titkot megossza mással. Gabe-nek is csak azért mondta el, mert szó szerint az élete múlt rajta. Most úgy érezte, ismét az élete múlik azon, hogy bízhat-e Adamben, és hogy mit fog vele megosztani az Órás Ember.

– Miután elmondta, hogy az Alkímia Szíve túl nagy hatalommal bír ahhoz, hogy valaki egymaga birtokolja, az apja a kezembe nyomta ezt a borítékot, amit az imént adtam át, azzal, hogy egy nap majd valamelyik lánya meglátogat.

Holland a kezében tartott borítékra nézett. Nagyjából ugyanakkora volt, méretben és súlyban is, mint amit a páncélkazettában talált. A kincsvadászat kezdetén még izgatott volt, most azonban átérezte a helyzet súlyát, mert maga előtt látta az apját, amint a halála előtt elhozza a borítékot az Órás Embernek. Ez nem egyszerűen az utolsó

játéka volt – hanem az utolsó kívánsága. Nem hagyhatta cserben az apját.

És mégsem értette, hogyan tudhatta az apja percre pontosan, mikor jelenik meg ő és Adam. Hacsak nem birtokolta az Alkímia Szívét, ami megadta neki a jövőbe látás képességét. Ahogy azoknak is képességeket ajándékozott, akik a Leláncolt Könyvtárban bukkantak rá.

Védelmezőn magához szorította a borítékot.

– Az apám látta a jövőt, igaz?

Az Órás Ember sóhajtott.

– A jövőről szóló látomások megtévesztőek lehetnek. Nem tudom, hogy ő mit látott, de a magam részéről, amikor valaki megkérdezi, mennyi ideje van, én mindig több lehetséges kimenetet látok. A jövő nem eldöntött dolog, amíg múlttá nem válik. És ami azt illeti… – Ekkor a cirmos dorombolni kezdett. Az Órás Ember az órájára nézett. – Csaknem lejárt az időnk. Gyorsan, miss St. James, tegye el azt a borítékot, és senkinek se mutassa meg! Gyorsan!

Holland értetlenül pislogott. Az Órás Ember homlokán izzadság gyöngyözött. Vagy vér? A cseppek némelyike sötétebb volt a többinél.

– Jól van?

– Gyorsan, miss St. James. Tegye a borítékot a táskájába, és ne mutassa meg senkinek!

Az egyik rémítően vörös csepp lehullott… és az Órás Ember megdermedt. A szája, a szeme, az asztal felett tartott keze – egyetlen porcikája sem mozdult. Még a vörös csepp sem hullott az asztalra, hanem a levegőben maradt.

Holland szíve összeszorult. Már-már attól félt, hogy ő maga is megdermed. Rémülten megragadta az Órás Ember kezét, és próbálta megrázni, de semmi sem történt. Riasztóan hasonló volt a helyzet ahhoz, mint ami a Bankban történt a Professzorral, de még annál is tovább tartott.

Aztán a macska ismét dorombolt, és az idő újraindult. Az izzadságcsepp az asztalra hullott.

– Gyorsan, tegye a borítékot a táskájába, és ne mutassa meg senkinek! – kérte az Órás Ember, mintha korábban egyszer sem mondta volna még. Holland sebesen bedugta a borítékot a forgatókönyv mellé.

– Uram, azt hiszem, vérzik – mutatott az Órás Ember homlokára.

A férfi felvett egy szalvétát, és megtörölgette a homlokát. Adam pislantott, és kissé értetlen arccal nézett fel.

– Attól tartok, mást nem mondhatok – jelentette ki az Órás Ember, mintha egy korábban feltett kérdésre válaszolna. Letörölte a vért a homlokáról. Holland nagyon szeretett volna kérdezni még pár dolgot, de fogalma sem volt, miként tehetné anélkül, hogy felhozza az imént elhangzottakat, márpedig ha megteszi, Adam rájön, hogy van valami a táskájában. Egy pillanatig mégis megfontolta. Valami meghasadt, vagy meghasadni készült, és Hollandnek az a rettenetes érzése támadt, hogy mindez az ő hibája.

Adam a szemét dörzsölgette.

– Meddig aludtam?

– Nem sokáig – vágta rá Holland. – De attól tartok, indulnunk kell. – Visszafordult az Órás Ember felé. – Köszönöm a ránk fordított időt és a teát is.

Felállt; a lába remegett. Tudta, hogy nem maradhat tovább, csak még azt nem találta ki, hová menjen. A Regal egyértelműnek tűnt, azonban ott Adam társaságában kellene maradnia, és egyre kevésbé tűnt okos dolognak megbízni a férfiban.

Átfutott az agyán, hogy megkérhetné Adamet, hadd hívja fel a nővérét, de ez Gabe esetében is csak hamis biztonságérzetet adott. Talán az lesz a legjobb, ha itt elköszön Adamtől, és egyedül megy tovább – akkor is, ha már az elválásnak a gondolata is megrémítette.

HARMINCÖTÖDIK FEJEZET

Tizenegy órája maradt.

Amikor Adam társaságában kilépett az Órás Ember bungalójából, Holland meglepődött, hogy noha alig múlt dél, néhányan már jelmezt viselnek. Egy szexi Piroska a farkas kezét fogta; a hotel főbejárata előtt egy cigarettázó angyal egy vörös szarvas ördöggel beszélgetett.

– Szóval az Órás Ember tényleg nem mondott semmi hasznosat, amíg aludtam? – firtatta Adam.

– Nem. – Holland igyekezett könnyedén beszélni. – Csak arról beszélt, mennyire szereti az apám filmjeit.

Adam elhúzta a száját; láthatóan nem volt meggyőzve.

– De ha nem mondott semmi használhatót, akkor miért gondoltad, hogy jó ötlet eljönni ide?

– Csak ennyi volt, egy ötlet – vágta rá Holland.

Adam továbbra is gyanakodva nézte, úgyhogy neki is ment egy, a szobájukból kilépő párnak.

– Bocsánat! – szólt oda, de a pillantása azonnal visszatért Hollandre, élesen és vádlón. – Miért hazudsz?

– Nem hazudok... – Szinte ki sem mondta még, amikor Adam elkapta a kezét, és betuszkolta egy ajtón. Holland hirtelen egy elegáns, rózsaszín-zöld lakosztályban találta

magát. Az ablakokon ömlött be a fény, és a levegőben még ott lebegett a korábbi vendég parfümje. – Mit csinálsz?

Adam elengedte a kezét, és úgy vágott át a lakosztályon, mintha az övé lenne.

– Hogy jutottál be ide… – kezdte Holland, de elakadt a szava, amikor észrevette, hogy Adam valahogy leakasztotta a válláról a táskáját. Pánik kerülgette, és a táska után kapott. – Add vissza!

– Az igazat akarom! – Adam elkapta Holland mindkét csuklóját, csapdába ejtve a lányt a szoba közepén. Holland hiába rángatózott. Adam el is mosolyodott, mintha mulatságosnak találná a szánalmas szabadulási kísérletet. – Nem az én órám ketyeg, csillagszemű – jegyezte meg.

Holland megdermedt a név hallatán. Adam már korábban is szólította így, de csak a látomásaiban. Újra rátört az érzés, hogy már korábban is ismerte. Hogy Adam jelentőséggel bírt az életében, csak nem emlékszik rá.

Adam meleg keze erősen fogta, de már nem annyira szorosan. Az ajka még mindig gunyoros mosolyra húzódott, de a szemében szomorúság ült. Mintha a gondolat, hogy Holland hazudhat, fájdalmat okozna neki.

Hollandnek két rejtélyt kellett megoldania: az Alkímia Szívét és Adam Bishopét. Hirtelen biztosan érezte, hogy ha nem talál választ a másodikra, az elsőre sem fog.

– Hát jó – ismerte be. – Hazudtam. Az Órás Ember mondott még valamit, amíg aludtál. – Elhallgatott egy pillanatra. – Azt mondta, te vagy az ördög.

Várta, hogy Adam felnevessen, elvigyorodjon, megjegyzést tegyen, hogy milyen hízelgőnek találja ezt.

Hogy szép szemében meglepetés csillanjon. Várt, várt és várt.

Adam egy örökkévalósággal felérő néhány másodpercig csak állt ott – végül megszólalt.

– Nem én vagyok az ördög.

– Akkor miért válaszoltál ilyen lassan?

Adam egy újabb végtelen pillanatig csak nézte; a keze hirtelen kihűlt.

– Esküszöm, hogy nem én vagyok az ördög, de volt idő, amikor én voltam az.

Holland lábából teljesen kifutott az erő – Adam pedig elengedte a kezét, és hátralépett.

A folyosóról behallatszott a vendégek hangos telefonbeszélgetéseinek, zörgő bőröndjeinek zaja. A normális élet zajai. Az ő lába alatt a talaj újabb darabja porlott el.

Adam hallgatott.

Úgy nézett Hollandre, mintha attól félne, hogy a lány elmenekül; de mintha azt is akarná, hogy meneküljön csak el, kerüljön olyan messzire tőle, amennyire lehet. Egy reszketeg szívdobbanás idejére Adam inkább tűnt valakinek, akit az ördög kísért, mint magának az ördögnek.

– Mondj el mindent! – bökte ki Holland. A lába már kevésbé remegett, és bár a szíve mélyén valóban menekülni szeretett volna, tudta, nem hagyja el a helyiséget, amíg meg nem hallgatta.

Adam beletúrt a hajába.

– Ez hosszú történet, és nincs sok időd.

– Akkor add elő a rövidített változatot! – vágta rá Holland.

Adam a minibárhoz lépett, felmérte a készletet, majd csalódott arccal visszafordult Hollandhez.

– Ebben a világban minden családnak megvan a maga hagyománya, hogy eldöntsék, ki örököl. Az apám megmondta Mason bátyámnak és nekem, hogy arra hagyja a mágiáját és a képességeit, aki a legtöbb hatalmat és befolyást tudja összegyűjteni. A bátyám mindig is a család szeme fénye volt, a jó fiú, de közismert, hogy a jóság ritkán juttat a csúcsra. Én sosem voltam jó, de egész életemben sikerült jól kijönnöm belőle. – A végét úgy mondta, mintha azt jegyezné meg: éppen csak boldogult, de Hollandnek az volt az érzése, hogy ennél jóval többről van szó. – Fogalmam sem volt, mi fog történni – folytatta Adam –, de Mason közölte, hogy nem akar velem versengeni. Azt akarta, hogy mindketten képességek birtokába jussunk, ezért azt javasolta, hogy dolgozzunk össze. És ötlete is volt, hogyan. – Adam ismét elmosolyodott, de most már keserűen.

– Mi volt az ötlete? – kérdezte Holland, bár úgy érezte, nem biztos, hogy hallani akarja.

– Azt mondta, hogy együtt az ördöggé válhatunk.

Hollandet rettegés kerítette hatalmába.

– Meg kell értened, hogy bálványoztam a bátyámat. Sokkal inkább, mint az apámat valaha is – magyarázta Adam halkan, kérlelőn. Ez Holland eszébe idézte, hogy a férfi korábban már becsapta; most azonban nem tűnt úgy, mintha színészkedne. Inkább mintha rétegeket hántana le magáról. A hangja rekedtessé vált, a pillantásában nyers érzelmek tükröződtek. – Mason megígérte, hogy senkinek sem esik bántódása. Azt mondta, hogy nem válunk valójában ördöggé, mert nem leszünk gonoszak. Csak a nevet fogjuk használni, és birodalmat építünk.

– Hogyan? – tudakolta Holland.

– Az ördögről mindenki hallott – magyarázta Adam. – De a legtöbben nem tudják megmondani, hogy néz ki, hol él, mi a kedvenc itala. Mason azt találta ki, hogy kreáljunk mítoszokat az ördögről, amelyek végül hozzánk vezetnek majd.

– Mint a koktél?

– Pontosan. De nem az volt az első, amit kitaláltunk, hanem Natalia West története. Kérdezhetném, hogy ismered-e, de tudom, hogy igen, mert írtál is róla a dolgozatodban. – Némi elismerés csillant meg a szemében. – Ami azt illeti, nem kötöttünk vele alkut, de azt híreszteltük, hogy igen. Mi terjesztettük a pletykákat, hogy a gyorsan növekvő hírneve ennek köszönhető, majd arról is, hogy rejtélyes halálát az okozta, hogy nem teljesítette ezt az alkut. Amikor a bátyám először beszélt erről, mosolygott, mintha ez az egész csak szemfényvesztés és móka lenne. Hittem neki. Azt is mondta, hogy soha senkit nem fogunk megölni. – Adam lepillantott a kezére, és Hollandnek az a benyomása támadt, hogy szívesen inna egyet. – Mason azt állította, hogy ha elhiszik, hogy az ördög Los Angelesben lakik, és hatalmában áll híressé tenni az embereket, eljönnek majd hozzánk. És így is lett. Miután a pletykákat útnak indítottuk, a bátyám megfizetett néhány embert a kisebb képességekkel rendelkező családokból, hogy dolgozzanak nekünk. Így halmoztuk fel a szívességeket. Mason a segítőink képességeivel juttatta be az *ügyfeleinket* olyan helyekre, ahová maguktól nem jutottak volna be, és így máris tartoztak az *ördögnek* egy szívességgel.

– És mi volt ebben az egészben a te szereped? – kérdezte Holland, bár számos más kérdés is felmerült benne. A történetet hallva kavarogtak a gondolatai. Akármennyit kutatta az ördögöt, egyszer sem jutott eszébe, hogy az egyszerűen csak egy ember, vagy kettő, akik az ördög álarca mögé rejtőznek. Amikor Adam megemlítette Natalia Westet, apró diadalt érzett, most azonban becsapottságot.

– Először terjesztettem a pletykákat és szerveztem a találkozókat. Találkoztam a csinos, de nem szép lányokkal, beszéltem a férfiakkal, akiknek esze volt, de társasági gyakorlata nem, vagy tehetsége igen, de kellemes külseje nem. Azt mondtam nekik, hogy ezen lehet változtatni. Eleinte nagyrészt színészekkel kötöttünk alkukat, de aztán a bátyám a nagyobb hatalommal bírókra is ki akarta vetni a hálóját. Mindig többet akart. És meg is kapta... amíg az apánk rá nem jött.

– Várj, nem azt mondtad, hogy az apátok kedvéért csináltátok ezt az egészet?

– Úgy volt, de apánkat nem nyűgözte le a dolog. Akkor először láttam csalódni Masonben. Azt mondta, nem vagyunk jobbak a piti maffiózóknál, és keresni fog egy új örököst. Másnap reggelre halott volt, és Mason birtokolta az összes képességét. – Úgy rázta meg a fejét, mintha még mindig nem hinné el mindezt. – A legrosszabb az volt, hogy nem jöttem rá azonnal. Azt hittem, összetörtük az apánk szívét, és abba halt bele. De nem ez történt. Hanem Mason.

– Biztos vagy benne?

Adam bólintott, az arcán düh váltotta fel a szomorúságot.

– A bátyám megölte az apámat, mielőtt ő új örököst találhatott volna, mert tudta, hogy más parancs híján a képességeket a legidősebb fiú örökli. Ekkor döntöttem el, hogy véget vetek az egésznek. Megmondtam a testvéremnek, hogy be kell fejeznünk. Én nem akartam ölni. Nem akartam senkinek fájdalmat okozni. – Rekedt hangja arra utalt, hogy egészen biztosan okozott fájdalmat embereknek, és Holland úgy érzete, hogy neki is fog, ha marad. Ennél a történetnél semmi sem figyelmeztette komolyabban, ugyanakkor egyre kevésbé akart távozni. Ha Adam igazat mond, akkor nem ő az ellenség, hanem a bátyja.

– Ekkor kaptatok össze? – kérdezte.

– Nem. Mason boldogan átvette az ördög szerepét egymaga, én pedig nem részesültem az apánk mágiájából, úgyhogy nem jelentettem fenyegetést. Addig nem, amíg meg nem próbáltam elvenni a képességeit.

– Akkor mi történt?

– Nem alakult jól. – Adam körbepillantott a hotelszobában, hogy megbizonyosodjon róla: még mindig egyedül vannak. – A kutatásaid során talán feltűnt, hogy mostanában már senki sem köt alkut az ördöggel.

Ami azt illeti, Hollandnek nem tűnt fel. Annyira a múltra összpontosított, hogy a jelenre nem is fordított figyelmet. Adamnek azonban igaza volt: utánagondolva nem tudott volna említeni egyetlen halott híresség sem, akinek az esetét az ördöghöz köthetné. És a Rooseveltben is rengetegszer járt már, de még egyszer sem látta ott Masont – tegnap estig.

– Még mindig birtokolja a képességeit, de nem képes használni őket. Egyelőre.

– Miért? És miért egyelőre?

– Képességet lopni valakitől szinte lehetetlen. A legtöbb, amit tehettem, annyi volt, hogy elzártam őket előle. De ez azonnal megváltozik, ha ráteszi a kezét az Alkímia Szívére.

– Gondolod, hogy keresi?

– Igen. Már azelőtt is kereste, hogy lehetetlenné tettem számára a képességek használatát. Mindig is meg akarta szerezni. Mit gondolsz, miért volt, hogy olyan sokan azok közül, akikkel megállapodást kötött, nem tudták teljesíteni az alku rájuk eső részét?

– Azt mondod, hogy az Alkímia Szívét szabta meg fizetségül?

– Sokak számára igen – vágta rá Adam komoran.

– De hiszen ez lehetetlen. – Holland gyomra felkavarodott, de aztán eszébe jutott az apja, és amit az Órás Ember mondott: hogy Ben csak akkor élhetett volna tovább, ha az egyik ördögnek adja az Alkímia Szívét. Azonban még így sem tudta elképzelni, miért kötött volna az apja ilyen ostoba alkut.

– Te meg a bátyád... a szüleimmel is kötöttetek alkut?

– Nem – felelte Adam azonnal. – Én nem kötöttem alkut a szüleiddel.

– És a bátyád? – faggatta Holland, Adam azonban csak a homlokát ráncolta. – Ez most igen vagy nem?

– Nem tudom – ismerte be Adam. – A testvérem már azelőtt is sok mindent tett a tudtom nélkül, mielőtt megszakadt volna a kapcsolatunk.

– Akkor megtehette – jelentette ki Holland. – Lehetett ő a szüleim halálának valódi oka.

– Megértem, miért akarsz ebben hinni, de komolyan beszéltem tegnap. Ha a mai napot túléled, a faggatózás fog sírba vinni holnap. A bátyám nem képes használni a képességeit, de ettől még hihetetlenül veszélyes.

Holland arca elsötétült. Nem tudott elképzelni olyan világot, ahol felhagy a válaszok keresésével, de Adam nyilvánvalóan nem lesz a segítségére.

– A nővérem tudja mindezt?

– A koktélok mellett általában nem erről beszélek. – Adam lenézett a kezére, aztán, mintegy békeajánlatként, odanyújtotta a táskát a lánynak. – Ha most elfutsz, nem hibáztatlak érte.

Holland megfontolta a dolgot. Ha faképnél hagyja Adamet, nem kell többé azon töprengenie, hogy kiben bízhat. Ugyanakkor egyedül lesz. Nem akarta egyedül végigcsinálni ezt az egészet, és ha megtalálja az Alkímia Szívét, segíthet végleg megállítani Adam bátyját. Ez a gondolat tetszett neki.

Felidézte a percet, amikor meglátta Masont a Rooseveltben. A férfi egyértelműen felismerte őt, és Holland immár sejteni vélte, miért.

– Randiztam valakivel – kezdte. – Tegnap este megölték, és megtudtam, hogy csak azért ismerkedett meg velem, mert megbízták, hogy gyűjtsön adatokat a családomról. Egy arany-fekete mappát találtam az illető lakásában, részletes utasításokkal arról, hogyan kerüljön a közelembe.

– Ez a bátyámra vall – dörgölte meg Adam az állát. – Az arany-fekete kombináció mindig is jellemző volt rá. És azzal sincs gondja, hogy öljön.

– Van még egy kérdésem – ráncolta a homlokát Holland.

– Csak egy?

– Volna több is, de mint mondtad, ketyeg az óra. Hány éves vagy?

Adam meglepetten elmosolyodott.

– Tényleg ezt akarod tudni?

– Nem áll össze a matek abban, amit elmondtál. Vagy a korodhoz képest hihetetlenül jól nézel ki, vagy régóta nem öregedtél.

– Szerinted hihetetlenül jól nézek ki? – Adam még szélesebben vigyorgott, és Hollandnek le kellett küzdenie a hirtelen ingert, hogy felpofozza.

– Tudod, hogy igen.

Adam még egy kicsit vigyorgott, aztán komoly kifejezést öltött magára.

– Miért nem térünk vissza inkább arra a témára, hogy hogyan maradj életben?

Azzal Adam visszavette Hollandtől a táskát.

HARMINCHATODIK FEJEZET

Nem kellene megmutatnom, ami benne van – tiltakozott Holland.

– Akkor jobb lesz, ha nem hagyod, hogy kinyissam – válaszolta Adam.

Holland mégsem állította meg.

Adam az imént vallotta be, hogy korábban ő volt az ördög – de már nem az. A nővére társa. January megbízik benne. Akkor Holland is megteheti. Ráadásul nagyon szerette volna kinyitni az Órás Embertől kapott borítékot. Fogalma sem volt, hány nyomot hagyott hátra az apja, és nem akarta vesztegetni az időt.

A vetetlen ágyon heverő nyitott bőröndből és a szanaszét szórt kozmetikai kellékekből ítélve a drága hotelszoba, ahová beestek, foglalt volt. A vendégek alighanem ebédelni mentek, de bármelyik percben visszatérhetnek.

– Van ott egy irattartó boríték – közölte Holland. – Először azt nyisd ki, de gyorsan.

Adam kivette a borítékot.

– Ez mi? – tudakolta.

– Fogalmam sincs. Az Órás Ember adta, amíg te aludtál.

– Tudtam, hogy az a kurafi bedrogozott. – Adam a tenyerében méregette a borítékot, éppen, mint korábban

Holland, aztán átadta a lánynak. – Ha te kaptad, neked kell kinyitnod.

Hollandnek nem kellett kétszer mondani. Sietve kinyitotta a borítékot, amelyben szintén lapokat talált. Kevesebbet, mint a páncélkazettában, mégis azonnal felismerte őket.

KÜLSŐ. HOTEL VERANDÁJA. NAPPAL.

Trópusi madarak néznek le Redre és az Órás Emberre. Egy verandán ülnek, amely a 60-as évek Palm Springsére emlékeztet. Mellettük fehér kovácsoltvas székek, kékeszöld csíkos napernyők, fehér beton lépőkövek között ápolt pázsit és persze műanyag flamingók.

Az Órás Ember és Red szókirakót játszik. A betűlapocskák fehér-kékeszöld színűek, illenek az általános színvilágba. Rednek már csak négy van: *EEMJ*.

AZ ÓRÁS EMBER

Maga jön.

Red vonakodva leteszi az egyik e betűt, két rövid szót formálva a már lerakottakkal: *menj* és *el*.

AZ ÓRÁS EMBER

Úgy érzem, nem igyekszik
igazán, Mr. Westcott.

RED WESTCOTT
Nem játszadozni jöttem.

AZ ÓRÁS EMBER
Mi az élet, ha nem játék?
Mindenki, akivel találkozik,
ellenfél vagy szövetséges,
néha pedig nyom.

Az Órás Ember lapocskákat rak le, amelyek
kiadják a *visszafelé* szót.

RED WESTCOTT
Mi maga?

AZ ÓRÁS EMBER
Szerintem ez hatvannyolc pont,
mert a v duplán számít.

RED WESTCOTT
Tudja, hogy nem erre
gondoltam.

AZ ÓRÁS EMBER
De talán mégis válaszoltam.
Megint maga jön, Mr. Westcott.

Egyetlen esélye maradt a győzelemre.

Bizonyosodj meg róla, hogy a jó irányba haladsz, mielőtt ásni kezdesz.

– Nem is tudtam, hogy ez létezik! – Adam a lapokat bámulta. A szeme kikerekedett, csillogott, izgatottságában szinte kisfiússá vált. Valóban rajongó volt. – Tudod, hogy... – Észbe kapott, mintha csak most jönne rá, kivel beszél. – Várj csak! Te nem is látszol meglepettnek.

– Nem ez az első részlet, amit kézhez kapok. – Holland benyúlt a táskájába, és kivette a forgatókönyv elejét. Adamen azonnal erőt vett a bűvölet. Amikor elért a harmadik oldalig, ismét felnézett.

– Ezért akartad meglátogatni az Órás Embert? – kérdezte. – A megbízható forrás, akit említettél?

– Kis koromban az apám mindig kincsvadászatokat szervezett nekünk. Amint megláttam ezeket a lapokat, tudtam, hogy megint erről van szó.

– Zseniális volt – jelentette ki Adam tiszteletteljesen. – Azt gondolod, ezek a lapok elárulják, merre induljunk tovább?

– Igen.

Adam fogta a lapokat, és a kanapén sorba rakta őket, miután a földre söpörte az odadobott ruhákat.

– Az az utolsó, kézzel írt sor az ásásról mond valamit – töprengett. – Talán vissza kellene mennünk a bungalókhoz, hátha elásott ott valamit.

– Az apám nyomai általában több részletből állnak össze – rázta a fejét Holland. – Ha az elsőnél jobban figyelek, magam

is rájöhettem volna, hogy ebben a hotelben találom az Órás Embert. – Rábökött az oldalra, ahol az instrukciók szerint Frank Sinatra zenéje szólal meg, miután Red rákérdez, hol találja meg az Órás Embert.

– Ez kissé mondvacsinált, nem? – kétkedett Adam.

– Nem, ha összerakom az első nyommal – mutatott Holland a második oldalra. – Alma bowlingcsapatának Hollybells a neve. Gyerekkoromban így hívtak. És zöldrózsaszín a pólója, amiről mindenki tudja, hogy a Beverly Hills Hotel színei.

– Akkor mit árulnak el a következő oldalak? – tudakolta Adam.

– Szerintem a következő nyom a játékukban van elrejtve. Nézd meg Red betűit – bökött oda Holland ismét. – Néggyel kezd. Egyet lerak, kirakja vele, hogy *menj* és *el.* Marad nála három, e-m-j. Aztán az Órás Ember, rögtön, miután kimondja a *nyom* szót, kirakja, hogy *visszafelé.*

Adam értetlenül pislogott rá.

– Ha megfordítod azt, hogy EMJ, kijön, hogy JME. Menj el a JME-be.

– Mármint a filmstúdióba?

– Ez nem akármilyen filmstúdió – intette le Holland. – Apám a Jericho Monroe Entertainment stúdióval dolgozott. Azt hiszem, legközelebb oda kell mennünk. Ha bármit is eltemetett, lefogadom, hogy ott lesz.

A Jericho Monroe Entertainment tökéletes hely volt arra, hogy az ember elrejtsen ott valamit. Akkora területet foglalt el, hogy saját irányítószámot kapott. Volt még

tűzoltóállomása, orvosi rendelője és sportközpontja is, benne kosárlabdapályával, teniszpályákkal és pickleballpályával.

– A barátnőm, Cat, a dramaturgiai osztály vezetőjének asszisztense. Épp tegnap mondta, hogy csak hívjam fel, ha szükségem van egy jelmezre a mai bulihoz.

– Milyen bulihoz? – Adam kissé felhúzta az orrát, amiért nincs meghívva egy buliba.

– A Hollywood Roosevelt Kísértetjárta Halloweenpartijára. A barátaimmal minden évben elmegyünk. Ha szólunk Catnek, hogy jelmez kellene, be tud minket juttatni. Csak azt nem tudom, merre induljak, miután…

Elhallgatott, mert ekkor kinyílt a szobaajtó.

HARMINCHETEDIK FEJEZET

Mi a fene?

– Kifelé a szobánkból! – A dühös turistapár kiabálása megtöltötte a lakosztályt. Holland majdnem pánikba esett, de Adam ránevetett.

– Ne félj, csillagszemű! Nem így kapnak el. – Azzal magabiztosan átlépdelt a helyiségen. – Attól tartok, félreértés történt – kezdte, de Holland nem hallott többet, és nem is látta, mi történik, mert a forgatókönyv lapjait igyekezett összekapkodni, azonban a pár pillanatokon belül már kacarászott a kiabálás helyett.

– Annyira sajnáljuk – mondta a nő.

– Meghívhatjuk önöket vacsorázni? – kérdezte a férfi.

– Ó, igen, kérem! – csatlakozott a nő is. – Nagyon szívesen!

Egy teljes percig a Polo Lounge-ről beszéltek, és az ottani ételekről, amelyeket egyszerűen muszáj lefotózni.

Holland minden lapot összeszedett, már csak a táska kellett volna, és persze Adam, aki ismét megnevettette a párt, alighanem a fotogén ételekkel. Holland bosszúsága elillant. Akármit művelt is Adam, megmentette őket. Csak azt nem értette, hogyan csinálta.

A férfi még egyszer bocsánatot kért, és kezet rázott Adammel. A nő meg is ölelte. Valóban könnyek csillogtak a

szemében? Pillanatokkal később mindketten eltűntek, és Adam rendkívül elégedettnek tűnt magával.

– Mit csináltál? – tudakolta Holland.

– Csak a személyes varázsom – vont vállat Adam.

– Ennyire nem vagy elbűvölő – vonta össze a szemöldökét Holland.

– Mondja ezt az a lány, aki most árulta el nekem minden titkát. – Adam a vállával megtámasztotta az ajtót, hogy be ne csukódjon. Holland nyakán forróság kúszott felfelé.

– Én nem ezért árultam el a titkaimat… – kezdte, de ahogy a délután arany fényében fürdő Adamre nézett, tartott tőle, hogy tényleg lehetett benne valami szerepe. – Mennünk kell – lépett ki gyorsan a folyosóra. – Tudnod kell, hogy azért beszéltem neked a forgatókönyvről, mert nem vagyok ismerős a mágikus világban, és… – Hirtelen elhallgatott, mert rájött, mi történt az előbb a párral. – Tudom, mit csináltál. Mágia. Mágiát alkalmaztál azokon a szegény embereken.

Adam nem ellenkezett, de boldognak sem tűnt. Gabe korábban már ledorongolta Hollandet, amiért a *mágia* szót használta. Azonban úgy tűnt, Adamnek nincs vele gondja, talán azért, mert mágikus családba született. Nem kellett semmit sem bizonyítania. Csak éppen…

– Várjunk csak! – torpant meg Holland. – Azt mondtad, nincs mágikus erőd.

– Nem – közölte Adam egyszerűen. – Azt mondtam, hogy a bátyám szerezte meg az apánk minden mágiáját.

– Neked *mégis* van valami képességed? – faggatta Holland. Látta, hogyan viselkednek az emberek Adammel, és ha

valamire már rájött ezzel a világgal kapcsolatban, az az volt, hogy a képességek mindenekfelett valók.

– A Banktól kölcsönöztem. – Mintha szégyen színezte volna meg Adam arcát, de csak egy pillanatig.

Közeledtek a Beverly Hills Hotel főbejáratához. Az üvegfal túloldalán Holland megpillantott egy cowboykalapot.

– Jaj, ne – suttogta.

– Mi a baj? – kérdezte Adam.

– Talán semmi – felelte Holland. – De nézz előre. Ott vannak néhányan cowboyjelmezben. – Amikor Adam kérdőn nézett rá, hozzátette: – Szerintem a Bankból jöttek. Nem ismered fel őket?

– Nem, de általában nem is ennek a fióknak dolgozom. – Adam lelassított, és a karját átvetette Holland vállán, hogy magához húzhassa. Meleg volt, és erős. Hollandnek eszébe jutott, hogy amikor először látta a karját, arra gondolt, hogy biztosan edz, de nem túl sokat. Most azonban, ilyen közelről rossz érzése támadt.

– Mit csinálsz? – sziszegte oda.

Adam az ujjaival lassan cirógatta; Holland bőrén szinte szikrák pattogtak.

– Ha most nekiiramodunk, mindenki minket fog nézni, de senki sem bámul meg egy egymásba feledkezett szerelmespárt. – Lehajolt, és csókot nyomott Holland fejére, majd még egyet az arcára.

Tettek még néhány lépést. Már majdnem elérték az üvegajtót. Holland szíve zakatolt. Adam még mélyebbre hajolt.

– Nyugalom! – suttogta, aztán megcsókolta. Holland azt várta, hogy rövid és édes lesz, de nem akart vége szakadni. Adam játszott vele, a nyelvével cirógatta, a fogai közé csípte az alsó ajkát, és még tovább játszadozott. Holland egész teste forrón égett, ahogy viszonozta a csókot. Adam azt mondta, senki sem fogja megbámulni őket, de ezt a csókot nem lehetett nem észrevenni.

Holland nem bírt elhúzódni. Fényes nappal, egy zsúfolt hotel bejáratánál, miközben bámulták. Adam ráharapott az ajkára, majdnem vért is fakasztott, és végül ő húzódott el.

– Gyere, csak kövess! – utasította, majd ismét megcsókolta, végül levette a karját Holland válláról, kézen fogta, és odavezette az autóhoz, amivel a parkolófiú éppen előállt.

– Ez nem is a tiéd – jegyezte meg Holland.

– Nemsokára az lesz. – Adam odalépett a vezetőoldali ajtóhoz. Holland szeretett volna visszafordulni, hogy lássa, kiszúrták-e a cowboykalaposok, de nem bírta levenni a szemét Adamről. Úgy tűnt, egyáltalán nem képes levenni a szemét Adamről. És talán valójában azt akarta tudni, hogy a férfira is akkora hatással volt-e a csók, mint őrá.

Enyhe bűntudatot érzett, mert eszébe jutott, hogy alig néhány órával ezelőtt csókolta meg Gabe-et. Bár valójában Gabe csókolta meg őt. Szörnyű hiba volt, hogy hagyta neki. Semmi oka a bűntudatra. Azonban az érzelmeinek egyáltalán nem kellett sok, hogy felkavarodjanak.

A levegő most melegebbnek érződött, és az egész jelenet mintha kifakult volna, amíg állt ott, és figyelt. Adam az autó

másik oldaláról mosolygott rá… és hirtelen már nem is Adam volt az. Hanem Gabe Cabral.

Holland szíve rémülten szorult össze. Megszédült, és…

Csepp.

Csepp.

Csepp.

– Ne! – Az orrához kapott. Az ujjai vörösre színeződtek. Már megint megtörténik. Olyasmit lát, ami nem valós. Azért történt, mert éppen Gabe-re gondolt?

Azzal tisztában volt, hogy nem Gabe készül ellopni ezt az autót, hanem Adam – azonban már nem Adamet látta, hanem Gabe-et. Könnyedebben öltözött, mint amikor utoljára látta: sötét farmert és sötét inget viselt.

– Bébi, ideje beszállni – szólt oda Hollandnek kedvesen.

Holland a legszívesebben elrohant volna, de a lába nem engedelmeskedett. Valahogy becsusszant a lopott autó ülésére.

A bőrhuzat forró volt. Odanyúlt, hogy felcsavarja a szellőzést, éppen amikor Gabe a rádióhoz ért.

– Utálom ezt a dalt – motyogta a férfi, de a következő állomáson is ugyanezt játszották. Hiába állítgatta, mindenhol ugyanaz jött be. – Mi a pokol?

Gabe lekapcsolta a rádiót, de a hangszórókból továbbra is harsogott a dal. Holland kétségbeesetten igyekezett felidézni, hogyan vetett véget a korábbi vízióknak. Lehunyta a szemét, megrázta a fejét, de a zene tovább áradt.

– Állítsd meg. Állítsd meg!

– Igyekszem! – válaszolta Adam. Holland megkönnyebbülten hallotta meg az ismerős hangot.

Felnézett. Forró bőrülések, gyenge szellő, a rádióban ugyanaz a dal.

Adam aggodalmas arccal nyújtott át neki egy zsebkendőt. Holland fején átfutott, hogy a zsebkendőket valamiképpen megmagyarázza, hogy Adam nem öregszik. Halk nevetésféle bugyborékolt fel a torkán, úgy, ahogy az ember néha nevet, amikor ez a legkevésbé megfelelő reakció.

– Nem akarod elmondani, mi folyik itt? – tudakolta Adam.

Holland megtörölte az orrát, és kinézett az ablakon. Már elhagyták a hotelt, és úton voltak a JME felé.

Egy állomással odébb tekerte a rádiót. Ugyanaz a dal szólt ott is. Újra csatornát váltott. Ugyanaz a dal. Éppen, mint a látomásában.

– Szerintem elromlott – jegyezte meg Adam.

– Átkapcsoltad az előbb? – kérdezte Holland. – Amikor nem voltam magamnál?

– Nem igazán a rádió foglalkoztatott – felelte Adam.

Hollandet viszont nagyon is. Eszébe villant, hogy a látomásai talán a jövőről szólnak… de ez sem állt össze, mert akkor is Adamet kellett volna látnia, nem Gabe-et. Most, hogy az első szomorúsága elpárolgott, Gabe gondolata növekvő rémülettel töltötte el, ezért igyekezett gyorsan és kíméletlenül kisöpörni őt a fejéből.

– A te világodban jelentenek bármit az orrvérzések? – kérdezte.

– Tudtommal nem.

Holland számba vette, mikor vérzett az orra. Adam irodájában, a Rooseveltben, a parti házban és…

A gondolatmenete megszakadt, mert végignézett magán, és rájött, mit visel. Még mindig a nővére ruhája volt rajta, de a magas sarkú helyett most divatos fehér futócipővel. Odanyúlt, és megérintette, hátha a testvérének még a cipője is mágikus, mint a kulcsa. De nem pattant a kezére semmiféle szikra, a világ nem csendesedett el. Hétköznapi cipő volt, és nem emlékezett, honnan szerezte.

– Mikor váltottam cipőt?

Adam értetlenül nézett rá.

– Mielőtt kijöttünk a Beverly Hills Hotelből, arra az esetre, ha futni kellene. A vendégektől kölcsönözted.

Holland biztosra vette, hogy bármit engedély nélkül kölcsönvenni lopás, de ez a kis bűncselekmény kevésbé zavarta, mint az, hogy erre az egészre egyáltalán nem emlékezett.

A szám, ami azóta is ismétlődött a rádióban, megint újrakezdődött. Adam lekapcsolta.

– Utálom ezt a dalt.

Hollandet megrohanta a *déjà vu* érzése, de aztán eszébe jutott, hogy Gabe mondta ugyanezt.

Valami más is történik a háttérben, valami, ami egyre jobban megrémítette. Először a látomások, aztán a vér, most pedig az emlékei kezdenek eltünedezni.

Mit fog még elveszteni, mielőtt véget ér a nap?

HARMINCNYOLCADIK FEJEZET

Elsőnek a jellegzetes víztornyot látta meg; magas, ezüst alakja kivált az ég háttere elől. Ismerős nagybetűkkel ott állt rajta a felirat: JME.

Jericho Monroe Entertainment.

Holland ötéves korában járt itt először, a nővérével és az apjukkal gyereknapra jöttek. Másra sem vágyott, mint hogy láthassa Poppy hercegnőt és a póniját, Pisztáciát. Még egy szivárványos pálcát is vitt magával, épp, mint amilyet Poppy használt a sorozatban. January Szikrát, a kutyát akarta meglátogatni. Egy doboz kutyakekszet hozott, meg egy pórázt, és úgy tervezte, hogy a falatkák segítségével magához csalja a kutyát, majd pórázra veszi, és hazaviszi.

Mindenki csodálta és imádta a két kislányt, ők pedig tele voltak reménnyel, álmokkal, és hittek a kitalált szereplőkben. Holland számára még most, felnőttként is nehéz volt teljesen felhagyni ezzel a hittel.

A filmstúdióban másféle mágia uralkodott, mint a Regalban, de attól még ez is mágia volt. Mi más a mágia, ha nem valami, ami elhitet, érzéseket ébreszt, és csodálatra késztet?

Maga sem tudta, hogy izgatott vagy retteg, vagy valami egészen más, azonosíthatatlan érzéstől zsong a feje.

Adam megállt a biztonsági őr fülkéje mellett. Az őr kilépett. Úgy volt öltözve, mint a JME klasszikus sorozatából, *A szomszéd család*ból az apa.

– Boldog halloweent! – köszöntötte Adam. – A barátunkhoz jöttünk, a dramaturgiai osztályon.

– Mi a neve? – kérdezte az őr.

– Charlotte Davis – válaszolta segítőkészen Holland.

– Nem tudom, volt-e alkalma idetelefonálni, de ha nem, fel tudja hívni az osztályt, hogy megerősítse – tette hozzá Adam magabiztosan, ellenkezésre nem is hagyva alkalmat. Holland azon tűnődött, ez most vajon a mágiája vagy a személyisége-e.

Visszagondolt, milyen könnyedén elbűvölte őt Adam, amikor először találkoztak, és mennyire zavarba ejtő volt, amikor elmúlt a hatás. Nem a mágiája, döntött végül.

Az őr mégis ellenkezés nélkül telefonált, és amikor befejezte, barátságosan intett.

– A jobb oldali parkolóban megállhatnak. A dolgozóknak van fenntartva, de ma nincs tele. Miss Davis kijön önök elé.

– Köszönöm, barátom – mosolygott rá Adam, és már bent is voltak.

Holland ránézett az órájára, amikor kiszállt a kocsiból. Későbbre járt, mint gondolta: 15:33 volt. A nap úgy ragyogott, mintha ez lenne az utolsó esélye, egyetlen sugarát sem fogta vissza. Olvadó aszfalt szaga terjengett.

A stúdió mit sem változott az elmúlt néhány évben. Holland megindult az apja régi parkolóhelye felé, amely Vic VanVleet rendezőé lett. Vic egy fényes, gyöngyházszürke

elektromos autóval járt, személyes rendszámtábláján a VX3 jelzés állt – a saját produkciós cégének neve.

– Szóval, hol kezdjük? – kérdezte Adam.

– Az apám régi bungalójában. A 17-es számú.

Adam hitetlenkedve grimaszolt.

– Gondolod, hogy ennyi idő után is lehet ott még valami nyom?

– Az apám eddig nem vezetett félre.

– Hé, sziasztok! – Cat érkezett meg a parkolóba, a kezében kardot lóbált, amelynek markolatára egy szívet raktak ki ékkövekből. Isabella Rose jelmezét viselte, a JME egyik legnépszerűbb sorozatából, a *Kés és kereszt*ből, ami történetesen Holland kedvenc vámpíros sorozata is volt. Ha valami nagyon felzaklatta, még mindig leült fanfictiont írni.

A sorozatban Isabella – a világ leghalálosabb vámpírjának ember szerelme, mellesleg vámpírvadász, aki véletlenül testet cserél a kedvesével – mindig olyan ruhát viselt, ami nem illett ugyan az időhöz és alkalomhoz, ám mindig gyönyörűséges volt. Mint a mostani: elegáns fekete csipkepántok tartották, a szoknyarésze több réteg halvány rózsaszín tüllből állt.

– Imádom a ruhádat! – lelkendezett Holland.

– Köszönöm! Alig vártam, hogy felvehessem, és úgy örülök, hogy itt vagy! – Szorosan megölelte Hollandet, mielőtt Adamhez fordult volna. – Te biztosan Holland kísérője vagy. Már sok mindent hallottam rólad!

Cat azt hitte, hogy Jake-et látja. Holland nem akarta helyreigazítani. Szerencsére Cat csak úgy ismerte Jake-et, mint „Clark Kent” – Holland soha nem osztotta meg a

randipartnerei nevét. Az olyan lett volna, mint túl korán elmenteni valaki telefonszámát. Így most a valódi nevén mutathatta be Adamet Catnek.

– Nagyon örülök, hogy találkoztunk – mondta Adam. – Köszönöm, hogy bejuttattál.

– Szívesen, bármikor! – Cat nevetett. – Ha vezetett túrát akartok, én leszek az emberetek. Mármint igazából, Holland, a te embered, de mivel Holland a barátom, most már te is a barátom vagy! – Cat mintha zavarba jött volna. Pedig Cat soha nem jön zavarba.

Amikor Adam félrepillantott, mert meglátott egy turistákkal teli villamost, Cat Holland felé tátogta: *Nagyon szexi!*

Holland igyekezett visszafojtani a mosolyát, mert tudta, hogy az nagyon is igazi lenne, és hát ő meg Adam csak megjátsszák a kapcsolatot. Bár Adam nem nagyon igyekezett. Mióta a hotel előcsarnokában megcsókolta, úgy tűnt, hogy kifejezetten kerüli, hogy megérintse.

– Ó, majdnem elfelejtettem! – tette hozzá Cat fennhangon. – Chance is itt van.

Hollandet a hír hasba rúgásként érte. Nem futhat össze Chance-szel, az előző este után nem. Ha meglátja őket, és Holland nem tud magyarázatot adni, Chance talán sosem bocsát meg neki.

– Mit keres itt? – kérdezte.

– Vic VanVleettel találkozik. – Cat kört írt le a játék kardjával, hiszen Isabella Rose nemcsak rendkívül divatos volt, hanem a fegyverekkel is kiválóan bánt. – Azt hiszem, Vic újabb filmet akar, vele a főszerepben.

– Ez csodálatos lehetőség Chance-nek – állapította meg Holland. Számára is az, mert így aligha találkoznak.

– Ne mondd el neki, hogy elpletykáltam! – kérte Cat. – Biztos, hogy ő maga akarja majd elmondani az esti bulin.

– Ne aggódj! – nyugtatta meg Holland. – Azt sem említem majd, hogy itt jártunk.

Cat hálásan mosolygott, és elindult velük a parkolón át.

– Rendes körülmények között azt mondanám, hogy sétáljunk, de ez a hőség pokoli, és a jelmezraktár elég messze van, szóval mi lenne, ha kölcsönvennénk egy golfautót?

– Ami azt illeti – jegyezte meg Holland –, úgy gondoltam, Adam meg én előbb elmennénk a bungalók felé. Reméltem, hogy megnézhetjük Ben Tierney régi helyét.

– Szerintem ez nem jó ötlet. – Cat mosolya lehervadt.

– Csak egy képet csinálunk gyorsan – vetette be magát Adam. – Filmkészítést tanulok – hazudta könnyedén. – Benjamin Tierney miatt vágtam bele, és tényleg szeretném látni, hol dolgozott.

Cat az ajkát harapdálva hezitált.

– Kérlek! – Adam megérintette a karját. Cat szeme elkerekedett; az érintés alighanem átlökte a határon. Eddig zavarban volt, most már teljesen elkábult. Megrázta a fejét, a szeme csillogása kissé megfakult, és egy pillanatra az arckifejezése is kiüresedett.

– Miről is beszélgettünk az imént? – kérdezte.

– Felhívott a főnököd – segítette ki Adam. – Vissza kell menned az irodába, úgyhogy pont azt mondtuk, hogy a jelmezraktárnál találkozunk.

– Aha, igen. Jó gondolat. – Cat a víztorony jobb oldala felé bökött a kardjával. – Nemsokára találkozunk! – jelentette ki, de hiányzott belőle a szokásos lendület, mintha távolról jöttek volna a szavai.

Holland rémülten ébredt rá: pontosan tudja, hogyan működik Adam mágiája. Nem csupán felerősített személyes vonzerő volt, mint eddig gondolta. Ha nem téved, Adam Bishop képes rá, hogy egy érintéssel kitörölje mások emlékeit, és újakkal helyettesítse őket.

HARMINCKILENCEDIK FEJEZET

Adam nem mutatta jelét, hogy bármi helytelent tett volna, vagy hogy egyáltalán tett valamit. Talán ez volt a legijesztőbb az egészben.

– Mit csináltál a barátommal? – tudakolta Holland. – Csak nem a képességedet használtad rajta?

Adam zsebre dugta a kezét. Nem tagadta, ami azt jelentette, hogy a válasz igen.

– Semmi szükség nem volt rá.

– De igen – jelentette ki Adam feszülten.

– Cat nem része a te világodnak. Nem akarom, hogy bántódása essen emiatt.

Adam összeharapta a száját. Holland ekkor jött rá, hogy eddig még nem is látta haragosnak, még a Professzor házában sem, mielőtt Gabe lelőtte.

– Akkor bezzeg nem bántad, amikor a hotelben csináltam azzal a párral.

Holland szívesen felelte volna, hogy nem tudta, hogy Adam a képességét használja, csakhogy igenis tudta. Mindössze azzal nem volt tisztában, hogy pontosan mi is ez a képesség. Nem zavarta, ha Adam mágiát használ, csak *ez* a mágia bosszantotta.

– Rajtam is alkalmaztad már? – faggatózott. – Kitörölted az emlékeimből a beszélgetéseinket?

Adam felnevetett.

– Ha megtettem volna, most nem kérdeznéd ezt. És nem is hagytad volna, hogy Gabe barátod lelőjön.

Hollandbe ismét belehasított a bűntudat, de nem hagyhatta ennyiben. Hiszen már meg is tapasztalta, hogy az emlékei nincsenek rendben.

– Ez még nem jelent nemet.

Adam sóhajtott.

– Holland, bárki bármit letagadhat. Éppen most közöltem, miért ne hidd el, ha én is letagadom. – Holland szemébe nézett, és a lány látta a tekintetében megcsillanni a fájdalmat. – Egyszer sem töröltem az emlékeidet, nem is ültettem az agyadba hamis emlékeket. Az én világomban muszáj, hogy valakinek legyen képessége, de én nem szívesen használom a sajátomat, csak ha valóban muszáj. Inkább... sokkal szívesebben jutok előre a személyes varázsommal. – A szája az ismerős, gunyoros mosolyra húzódott, de Holland észrevette, hogy a kezét továbbra is a zsebében tartja.

És végig ott is tartotta, miközben némán végigsétáltak a kövezett úton a bungalók felé.

A JME területén minden képeslapra illően tökéletes volt. Még Holland megtépázott idegrendszerére is hatott a stúdió varázsa. Az épületek Hollywood aranykorát idézték, amikor az emberek még kiöltöztek a moziba, és a filmek nagy része másfél óránál rövidebb volt.

Mindenhol plakátok lógtak, az épületek falaira hatalmas képeket festettek, akkorákat, hogy még egyes autópályákról is látni lehetett őket. Holland megpillantott egy plakátot, ami a *Kés és kereszt* közeledő hetedik évadát hirdette: a sorozat két címszereplője állt egymással szemben, a háttérben heves tűz tombolt.

És persze a falakat behálózó borostyán között ott voltak a filmklasszikusok bekeretezett plakátjai is.

Holland Adamre sandított. A lakosztályában látott poszterekről arra következtetett, hogy szereti a filmeket, de most egyáltalán nem tűnt olyan elvarázsoltnak, mint maga Holland. De talán csak feszengett, és azért sétált még mindig zsebre vágott kézzel.

– Tudtad, hogy a 90-es években egy igazgató szerette volna, ha a JME úgy néz ki, mint egy patinás egyetemi campus? – vetette fel. – Azért ültettette a rengeteg borostyánt.

Adam a fejét rázta. A borostyán indái közül egy mókus ugrott ki, és átszaladt az úton; ez egy újabb történetre emlékeztette Hollandet.

– Azt is hallottam, hogy egy másik stúdió, amit nem nevezek meg, állítólag betanította a mókusait, hogy kunyeráljanak ételt a vendégeiktől. – Adam erre már elmosolyodott. Holland kedvet kapott a folytatáshoz. – Sajnos az itteni mókusok nem ilyen barátságosak – mondta. – Állítólag egy egész falkára való kóbor macska is él itt, akik csak éjszakánként jönnek elő. A kertészek finom falatokat hagynak nekik mindenhol, mert összeszedik az egereket és patkányokat.

– Honnan tudod mindezt? – csodálkozott Adam.

– Cat mesélte. – Holland állandóan a munkájáról kérdezgette a barátnőjét. Ben Tierney nem sokszor szerepelt Cat történeteiben, de amikor mégis, Holland úgy érezte, egy része még életben van.

Elérték a 17-es bungalót.

Narancsillat szállt a levegőben. Holland egy pillanatra ismét ötéves lett, és az apja megengedte, hogy Januaryvel együtt narancsot szedjenek a kicsiny ligetben.

A liget még mindig megvolt, de már egyáltalán nem volt kicsiny. A házacska előtti fák felnőttek, éppen, mint Holland. A törzsük megvastagodott, göcsörtössé és széppé vált. Előttük egy kopott, kézzel festett tábla hirdette:

Ingyennarancs
Ben farmertől

Abban a percben Holland fájdalmasan hiányolta az apját. Szeretett volna letépni egy narancsot, és örökre megőrizni, bár tudta, hogy a déligyümölcs nem áll el.

Mégis odanyúlt – és ekkor észrevette a bungalón a produkciós cég nevét: VX3.

Leengedte a kezét, közelebb lépett, és belesett az ablakon.

A bungaló most már Vic VanVleeté volt, és a nő odabent Chance Garciával tárgyalt.

NEGYVENEDIK FEJEZET

Mit akarsz tenni? – kérdezte Adam.

Holland az órájára nézett. 15:57.

– Nem hiszem, hogy sok lehetőségünk van – válaszolta. Várhatnak, hogy még több időt vesztegessenek el, vagy bemehetnek.

Hirtelen látni vélte maga előtt, ahogy a Chance-szel való barátsága porrá ég, Vic VanVleet pedig hívja a nehézfiúkat, és kidobatja őket. Kételkedett ugyan, hogy Vicnek lennének kidobóemberei, de aztán eszébe jutott Cat reakciója, amikor megemlítették neki, hogy meglátogatnák a bungalót. A kidobóemberekkel kapcsolatos gondolat máris reálisabbnak tűnt.

– Talán várjunk néhány... – Holland elharapta a mondatot, mert odabent Chance felállt, és megrázta Vic VanVleet kezét. Hirtelen támadt egy pocsék ötlete, talán egy kicsit kevésbé pocsék, mint a korábbiak.

– Gyere! – súgta oda Adamnek, és már húzta is magával az épület oldala felé, ahonnan Chance vidám léptekkel közeledett.

Holland tenyere izzadt, a hangja kissé magasra csúszott, amikor köszöntötte.

– Szia!

Chance megtorpant. Hollandre nézett, aztán Adamre, aztán ismét Hollandre. Az arcán egymást váltotta a döbbenet, az öröm, majd az értetlenség.

– Mit keresel te itt?

– Most nem tudom elmagyarázni – vágta rá Holland. – De nagyon szeretném, ha megtennél nekem egy szívességet.

Chance keserűn felnevetett: Holland még sosem hallotta ilyennek. Úgy nézett rá, mintha már azt sem tudná, kicsoda is Holland valójában.

– Tudom, az elmúlt huszonnégy órában egészen más voltam, mint egyébként. De esküszöm, hogy van rá jó magyarázat.

– Mégpedig?

– Most nem tudom elmondani.

– Hát persze hogy nem. – Chance megrázta a fejét. – Mennem kell.

Adam előrelépett, kivette a kezét a zsebéből, és Chance karja felé nyúlt. Chance azonnal elhátrált.

– Ember, ne nyúlj hozzám!

– Bocsánat! – vágta rá Adam, azonban szemlátomást kész volt újra próbálkozni. Holland a karjára tette a kezét, hogy megállítsa. Nem akarta, hogy Chance elmenjen, hiszen szüksége volt a segítségére, de nem azon az áron, hogy Adam kitörölje az emlékeit.

Mély lélegzetet vett. Végig azzal áltatta magát, hogy ha túléli a mai napot, az élete ismét olyan lesz, mint azelőtt, de ez lehetetlenség. És talán így a legjobb. Nem élvezte, hogy az életéért kell futnia, de azt igen, hogy végre beszélhetett az

apjáról, és egyáltalán nem volt biztos benne, hogy továbbra is szeretné-e titokban tartani az énjének ezt a részét.

– Chance, várj! – szólt utána. – Az apámról van szó.

Chance azonnal megfordult. Holland látta a szemében a kérdéseket: *Most manipulál? Vagy végre beszélni akar az apáról, akit sosem említett? Elhihetem egyetlen szavát is?*

– A valódi nevem nem St. James – kezdte Holland. – Hanem Tierney. Az anyám Isla Saint, az apám Benjamin J. Tierney. Sajnálom, hogy nem mondtam el, de senkinek sem beszéltem erről. A testvéremmel együtt nevet változtattunk a szüleink halála után. Most azért mondom ezt el neked, mert tegnap megtudtam, hogy az apám hagyott rám valamit, és azt hiszem, itt van, a régi bungalójában. A 17-esben.

– Nem tudom, hihetek-e neked – ingatta a fejét Chance, és elfordult, hogy továbbmenjen.

– Sajnálom, hogy megbántottalak – hadarta Holland. – De ismersz. Az apám miatt akartam megszállottan megtalálni az ördögöt. Azt hiszem, alkut kötött vele, és azért halt meg. Úgy gondolom, ha valaki, akkor te megérted, miért nem akartam soha beszélni róla. És ha ez nem elég, rákereshetsz a neten. Bennek és Islának ikerlányaik születtek. Nincs nálam a telefonom, különben képet is mutatnék.

Chance a hajába túrt. Úgy tűnt, hisz Hollandnek, ugyanakkor ragaszkodik a sértettségéhez is.

– Van ennek valami köze ahhoz, ami tegnap este történt?

– Igen. – Holland szerette volna, ha ennyiben maradhatnak, de látta, hogy Chance többet akar. – Akivel tegnap láttál, az... hiba volt. Csak azt akarta megszerezni, amit én is keresek.

– Hát te? – Chance Adam felé bökött az állával.

– Én csak igyekszem életben tartani – jegyezte meg Adam.

Chance továbbra is gyanakodva méregette; szinte tapintható volt az ellenszenve, de amikor Hollandre nézett, a dühe elpárolgott.

– Mit akarsz, mit csináljak?

– Csak hozd ki Vic VanVleetet a bungalójából, és foglald le fél órára, amíg mi szétnézünk odabent.

– Te találkoztál már Vic VanVleettel? – kérdezte Chance. Holland a fejét rázta. – Lehet, hogy ki tudom hozni, de legfeljebb tizenöt percig tudom lefoglalni.

Azonban alig egy perc múlva már jött is kifelé a nővel; akármit mondott, elég volt ahhoz, hogy Vic még csak be se zárja az ajtót maga mögött. Persze lehet, hogy nagyon hamar vissza akart térni.

– Gyorsan kell cselekednünk – szólt oda Holland Adamnek.

A bungalót Vic VanVleet személyes stílusában dekorálták – minden színes volt, és pop art. Még a falra akasztott moziplakátok is olyan változatok voltak, amelyeket Holland sosem látott, csupa túltelített neonszín.

Vic VanVleet olyan típusú rendező volt, akit Hollandnek kedvelnie kellett volna. A produkciós cége, a VX3 ismert volt a fordulatos és titokzatos filmjeiről, amelyek egyesítették a szellemes párbeszédeket, a gondosan szőtt cselekményt és a fájdalmas, keserédes romantikát. A kritikusok nem dicsérték agyon, mert túlságosan kommersznek tartották, de a közönséget éppen ezért remekül szórakoztatták.

A legújabb, Chance-szel közös projektje körül nagy hírverést csaptak, de a kész filmekben mindig akadt valami visszatetsző Holland számára.

Adam az íróasztallal kezdte, Holland a könyvespolchoz lépett. A polcok tele voltak Funko Pop figurákkal, filmlogós baseballsapkákkal és egyéb apróságokkal. Holland meglátott köztük egy nevető párt ábrázoló, régi képet. Odahajolt. Az egyik alak Vic VanVleet volt, a másik az apja.

– Az apám ismerte Vic VanVleetet – jelentette ki döbbenten.

Adam felnézett a teljesen felforgatott íróasztal mellől.

– Mit találtál?

– Egy kép az apámról és Vicről. Egy párnak tűnnek. – Ben nagyon fiatal volt, Vic egyenesen ragyogott. A haja hosszabb volt, és szélesen mosolygott, amikor Ben arcon csókolta.

– Tudtál erről? – kérdezte Adam.

– Nem, nem hiszem. Talán. – Ben és Isla szerelmi története mindent elhomályosított, de Holland tudta, hogy az anyja előtt is volt valaki az apja életében. – Az anyám előtt az apám Jericho Monroe dédunokájával járt. Victoria Monroe-val.

Ezt a nevet nem sokan ismerték – Victoria Monroe csak egy lábjegyzet volt Ben Tierney weboldalán. Holland azonban az egészet kívülről fújta.

– A Vic nem a Victoria rövidítése? – kérdezte Adam.

Igaza volt, Holland ráadásul azt is tudta, hogy a VanVleet nem Vic születési neve. Amikor Chance vele kezdett dolgozni, egy hónapig másról sem beszélt. Holland emlékezett a történetre, hogy Vic pontosan negyvenhét napig

volt Simon VanVleet, a Poisonberries együttes énekesének felesége. Ez is egyike lett a szenzációs történeteknek, amelyek híressé tették Vic VanVleetet. Hollandet nem nyűgözte le a sztori, ellentétben Chance-szel. Chance szerint a házasság bátor lépés volt azért, hogy megszerezze a nevébe a három V-t, és így nevezhesse el a cégét. Talán igaza is volt.

Vagy talán ez a házasság egy elhagyott nő kétségbeesett lépése volt, aki őrülten szerelmes volt, és akit nyilvánosan megaláztak.

Holland nem tudhatta, mi az igazság, de úgy érezte, legalább egyvalamit tud: ez a kép eredetileg nem Vicé volt. A képkeret sötét, férfias színével az egyetlen olyan tárgy volt, amely nem illett a színes pop art stílusba. Talán az apjáé volt? Talán szándékosan hagyta itt, tudván, hogy Vic még ennyi év után sem lesz képes kihajítani?

– Azt hiszem, ez a nyom. – Holland megfordította a keretet. A régi fa először nem akart engedni, de miután Holland egy teljes percig feszegette, mégis lejött a hátlapja.

Egy papírdarab hullott ki belőle.

KIKÉRŐ

JME: *Tulajdoni osztály*
Műsor címe: *Titkok alkímiája*
Jelenet:
Kapcsolat: *Ben Tierney*
Telefon:
Dátum: *2011. február*

– Az mi? – tudakolta Adam.

– Kikérőlapnak néz ki. A kelléktárban használják – magyarázta Holland. – Azt hiszem, ennek ellenében adják ki a tárgyakat.

Adam kilépett az íróasztal mögül, és közelebbről is megnézte.

– Mit jelentsenek ezek a különleges utasítások? Szerinted az apád azt akarta mondani, hogy akárki találja meg az Alkímia Szívét, az csak egyszer használhatja?

– Ezen majd később gondolkodunk – válaszolta Holland. – De abban igazad lehet, hogy ez a nyomunk. A kelléktárba kell mennünk.

– Remélem, nem miattam lett ilyen sietős – jegyezte meg egy magas, dallamos hang.

NEGYVENEGYEDIK FEJEZET

Holland nem tudta eldönteni, hogy Vic VanVleet alkut kötött az ördöggel, vagy kiváló bőrápolási módszereket ismer, esetleg a plasztikai sebészet híve, mert látszólag semmit sem öregedett több mint huszonöt év alatt.

– Te bizonyára az egyik Tierney iker vagy – jelentette ki. – Bárhol felismerném Ben lányait. Melyik vagy? January vagy Holland?

– Izé... Holland – bökte ki Holland meglepve. Jobban belegondolva nem volt oka a meglepődésre, hiszen Vic még mindig őrizte az apja képét az irodájában. Azt a képet, amit Holland épp a kezében tartott.

A jelek szerint ez Vicnek is feltűnt, vagy talán már korábban észrevette. Holland sejtette, hogy ennek a nőnek a figyelmét igen kevés dolog kerüli el. Alighanem ropogósra vasalt fehér ágyneműben alszik, és fotózásra készen ébred minden reggel – mégis, amikor a tekintete a képre tévedt, ellágyultak az arcvonásai.

– Gondolom, nem érted, miért őrzöm azt itt.

Ha bárki mással áll szemben, Holland udvariasan helyesel, de Vic VanVleet olyasvalakinek tűnt, aki értékeli, ha nem húzzák az idejét felesleges körökkel.

– Mert maga Victoria Monroe. Az apám első szerelme.

Most Vicen volt a meglepődés sora.

– Kiváló! – jelentette ki. – Nem is tartom méltóságomon alulinak beismerni, hogy sosem szűntem meg szeretni őt. Amikor megörököltem ezt a bungalót, a fotót az íróasztalban találtam. Végül nem bírtam kidobni. Ben kiváló filmrendező volt, és jó ember. Bárcsak elmondhatnám ugyanezt a szuka anyádról is.

Holland összerezzent, aztán ökölbe szorította a kezét. Mindig is közelebb állt az apjához, de az anyját is annyira szerette, hogy még a gondolata is fájt. Bár korántsem gondolt annyiszor Islára, mint Benre, azért mindkettejüket igyekezett minden erejével védelmezni.

– Tudod, valami nem tetszett nekem az anyádban, már azelőtt sem, hogy lenyúlta a vőlegényemet. Nem szívesen mondok rosszat a holtakról…

– Akkor ne is tegye! – vágott közbe Adam. – Azt hiszem, Holland már így is sok mindenen ment át. – Rosszalló pillantást vetett Vicre, de a nő elszántsága ettől csak erősödött.

– Az igazság letagadása senkinek sem segít – közölte, és a szeme olyan rosszindulatúan csillant meg, hogy Holland legszívesebben azonnal eltűnt volna onnan a kikérővel. Vic előhúzta a zsebéből a telefonját. – Vajon mit szólna a sajtó, ha meghallanák, hogy Ben Tierney és Isla Saint tébolyult lánya betört a bungalómba? Vagy inkább előbb a rendőrséget kellene hívnom, és csak aztán a sajtót?

– Ne tegye… – kezdte Holland, de Vic már nyomkodta is a telefonját. Kihangosította, és Holland hallotta is, amikor valaki felvette. Adam ekkor megragadta Vic csuklóját.

A nő pillantása kiüresedett, épp, mint korábban Caté. Adam bontotta a hívást, és idegesen Hollandre nézett. Még mindig ijesztő volt látni, amint a mágiáját használja, de Holland ezúttal nem érzett bűntudatot.

– Semmi baj.

Adam ismerős mosolya visszatért.

– Nem engedélyt kértem. Most ki kellene menned.

– De...

– Ha itt maradsz, esetleg kísértésbe esem, hogy többet töröljek ki az emlékeiből, mint szükséges. – Adam ujjai megszorultak Vic keskeny csuklóján. – Kérlek, Holland, menj ki!

Holland nem várta meg, hogy harmadszor is megkérje. Letette Vic és Ben képét, és szó nélkül elhagyta a helyiséget.

Az épület sarkánál várakozott, az árnyékban, egy szökőkút mellett, amit egészen biztosan egy tucat film hátterében látott már. Az órája szerint 16:37 volt. Szegény Cat, biztosan elképzelni sem tudja, hová lettek.

Eltelt egy perc.

Két perc.

Három.

Holland most már Adam miatt is aggódott. Miért nem jön már? Cat és a hotelbéli pár esetében csak másodpercekbe telt, hogy bevesse a képességét. Talán valami félresikerült?

Végre megjelent Adam – futva kerülte meg az épületet, a kezében egy golfkocsi kulcsaival.

– Az új barátom, Vic VanVleet szívessége révén.

Nem árulta el, pontosan hogyan szerezte meg a kulcsokat, de Holland látta, hogy Vic megdolgozásának megfizette az

árát. Az arca elsápadt, a homlokán izzadság csillogott, bár persze ez utóbbi lehetett a hőség miatt is.

A stúdióból kezdtek kiáramlani az emberek, lejárt a munkaidejük, amikor ők a kelléktár felé gurultak a kiskocsival. Abba az épületbe akár egy repülőgép is befért volna.

Amikor felléptek a lépcsőre, Holland mély, morgó hangot hallott, amely az ajtóhoz közeledve egyre hangosodott. Két hatalmas ipari ventilátor fújta be a levegőt egy helyiségbe, amely a filmekből ismerős bazárokra emlékeztetett.

A mennyezetről biciklik lógtak, a könyvespolcokon mellszobrok sorakoztak, és a földön egy óriási, aranyszínű teknős kuporgott. Egy másik falon különböző pózokba beállított kerámiakezek voltak felfüggesztve. Nyitott tenyér, felemelt hüvelykujj, bemutatásra emelt középső ujj. Előttük egy gigantikus, cserép lábfej állt a földön. Az egyik kristálycsillár kalózhajót ábrázolt, de láttak még egy Poszeidón-szobrot, egy Vespát és egy hangversenyzongorát is. Holland egy polcon sorakozó maszkok közül sokat felismert egy kellemetlen emlékű filmből, amelyet egy még kellemetlenebb emlékű randevún nézett meg.

A kelléktár vezetője egy izzadt turistacsoport előtt állt, és a kitömött állatokról magyarázott nekik.

– Ha ezeket látják egy jelenet elején – intett a kitömött farkasok kis falkája felé –, alighanem hamarosan meglátják a gonoszt is.

Minden turista elővette a telefonját, és bőszen fényképezni kezdett. A túravezető végül boldog halloweent

kívánt nekik, és elköszönt. Fél tucat szelfivel később már csak Holland, Adam és a kelléktár vezetője maradt a helyszínen.

A kellékes lófarokba kötötte félhosszú, szürke haját; több mosolyránca volt, mint Hollywoodban bárkinek. Olyan arccal fordult feléjük, mintha a lehető legkedvesebben, de ki akarná dobni őket, aztán mégis meggondolta.

– Ismerősnek tűnsz – méregette Hollandet. – Találkoztunk már?

A mosolyát látva Hollandet megkísértette a gondolat, hogy megkérdezze, ismerte-e az apját. Elég idősnek tűnt hozzá. Azonban Vic VanVleet reakciója után inkább elvetette az ötletet.

– Nem hinném – felelte inkább, aztán bemutatkozott, és Adamet is bemutatta.

– Tom vagyok – felelte a férfi.

– Mióta dolgozol a JME-nél? – faggatta Holland.

– Nos… – Tom megdörgölte borostás állát. – Úgy harminckilenc éve.

– Akkor bizonyára ismerted Benjamin Tierney-t.

Tom mosolya beragyogta a kelléktárat.

– Hát persze hogy ismertem! Az első filmje alkalmával találkoztunk.

– Az *Időharcos?*

Tom gyanakodva nézett Hollandre.

– Ezt honnan tudod? Az a film ki sem került a mozikba.

– Filmművészetet tanulunk – hazudta Holland, Adam példájával élve. – Ben Tierney-ből írom a szakdolgozatomat.

Sosem tudott jól hazudni, és most is úgy érezte, hogy Tom keresztüllát rajta. Azonban a kellékes újra barátságosan

elmosolyodott.

– Ben volt a legjobb. Okos is. Őszintén érdekelte a történetmesélés. Véleményem szerint ő az a látnok mesélő volt, aki egy generáció alatt csak egyszer születik. De... azt hiszem, az anekdotáimnál többért jöttetek, hiszen a turistáknak most adtam elő egy csomót.

– Az a kérdésünk, hogy ezzel kapcsolatban tudsz-e segíteni – nyújtotta oda neki Holland a papírlapot.

Tom ismét az állát dörgölte.

– Ezt meg hol találtátok? – Újra Hollandre pillantott; ezúttal alaposan megnézte magának. Holland önkéntelenül megdermedt, mintha Tom fényképet készítene róla. Olyan sokáig tartott, hogy a végén biztosra vette: a kellékes rájött, kicsoda ő.

A szíve mélyén szerette volna, hogy így legyen. Szerette volna hallani a történeteket, amelyeket Tom egy utcáról betévedő diáknak nem mondana el, de Ben lányának igen.

– Én találtam – szólalt meg Adam. Tom riadtan nézett rá, mintha csak most venné észre, hogy ő is ott van. Adam némi öniróniával mosolygott a kellékesre, amitől Tom kissé megnyugodott. – Az apám nagy gyűjtő volt – folytatta Adam. – Ezt Ben egyik bekeretezett fényképének hátuljában találtuk. De nem tudjuk, mire vonatkozik.

– Kikérőlap – magyarázta Tom, és a hangja egy kissé megcsuklott. – Nem csak a JME dolgozóinak adunk ki kellékeket. A filmiparból bárki elviheti, amire csak szüksége van, ha rendelkezik a megfelelő engedélyekkel és biztosítással. Az ilyen kikérőkre vezették fel, ha valakinek félretettek valamit, amíg el nem tudott érte jönni.

– És tudod, hogy ez mire vonatkozik? – kérdezte Holland, mire Tom ismét csak az állát dörgölte.

– Fogalmam sincs. Mármint, ha ez tényleg egy tárgyra szól. Az utasítások elég különösek, és a film címét sem hallottam még azelőtt. De arra emlékszem, amikor Ben Tierney utoljára járt itt, nem sokkal a halála előtt. Emlékszem, mert akkor láttam utoljára, és egy elég furcsa kéréssel jött.

– Mi volt az? – csapott le rá Holland.

– Jobb lesz, ha megmutatom. Nem bánjátok, ha sétálunk egy kicsit?

NEGYVENKETTEDIK FEJEZET

Ami előre van pakolva, az a turistáknak való, izgalmas holmi – magyarázta Tom. – Ha hátrébb megyünk, máris kevésbé érdekes az egész.

Húsz lépéssel beljebb kevésbé változatos kínálat fogadta őket, de Holland még így is lenyűgözőnek találta. Egész falnyi polcok voltak telerakva motoros bukósisakokkal. Egy másik polcon elég gitár hevert ahhoz, hogy egy elsős egyetemi évfolyam minden tagjának jusson. Még több kitömött állat, ezúttal macskák, egy filmből, amelyet Holland imádott gyerekkorában: *Calliope Canyon kilenc macskaélete.*

Aztán beértek az Ovális Irodába.

A díszlet majdnem tökéletes volt: nemcsak az íróasztalok és a székek, de még az ablakokra applikált kilátás is az élethű pázsitra – Holland biztosan megáll itt, ha van ideje. Azonban nem volt. Azt is látta, hogy Adam türelmetlenkedik, amikor Tom megállt egy lámpákkal teli szobánál.

– Mindig a pénzügyesek tartják a legjobb karácsonyi partikat – mondta. – Tavaly ezeket mind kibérelték – intett a kristálycsillárokkal teleaggatott mennyezet felé.

– Biztos, hogy nem akarod elmondani neki az igazságot, aztán rám bízni, hogy elfelejtse? – súgta oda Hollandnek Adam.

– Nem! – Holland olyan pillantást vetett rá, amelyből Adam remélhetőleg megértette, hogy a képességét ezen az emberen semmiképpen nem használhatja. Vic VanVleet esetében jogosnak tűnt, Tom azonban kedves és segítőkész volt.

Felvezette őket egy lépcsőn, el egy halom telefon mellett: tárcsásak, a 90-es évek modelljei, vészhívók egyetlen gombbal. Ezután ijesztően sok babafej következett. Csak fejek.

A harmadik emeleten íróasztalok, székek, különféle hálószobabútorok fogadták őket. Tom megállt egy ronda, skót kockás kanapé előtt, és megjegyezte:

– Ez a legjobb bevételi forrásom.

– Komolyan? – Holland igyekezett udvarias lenni, de a kanapé úgy nézett ki, hogy még egy adománybolt is visszadobná. Az egyik karfáján kilógott a bélés, és a szaga alapján a 70-es évekből származott.

Tom úgy mosolygott, mintha olvasna a gondolataiban.

– Karakteres – magyarázta. – Az emberek szeretik a karakteres tárgyakat.

Elgyalogoltak néhány kard mellett is, bár nem volt belőlük annyi, mint gondolták volna.

– A fegyverek nem egyszerűek, a felelősség miatt – mondta Tom. – De érdekességként mondom, hogy *A szomszéd család* sárga háza alatt régebben egy lőtér volt. A ház konyhájában van egy csapóajtó, ami oda vezet, vagyis régen oda vezetett. A ház a vezetett túrák része, szóval lehet, hogy az ajtó már csak múlt idő. De ha alkalmatok adódik, érdemes megnézni.

Adam Hollandre sandított. *Ne mondj semmit, akkor talán elhallgat,* üzente a pillantása.

Nem akarok udvariatlan lenni, jelezte Holland, bár valójában ő is egyre türelmetlenebb lett.

– Messze vagyunk még? – kérdezte végül Adam.

– Ne aggódjatok! – Tom megállt egy újabb lépcső előtt, és intett, hogy menjenek előre. – Már csak egy emelet.

Holland őszintén remélte, hogy a kellékes igazat mond. Remélte, hogy nem követett el kapitális hibát, amikor megbízott Tomban a könnyed mosolya és az anekdotái miatt.

Bizsergés futott végig a bőrén, a szíve pedig ki-kihagyott egy ütemet, mintha valami várná odafent – vagy pedig begyalogolt a világ legnagyobb kacatboltjába, a negyedik emeletre, ahonnan nincs könnyű kiút.

– Ne adjátok fel épp most! – biztatta őket Tom vidáman. – És abból ne egyetek! – mutatott elhaladtában egy hatalmas rágóautomatára.

A következő emeletre bizonyára a horrorfilmrendezők jártak kellékekért. Az ehetetlen rágók mellett sorban álltak a komor vidámparki játékok, meztelen próbababák, egy igencsak élethű bohócbábu és…

Tom hirtelen megállt egy antik íróasztalnál. A mosolya lehervadt.

– Mi a baj? – kérdezte Holland.

– Eltűnt.

NEGYVENHARMADIK FEJEZET

Tom legalább olyan zaklatottnak nézett ki, mint ahogy Holland érezte magát. Egy poros íróasztal előtt álltak, amelynek a közepén szögletes nyom jelezte a hiányt.

– Mi volt itt? – tudakolta Holland.

Messzebbről hangos robajlás hallatszott. Holland összerezzent, Tom azonban legyintett.

– Ilyen mindig van. Megmondjuk a turistáknak, hogy ne nyúljanak semmihez, de aztán mégis megteszik, és reccs, bumm, bang!

– Mintha azt mondtad volna, hogy a turisták csak elöl nézelődhetnek.

– Általában így is van, de ma egy magánbejárás is folyik, egy gazdag és befolyásos pasas kedvéért. – Tom a fejét rázva nézett az üres íróasztalra. – Nem hiszem el, hogy eltűnt. Nagyon ritkán kérik ki.

– Mi volt az? – ismételte meg a kérdést Holland.

– Egy könyv. Egy régi, középkori kinézetű kötet. Amikor Ben utoljára itt járt, egy láncot hozott, és azt kérdezte, hogy ráteheti-e.

Holland Adamre pillantott, és az arcáról leolvasta, hogy ő is a Professzor történetére gondol a Leláncolt Könyvtárról. A szemében azonban nem tükröződött izgalom. Nyilván úgy

vélte, hogy ez a rejtekhely túlságosan nyilvánvaló lenne az Alkímia Szíve számára.

– Meg tudod nézni, ki kérte ki? – kérdezte Holland. Ha egyáltalán rendesen kikérték. Ha elvitték, ellopták, ha másvalaki talált rá elsőként, akkor az apja nyomai nem számítottak többé.

Tom az órájára nézett. Majdnem hat óra volt. Előhúzta a telefonját, és tárcsázott.

– Szia, Devon, egy gyors kérdés. Tudod, ki vitte el a régi láncos könyvet? – Hümmögve bólogatott, Devon válaszát hallgatva. – Kösz, haver. Bulis halloweent! – Azzal letette, és Hollandre mosolygott. – Nem én árultam el, de a könyv a *Kés és kereszt* kelléke. 10-es stúdió. Biztosan a szezonzáróra kellett nekik.

– Köszönjük a sok segítséget – szólalt meg Adam, mire Tom megriadt.

– Te honnan bújtál elő?

– Végig itt volt – válaszolta Holland türelmesen, bár kissé nyomasztotta, hogy Tom már másodszor lepődött meg Adam jelenlétén. Adam nem éppen könnyen feledhető típus.

Tom megvakargatta a fejét, ezzel még jobban összekócolva hosszú, őszes haját.

– Öregszem – jegyezte meg. – Hát persze hogy itt voltál. Nem is tudom, miért gondoltam, hogy… – Elhallgatott, leeresztette a kezét.

Az ujjbegyei véresek voltak; vér csepegett a padlóra.

– A kezed – lehelte Holland, de Tom mintha nem is vette volna észre az egészet. Csak állt ott, és ugyanazokat a mozdulatokat ismételgette: beletúrt a hajába, visszahúzta a

kezét, és rámeredt, mintha több mindenről is elfeledkezett volna, nem csak Adamről.

– El kell tűnnünk innen – jegyezte meg Adam.

– De... valami nincs rendben vele!

– Látom! De hacsak nem ismersz olyan módszert, amit én nem, semmit sem tehetünk érte.

Holland még egy utolsó alkalommal megpróbálta felkelteni Tom figyelmét, de sikertelenül. Azzal nyugtatta meg magát, hogy a kellékes majd helyrejön, ugyanúgy, ahogy a Professzor és az Órás Ember is. Mégis rémes érzés volt, és azt gondolta, valamiképpen az ő hibája.

Nagyon szerette volna, ha beszélhet a Professzorral. Ha valaki tudhatja, mi történik, az ő. Holland fején átfutott, hogy lassan ő maga is olyanná válik, mint a Professzor egyik legendája. *Holland St. James: a lány, aki tönkretette a világot.*

A Professzor azonban kétségtelenül kért volna valamit a segítségéért, és Holland azt is pontosan tudta, mit.

Odakint még mindig tombolt a hőség. A napnak már lemenőben kellett volna lennie, ám fenn ragadt az égen, fényesen, mint egy tojás sárgája. Kerek, sárga... helytelen. Aztán eltűnt.

Nem volt többé nap az égen, amely világoskékből egyre sötétebb lila árnyalatokra váltott. Holland úgy érezte, mindjárt megőrül.

– Hé, nem tudom, mi jár a fejedben, de minden rendben lesz! – Adam odanyúlt, és megfogta a kezét.

– Ne! – Holland pánikkal küzdött. Nem értette, mi történik körülötte az emberekkel, de annyit felfogott, hogy a baj oka

valamiképpen ő maga. – Ne érj hozzám! – Megpróbálta elhúzni a kezét, de Adam szorosan fogta.

– Bennem nem teszel kárt, Holland.

– Ezt nem tudhatod.

– Vagy talán csak nem érdekel. – Adam még közelebb lépett, és a másik kezét Holland arcára simította. Az ujjai hűvösek voltak Holland forró bőrén.

– Tényleg jobb lenne, ha nem érnél hozzám.

– Akkor húzódj el! – Adam lassan megsimította a lány állát.

Holland szíve zakatolt. Átfutott az agyán, hogy mennyire lenne más a világ, ha az időt szívdobbanásokban mérnék, és nem percekben. Az ilyen pillanatoktól a föld is gyorsabban forogna.

Úgy érezte, el kellene húzódnia. Pazarolta az időt, ami nem állt rendelkezésére. Adam pedig veszélyes társ volt ehhez. Talán elbűvölő, sőt szép, de Holland már látta, mire képes az érintésével. Azt nem gondolta, hogy éppen alkalmazná rajta a képességét... de azt tudta, hogy ostobaság olyan helyzetbe hozni önmagát, ahol megteheti vele.

– Mennünk kell. – Azzal elhúzódott, éppen amikor a fény utolsó sugara is elfakult az égről.

NEGYVENNEGYEDIK FEJEZET

A 10-es stúdió, ahol a *Kés és kereszt* forgott, nem volt messze a kelléktártól, mégis a golfkocsival mentek, hogy időt spóroljanak. Adam ugyanolyan gyanakvón méregette az ajtót, mint korábban a kelléktárban látott holmikat, mintha figyelmeztetni akarná Hollandet, hogy ne nagyon reménykedjen. Hollandnek azonban semmije se maradt, csak a remény és néhány óra. Az idő homokként folyt el az ujjai között. Nem veszíthette el a reményt is.

Adam benyitott, és előreengedte.

A stúdió hatalmas volt, nagyobb, mint a stúdiók, amelyekre Holland a gyerekkorából emlékezett. A szélén a sárgával jelölt tűzvédelmi menekülőutakat üresen hagyták, de egyébként tele volt díszlettel és kellékekkel, kamerákkal és lámpákkal. Csodálatosan festett, mintha valóban egy vámpírudvarban lennének. Dekadens, ugyanakkor szép. Még a koporsók is elegánsak voltak.

Bármely más alkalommal Holland boldogan derített volna fel minden négyzetcentimétert.

– Jól látom, szereted a sorozatot? – kérdezte halkan Adam.

– Miből gondolod?

– Mindenből. – Adam elmosolyodott. – Olyan arcot vágsz, mint aki mindjárt felkér valami vámpíros szerepjátékra.

Holland érezte, hogy elvörösödik. Nem erre gondolt. Egyáltalán nem. Amint azonban Adam kimondta, megjelent előtte a kép, amint Adam belemélyeszti a fogait… de nem a nyakába.

– Ami azt illeti, ebben a sorozatban az embereknek drukkolok.

– Vagyis keresztrajongó vagy?

Holland meglepetten pillantott rá. A tegnapi találkozásuk óta Adam sok hihetetlen dolgot mondott neki, mégis ez volt a legképtelenebb.

– Te is nézed?

– Hát persze – vigyorgott Adam. – Isabella szexi.

Hollanden hirtelen indokolatlan féltékenység lett úrrá.

Adam még szélesebben vigyorgott.

– Rémes vagy! – csattant fel Holland, aztán hozzátette, hogy szét kellene válniuk. Bár tudta, hogy az ilyen helyzetekben különválni általában rossz ötlet, a 10-es stúdió túlságosan nagy volt, ráadásul úgy érezte, ráfér, hogy némileg távolabb kerüljön Adamtől.

A vámpírudvar két elkülönülő részből állt. A felső csupa bűbáj és arany volt, bálteremszerű díszletekkel és szépséges ketrecekkel. Adam arrafelé indult. Holland az alsó udvart kutatta át. Ez halálos kertekkel volt tele, csillogó, fekete virágokkal és bársonybélésű koporsókkal.

A léptei visszhangot vertek, közben azon gondolkodott, kinyissa-e a koporsókat, hátha ott találja a könyvet. Tudta, hogy valójában nem fekszenek bennük vámpírok, mégis bizsergett a bőre, felgyorsult a szívverése.

Mágia a közelben, érezte. Létezik, hogy senkinek nem tűnt fel? Vagy talán csak félreértették – Holland azonban tudta, hogy ez nem Hollywood csillagpora. Ez az Alkímia Szíve. A közelben kell lennie.

Átsietett az álló koporsók labirintusán, amíg meg nem látott két krétával rajzolt emberi körvonalat a padlón. Azokon túl pedig, egy vaspiedesztálon, ott feküdt maga a könyv, amelyre még az apja tekert láncokat.

– Adam, gyere ide! – kiáltotta. – Megtaláltam!

Nem nézett ki kelléknek. A bőr régebbi volt, mint amit Holland valaha látott, a kilátszó lapok színére szava sem volt. Föld, doh és fém szaga lengte körül. Amikor megérintette a láncokat, érezte a szívverésként lüktető mágiát.

Adam káromkodva lépett mellé.

– Ezek a Bank láncai.

– Mi az, hogy a Bank láncai?

– Nem lehet levágni vagy feltörni őket. Csakis a hozzájuk való kulccsal nyithatók.

– De... a forgatókönyvben nem szerepelt kulcs, vagy igen? – Holland már elő akarta venni a lapokat, hogy átfussa, hátha átsiklott valami felett, amikor valami más jutott az eszébe. – Mi van, ha... – Tudta, hogy jóformán reménytelen próbálkozás, de előszedte a nővére kulcsát, amely időközben visszaváltozott közönséges műanyag, Motor Hotel feliratos kulccsá.

– Az a Regalba szól – jegyezte meg Adam.

– Tudom. De mi van, ha a könyvet is nyitja?

– Miért nyitná?

– A nővérem holmijai között találtam, és csak úgy eszembe jutott. Mi van, ha az apám két szálon futó nyomokat hagyott, remélve, hogy a testvéremmel együtt oldjuk meg a rejtélyt?

– Ez nem elvetélt gondolat – felelte Adam.

Holland a lakat zárjába dugta a kulcsot. Szikrák pattantak, a lakatból pedig sziszegő hang tört fel.

– Ne! – Holland erősebben próbálkozott, mire a láncok vörösen felizzottak.

– Szerintem abba kellene hagynod – javasolta Adam.

– De kell hogy legyen rá mód, hogy kinyissuk…

Megnyikordult egy ajtó – a stúdió ajtaja. Mindketten megdermedtek. Véletlenszerűen lerakott koporsók és fekete rózsafák útvesztője vette őket körül, de volt köztük elég hely, hogy Holland láthassa, kik léptek be.

Az egyikük egy fiatal nő volt, idegenvezetőhöz illő ruhában. Vele nem sokat törődött, mert túlságosan megijesztette a mellette álló férfi. A látvány teljesen összezavarta. Remélte, hogy csak az elméje játszadozik vele, de minden jel szerint Adam is látta.

Megragadta Holland karját, és némán tátogta felé: *El kell rejtőznünk!*

Holland megpróbálta felemelni a leláncolt könyvet, de az túl nehéznek bizonyult.

Erre nincs idő, intette le Adam, aztán két karral átfogta Holland derekát, hátrarántotta, és maga után húzta egy koporsóba.

NEGYVENÖTÖDIK FEJEZET

A koporsó résnyire nyitva maradt. Minden más csupa sötétség volt – és Adam. A férfi ügyelt rá, hova teszi a kezét, Holland mégis határozottan tudatában volt a másik testének. Adam tenyere a bordáira simult, a mellkasa a hátához szorult, az ajka a fülcimpájához ért. Holland mégsem tudott másra gondolni, csak a férfira odakint.

– Annyira szeretem ezt a sorozatot – mondta éppen Gabe. A hangjától Holland összerándult félelmében.

Adam még szorosabban fogta, az ajka nem mozdult Holland füléről. Meg sem moccantak. Adam egy hangot sem adott ki, és Holland mintha mégis hallotta volna a suttogását: *Nem hagyom, hogy hozzád érjen.*

– Hogyan lehetnék statiszta? – Gabe hangja édes volt, mint a cukor. Ugyanígy beszélt az előző este Chance-szel is.

– Talán szólhatok néhány szót – felelte egy csiripelő női hang.

Holland kilesett a koporsó nyílásán. Az idegenvezető, aki Gabe-et kísérte, alacsony volt, és vékony, vagy talán csak Gabe mellett tűnt kicsinek, aki lépésről lépésre egyre magasabbnak és fenyegetőbbnek érződött.

Most hétköznapibb ruha volt rajta, mint amikor Hollandet elrabolta. Sötét farmer, fekete ing, fekete bakancs, a vállán

hátizsák. Majdnem teljesen úgy nézett ki, mint Holland látomásában.

– Ez mi? – lépett oda a leláncolt könyvhöz. Holland semmit sem tehetett, csak nézhette.

– Nem árulhatnám el – felelte az idegenvezető –, de azt hiszem, a hetedik évad zárásának a kelléke.

Gabe megérintette a könyvet. A láncok felizzottak.

– Mit csinál? – értetlenkedett az idegenvezető.

– Nem mondom el senkinek, ha maga sem – vágta rá Gabe, immár a rendes hangján. Undok, barátságtalan és unott volt.

Ekkor a lámpák fénye az egész helyiségben vibrálni kezdett. Az idegenvezető rémülten hátralépett, Holland pedig rettegve nézte, amint Gabe elővesz egy kulcsot.

Adam megfeszült. Holland azzal biztatta magát, hogy semmi baj nem lesz. Az ő kulcsa nem működött, ez sem fog. Azonban a zár nem szórt szikrákat, amikor Gabe beledugta a kulcsot.

Honnan szerzett kulcsot?

Holland táskája megcsörrent. Gabe az idegenvezető felé kapta a fejét.

– Ez a maga telefonja?

– Nem hiszem – trillázta a nő.

Holland pánikba esve igyekezett elnémítani a telefonját. *Egyáltalán, ki hívja?* Ezt a számot csak Gabe tudja, ő pedig mással van elfoglalva.

Szerencsére Gabe nem foglalkozott tovább a telefonnal.

Sajnos a lánc lehullott a könyvről.

Holland szíve hevesen vert, ahogy nézte, amint Gabe a könyv borítója felé nyúl, és felemeli.

– Már túl késő – mormolta a fülébe Adam, és nem eresztette el.

– Nem – lehelte Holland. Még megállíthatják. Gabe még mindig csak állt ott, nézte a könyvet, és nem mozdult.

Várjunk csak... miért nem mozdul?

– Nahát – jegyezte meg végül.

Az idegenvezető most már semmit sem értett.

Holland vadul verdeső szíve összeszorult, aztán mintha megakadt volna, mert sem Gabe, sem a nő nem olyan arcot vágott, mintha a könyv a világ legnagyobb hatalmú tárgyát rejtené.

A nő idegesen nevetgélt, és mondott valamit, de Holland nem hallotta. Semmit sem hallott. Csak leste a koporsó résén át, amint Gabe zsebre tett kézzel elsétál.

– Nem vitte magával – lehelte, és már vergődött is ki a koporsóból. Adam fürgén követte. Egy pillanatig ők is csak álltak ott, mint Gabe és az idegenvezető.

A nyitott könyvet bámulták.

Hamisítvány volt. A lapokon nem állt írás, és a közepébe vágott kicsi, szögletes lyukban egy nagyon is hétköznapi tárgy lapult.

NEGYVENHATODIK FEJEZET

Egy sárga ceruza.

Mint egy vicc, aminek lemaradt a poénja.

– Nem értem – vette kézbe Holland a ceruzát.

– Biztosan figyelmen kívül hagyunk valamit. – Adam felvette az üres könyvet, és megrázta, de csak por hullott ki belőle.

– Nem lehet ezzel vége – bökte ki Holland. Fogta a ceruzát, és firkálni kezdett a lapokra, abban bízva, hogy mágikus szavak fognak megjelenni, azonban úgy tűnt, egyedül a Gabe által kinyitott lakat volt mágikus. Egyáltalán honnan szerzett kulcsot?

Ekkor jutott eszébe a telefonhívás a koporsóban. Sietve előhúzta a telefonját.

Nem fogadott hívás
Centennial City First Bank

Hangüzenet

Adam mintha nyugtalanná vált volna.

– Nem tudom, honnan szerezték meg ezt a számot – csóválta a fejét Holland.

– Ne törődj vele! – figyelmeztette Adam, Holland azonban már meg is nyomta a lejátszásgombot.

– Üdv, kedvesem – hallotta a Professzor ismerős hangját. – Gabriel barátoddal érdekes beszélgetést folytattunk, minek során megadta nekem ezt a telefonszámot. Ha vissza tudnál hívni, azt nagyra értékelném, de mivel kétlem, hogy megteszed, nem köntörfalazok. A Mr. Cabrallal folytatott beszélgetésünk során tudomást szereztem az igencsak riasztó vérzéses eseteidről. Tudom, mi történik veled, Holland, és tudom, hogyan menekülhetsz meg, de el kell hoznod nekem az Alkímia Szívét. Ma éjjel a Hollywood Roosevelt halloweenpartiján megtalálsz. Remélem, úgy is lesz. Kérlek, hagyd, hogy segítsek, mielőtt túl késő lenne.

– Nem bízhatsz benne – jelentette ki Adam, amint az üzenet elhallgatott.

A gond csak az volt, hogy Holland hajlott rá. Már korábban is eszébe jutott, hogy ha bárki tudhatja, mi a baj vele, az a Professzor lesz.

– Ha megtalálod az Alkímia Szívét, nem lesz rá szükséged.

– De mi lesz, ha nem találjuk meg? – Holland az órájára sandított. Már csak öt órája maradt, és az apja legutóbbi nyoma egyáltalán nem tűnt nyomnak. Gabe még arra sem vette a fáradságot, hogy magával vigye. Gabe táskájában azonban nem lapultak Ben Tierney forgatókönyvének lapjai.

Holland elővette a szkriptet, és azonnal a szemébe ötlött az apja ismerős kézírása. *Ceruzával.*

– Ez az! – kiáltott fel izgatottan. – Azt akarja, hogy nézzük meg a ceruzával írt jegyzeteit!

Az első oldalra mutatott.

KÜLSŐ. TEMETŐ. ALKONY.

Egy kéz (Red Westcott keze) virágcsokrot helyez a tavaszi fűvel borított sírra. A sírkő felirata:

Sophia Westcott
Szeretett feleség. Csodálatos lélek.
Ez nem örök.

A szomszéd család?

Teljes a csend, csak a szellő zizeg a platánfa lombjában. Aztán…

Red belevájja a kezét a felesége sírhalmába, és kimarkol némi földet.

– Nézd, mit írt oda, ceruzával. *A szomszéd család?* És itt a másik… – Holland addig lapozgatott, amíg el nem ért az Órás Embertől kapott részig, az utolsó lap aljáig, ahol ez állt: *Bizonyosodj meg róla, hogy a jó irányba haladsz, mielőtt ásni kezdesz.*

– Vagyis igazam volt a hotelben, ami az ásást illeti – jegyezte meg Adam.

– Igen, a jelek szerint az apám elásott valamit. És szerintem ez megmondja, hol keressük. – Újra az első oldalra bökött. – A ház, ahol *A szomszéd család*ot forgatták, a vezetett túrák része. Szerintem ott ásta el a következő nyomot.

Holland remélte, hogy ez egyben az utolsó nyom is lesz.

Amikor Adammel kilépett a 10-es stúdió ajtaján, szomorúan vette észre, mennyire elszaladt az idő.

A hely kiürült.

Nem álltak sehol turistabuszok.

Az ég besötétedett felettük.

A golfkocsi zümmögése is nagyon hangosnak tűnt, miközben áthajtottak a stúdiók között a házakig, ahol *A szomszéd család*ot forgatták.

Mintha egy más világba értek volna. Egy bájos lakónegyedbe, ami ott ragadt abban az időben, amikor az ajtókat még nem zárták, a telefonokkal csak telefonálni lehetett, és a gondok nagy részét megoldotta egy szívhez szóló beszélgetés anyuval vagy apuval. Holland tudta, hogy nappal mindez olyan édes, mint a halványszínű cukorkák, tiszta fehér zsalugáterekkel és buja virágágyásokkal. Ma este kísérteties hatást keltett. Az ostorlámpák lágy fényében a házak színét lehetetlen volt megállapítani.

– Minden ugyanúgy néz ki – morogta Adam, amikor végignézett a tökéletes utcán, mintha nem értené, mi benne a vonzó.

– Nem szereted *A szomszéd család*ot? – csodálkozott Holland, bár be kellett ismernie, a díszlet pillanatnyilag jobban illett volna egy horrorfilmbe. És persze fogalma sem volt róla, hol kezdjék az ásást. Mielőtt elhagyták a 10-es stúdiót, Adam magához vett egy ásót, de ha az összes kertet fel akarják ásni, az reggelig eltarthatott volna.

– Elővennéd a forgatókönyvet? – kérte Adam. Holland megállt az egyik utcalámpa alatt, és felemelte a lapot, ahol a ceruzával írt jegyzet volt. *A szomszéd család?*

– Red belevájja a kezét a felesége sírhalmába, és kimarkol némi földet – olvasta Adam. – Keressünk egy sírt?

Holland felvonta a szemöldökét.

– Ezen az utcán nincsenek sírok – válaszolta, és lapozgatott tovább. Más ceruzával írt szavakat azonban nem talált, csak az ásásra vonatkozó tanácsot.

– Hadd nézzem! – nyújtotta a kezét Adam. Holland átadta neki az Órás Embertől származó lapokat, ő maga pedig a Bankban találtakat olvasta tovább. Az első oldalon már megtalálta a nyomot, úgyhogy a másodikra koncentrált, hátha meglát valamit, ami eddig elkerülte a figyelmét.

BELSŐ. BOWLINGPÁLYA. ESTE.

Red lecsapja a földdel töltött üveget az asztalra. Az üvegen most a *Ball* márkanév látszik, nem a film címe.

A háttérben gurulnak a golyók és borulnak a bábuk. Amikor valaki az árokba gurít, egy neonszív villan fel, benne a felirat: *Nem a te napod.* Olyan, mintha Cassius Marcellus Coolidge találkozna a spanyol kolonializmus újjáéledésével. Amikor Red belép, a felirat éppen világít. Egy műanyag asztal felé megy, ahol elegáns idősebb nők ülnek, egymáshoz illő rózsaszín és zöld bowlingpólóban, amelyek hátuljára a *Hollybells* szót hímezték. Öten vintage üvegekből, csíkos szívószállal isszák az

üdítőt. A hatodik egy sárga házat hímez egy keresztszemes párnahuzatra.

Holland szíve hevesen verni kezdett.

– Azt hiszem, megvan a következő nyom – mutatott az utolsó sorra. – Látod az utalást a hímzésre? A történet szempontjából teljesen felesleges. Szerintem a sárga házhoz kell mennünk.

– Hogyan találjuk meg? – nézett rá Adam. A félhomályban minden ház ugyanolyannak tűnt.

Hollandnek azonban nem kellett fény. Bárki, aki nézte *A szomszéd család*ot, tudta, hogy a sárga ház előtti fa ágán egy hinta lóg, amelynél karok törtek, szerelmet vallottak, sírtak is sokszor. Most az is átfutott a fején, hogy talán az apja titkait is ide temették.

NEGYVENHETEDIK FEJEZET

Erre! – Az utca vége felé vezette Adamet. A szél ringatta a vén fahintát, zizegtette a fa leveleit, amelyről lógott.

– Hadd lássam az első oldalt – kérte ismét Adam. – Mintha lenne ott valami a zizegő levelekről.

Igaza volt. A telefonja lámpáját használva mutatta meg Hollandnek a sort:

`Teljes a csend, csak a szellő zizeg a platánfa lombjában. Aztán…`

`Red belevájja a kezét a felesége sírhalmába, és kimarkol némi földet.`

– Ez talán azt jelenti, hogy a fa alatt van elásva?

– Kell hogy legyen itt még egy nyom – vélte Holland. – Az apám nem ásatná körbe velem az egész fát.

A levelek susogtak felettük, ahogy Adam megkerülte a fát a lámpájával.

– Ott van! – Holland lefelé mutatott, a törzs alja felé, ahol két betűt karcoltak a kéregbe. Kicsik voltak, de mélyek, akár egycentis metszések is lehettek. Olyan mélyek, hogy bár az évek kissé eltorzították, de nem törölték el őket.

– A szüleim nevének kezdőbetűi – suttogta Holland. Elszorult a torka. Minden apróság, amit az apja hátrahagyott, nyílként fúródott a szívébe, de ez másképp érintette, hiszen nemcsak nyom volt. Hanem apró szerelmi vallomás az anyjának.

Adam kifürkészhetetlen arccal nézte a betűket. Holland szerette volna tudni, mire gondol valójában.

Még a hotelben Adam azt mondta, hogy nem tudja, Holland szülei kötöttek-e alkut a bátyjával, Masonnel. Mostanra azonban Holland azon őrlődött, mi van, ha Adam csak azért mondta ezt, mert az igazat nem akarta bevallani.

Holland hitt az igazságban. Hallani, látni akarta. Ugyanakkor tisztában volt vele, hogy semmiféle igazság, amit Adamtől hallhat, nem segíthet, hogy jobban érezze magát. Ha a szülei alkut kötöttek Masonnel, akkor Mason volt az oka a haláluknak. Ha nem volt alku, akkor a saját anyja.

Feltéve, ha Adam egyáltalán tudja az igazságot. Vajon kíméletből hallgat, vagy félelemből?

– Úgy tűnik, ez a jel, hogy áshatunk – jelentette ki Adam, és felemelte a stúdióból hozott ásót. – Akarod csinálni, vagy csináljam én?

Holland szívesen ásott volna, de elég volt Adam karjára néznie, hogy belássa: a férfi jóval erősebb. Türelmetlenül toporogva leste, ahogy Adam ásónyomonként szórja ki a földet. Mintha az apja forgatókönyve elevenedett volna meg.

Végül az ásó éle üvegen koccant.

A hang nagyon halk és nagyon hangos volt egyszerre. A remény csendülése. Az elásott kincs jele. Az egyetemes igazság pillanata.

Adam félredobta az ásót, és kézzel kotorta tovább a földet. Holland mellé térdelt, és a telefonjával világított neki. A szíve remegett izgatottságában; egy pillanatig attól félt, hogy elered az orra vére.

Ne most. Ne most. Ne most.

Adam végre előhúzott a földből egy befőttesüveget, és átadta Hollandnek.

– Remélem, ebben több lesz egy egyszerű ceruzánál.

– Úgy lesz – suttogta Holland.

Az üvegben éppenséggel nem sok minden volt… csak egy összetekert, cérnával átkötött papírlap.

Most Adam világított neki. Holland kitekerte a papírt. Két lap volt, nem egy.

Az első oldalon azonnal felismerte az apja írását.

Tudom, hogy helyesen fogsz dönteni, kölyök. Már megvan minden, amire szükséged lehet, csak látnod kell.

Bárcsak ott lehetnék veled, hogy megmondjam, mennyire szeretlek.

Apa

Holland torka ismét elszorult. Ezerszer is újraolvasta volna az üzenetet, addig ült volna a hintán, amíg minden tollvonást az emlékezetébe nem vés. Volt azonban mellette még egy oldal. Egy forgatókönyvlap.

BELSŐ. BOWLINGPÁLYA.

Fekete bowlinggolyó gurul végig a pályán, előtte négy bábu áll. A rájuk írt betűk a VÉGE szót adják ki.

– Azt hiszem, ez az utolsó nyom – nézett fel Holland.

– Láthatnám? – kérdezte Adam.

– Azt hiszem, inkább én veszem át – szólalt meg egy harmadik hang.

Az utcalámpa alatt Gabriel Cabral állt, a kezében pisztollyal. Holland hátán végigfutott a hideg. Biztosan ezért nem vette el a ceruzát. Azt akarta, hogy Holland megtalálja, és így követhesse őt, akárhova megy. Gabe kiszámítottabban cselekedett, mint Holland gondolta volna róla. Vajon a Hollandről szóló információkkal fizetett a Professzornak, hogy megszerezze a könyv kulcsát? Ahhoz képest, hogy azt mondta, az Alkímia Szíve csak egy mítosz, ami a kutatói halálát okozza, eléggé jól ment neki is a keresés.

Gabe kissé elfordult, és Adamre emelte a fegyvert.

– Add ide azt a papírt! – utasította, éppen olyan könnyedén, mint ahogyan előző este, hogy szálljon be vele a kocsiba.

– Ne tedd! – figyelmeztette Adam Hollandet.

– Ez is egy lehetőség – vont vállat Gabe. – Nekem nem gond újból lelőni. És ezúttal alaposabb leszek.

– Senki nem lő le senkit! – Holland Gabe-re meredt. Vagyis megpróbálta. Egy pisztolyt tartó gyilkosra meredni nehezebbnek bizonyult, mint várta. – Tessék. – Remegő kézzel Gabe felé nyújtotta a feltekert papírt, de ő megrázta a fejét.

– Lépj ide vele, drágám! Nem megyek az új fiúd közelébe. – A tekintete Adamre rebbent, aztán vissza Hollandre, és mintha figyelmeztetés lett volna benne.

Holland lassan megindult felé. A maga részéről nem volt biztos benne, hogy Gabe sok mindent kezdhet a kezében lévő lapokkal a többi nélkül, mégsem akart neki átadni semmit. Mielőtt átgondolhatta volna, mire készül, rohanni kezdett.

– Fuss a másik irányba! – kiáltotta Adamnek. Gabe nem lőheti le, ha közben őt üldözi.

Lövést nem hallott, de Gabe léptei a nyomában dobogtak. Holland berontott a sárga házba, és kétségbeesetten remélte, hogy Tom igazat mondott a pincében lévő csapóajtóról.

Rohanvást megkerülte a lépcsőt – a konyha a másik oldalon volt. Teljes sötétség uralkodott odabent, az ablakok is feketék voltak. Holland éppen akkor találta meg a csapóajtót és rajta a húzógyűrűt, amikor Gabe beért a házba.

Térdre esett, és megrántotta.

Az ajtó alatti létrát vörös fény világította meg. Egyáltalán nem tűnt biztonságosnak. Amikor Gabe berontott a konyhába, Holland éppen mászni kezdett lefelé, olyan sebesen, ahogy csak tudott.

Lent is sötétség fogadta, leszámítva a neonfényű, kijáratot jelző lámpa irányába vezető vörös pontlámpákat.

Csak egy járatot bírt kivenni, benne néhány ottfelejtett takarítószerrel. Biztosan átalakították, hogy fel tudják használni a forgatások során. Két irányba is indulhatott, de rejtekhely egyik oldalra sem látszott, csak hosszú, kopár folyosók.

Jobbra lódult. A lába alatt kemény beton dobogott. Semmi rejtekhely. Még gyorsabban futott. Képes rá. Mindennap edzett. Élni akart. Ez bizonyára számít. Kétségbeesetten nézett körbe, hátha akad egy zug, ahol elbújhat, vagy egy kijárat, de csak a pirosan világító kijáratjelek gúnyolták, ahogy elfutott mellettük.

Hirtelen letért jobbra… aztán megérezte Gabe kezét a derekán.

– Ne! Eressz! – sikoltott fel, és rúgni próbált.

– Nem foglak bántani! – mordult rá Gabe.

– Ezzel már elkéstél! – rivallt rá Holland.

Gabe egy pillanatra mozdulatlanná dermedt, aztán maga felé fordította Hollandet. Szinte összeért az orruk. A fogait összeszorította, a szeme elsötétült.

– Nem tudom, mit adtak be neked a Bankban – mondta –, de nem én öltem meg a feleségemet.

– Akkor honnan tudod, hogy ezt mondták?

– Mert mindenki ezt hiszi.

– De…

– Nem én öltem meg, Holland. – Gabe egy pillanatig még szorosabban fogta, olyan közel, hogy Holland érezte a férfi szívének zakatolását. Gabe arcáról még mindig nem lehetett leolvasni semmit, de a sebesen verő szíve elárulta Hollandnek, hogy egyáltalán nem nyugodt. – Ha tudni akarod, mi történt, gyere velem.

– Az előbb fogtál rám egy pisztolyt.

– *Őrá* fogtam. Benne nem bízhatsz meg. – Gabe úgy nézett Hollandre, mintha egyedül ezt kellene elhinnie. Ez az egyetlen igazság, ami számít.

– Te vagy az, akiben nem bízhatok. Azt mondtad, az Alkímia Szíve csak egy mítosz, amiben nem hiszel, de közben jobban meg akarod szerezni, mint bármi mást.

– Nem akarom, de szükségem van rá. Ez azonban nem jelenti azt, hogy bántani akarlak. – Gabe még közelebb húzta magához. A szemében fájdalom csillant… és vörösség. Vér vörössége. Holland látta, hogy a csepp összegyűlik a szeme sarkában.

– Ne! – Vergődve igyekezett kiszabadulni, miközben Gabe arcán csorogni kezdett a vér. – Eressz el!

Gabe a fejét rázta.

– Újra meg újra elköveted ugyanazt a hibát!

– Vérzel! – kiáltott rá Holland, de a többiekhez hasonlóan meg sem hallotta.

– Újra meg újra elköveted ugyanazt a hibát! – ismételte.

– Miféle hibát? – kérdezte Holland. Hirtelen azonban Gabe már nem volt többé Gabe. Adam lett belőle, és ijedten nézett Hollandre.

Holland ekkor érezte meg, hogy a vér a saját szeméből folyik.

NEGYVENNYOLCADIK FEJEZET

A földön fekve tért magához. Az alagút levegője párás volt, szinte ragacsos. Feltápászkodott. Gabe eltűnt, és vele együtt a táskája is. *A rohadék.* Elvitte az utoljára megtalált két lapot a forgatókönyvből, a korábban megszerzettekkel együtt. De valamit hátrahagyott cserébe.

January hátizsákja hevert a földön, éppen ott, ahol Holland összeesett. Gyorsan kinyitotta. Minden benne volt, még a Professzor naplója is. Vajon Gabe a kifacsart erkölcsi érzéke szerint cselekedett, amikor visszaadta? De ha lett volna bármiféle erkölcsi érzéke, akkor nem fenyegeti Hollandet fegyverrel, és nem viszi el a nyomokat, és nem hagyja, hogy ő ma éjjel meghaljon.

Az órájára nézett. 20:03. Valamivel kevesebb mint négy órája maradt. Meg kell találnia Adamet.

Valóban muszáj?

Benne nem bízhatsz meg, mondta Gabe. És Holland ugyan tudta, hogy Gabe-ben sem, a szavak mégis elültették a szívében a kétely magját. Most már azon töprengett, talán jobb lenne egyedül a dolog végére járni.

Gabe ellopta a papírokat, de Holland emlékezett, hová küldte az apja utolsó jele. Tudta, hol keresse az Alkímia

Szívét. Abban viszont nem volt biztos, hogy megengedheti-e magának, hogy megkeresse Adamet.

– Hát itt vagy! – hallotta ekkor Adam kiáltását. Bűntudathoz hasonló érzés vett erőt rajta. Adam arcára csak ritkán ült ki az aggodalom, most azonban minden vonásából az sugárzott, ahogy Holland felé futott. – Bántott?

– Jól vagyok – felelte Holland. – De elvitte a papírokat.

– Mindet?

– Semmi baj – nyugtatta Holland. Adam úgy nézett rá, mintha nem értené, miért is ne lenne ez baj, Holland pedig egyre rémesebben érezte magát, amiért Gabe-ben bízott Adam helyett. Adam egyszer sem fenyegette fegyverrel, nem lopta meg, és nem titkolta el előle, hogy megölte a feleségét.

Gabe volt az oka, amiért Holland egy rövid időre úgy érezte, nem bízhat Adamben – ugyanakkor azt sem felejthette el, hogy megvoltak az indokai az Adamtől való távolságtartásra is. A férfi képessége még mindig idegesítette. És amint vége ennek az egész ügynek az Alkímia Szívével, Adam nem lesz más, mint January partnere, aki nem játszik többé szerepet Holland életében.

– Lehet, hogy nála vannak a lapok, de én tudom, hova kell mennünk. – Elindult az alagútban, követve a kijárat felé mutató vörös jeleket. – Az üvegben a forgatókönyv utolsó lapja volt, a legutolsó jelenettel. Egy bowlingpálya, négy bábuval, amikre a VÉGE van kiírva.

– Los Angelesben rengeteg bowlingpálya van – jegyezte meg Adam.

– Igen, és remélem, Gabe is ezt gondolja. De én azt is tudom, hogy az apám melyik pályára gondolt. A

nyitórészben, amikor először megemlíti, úgy írja le: Olyan, mintha Cassius Marcellus Coolidge találkozna a spanyol kolonializmus újjáéledésével.

– Erre hogyhogy emlékszel? – Adam úgy nézett rá, mintha Holland hirtelen egy lexikonná változott volna, vagy más tudományos könyvvé, amit nem szórakozásból olvastak az emberek.

– Néhány órán belül vagy hússzor olvastam el az egészet. Nem tudom, ki volt Cassius Marcellus Coolidge, de a spanyol kolonializmust ismerem.

Adam lenyűgözve nézett rá.

Holland nem árulta el neki, hogy összesen egyetlen ilyen épületet ismer.

– Az egyik kedvenc helyem ebben a stílusban épült, és történetesen játékterem is van benne.

– Melyik az?

– A Hollywood Roosevelt.

A név hallatán Adam hirtelen elsápadt.

– Mi a baj?

Adam két kézzel túrt a hajába, és lehunyta a szemét.

– Ott van a bátyám. Mason.

Holland szeme előtt felvillant az előző este, amikor látni vélte Masont a félemeleten. Akkor vérzett másodszor az orra. Az eset hirtelen még jelentőségteljesebbnek tűnt.

– Honnan tudod, hogy ma is ott lesz?

– Mert mindig ott van – vágta rá Adam. – Nem képes elhagyni azt a hotelt.

– Hogy érted, hogy nem képes elhagyni...?

– Amikor megpróbáltam elvenni a képességeit, nem igazán jártam sikerrel. A legtöbb, amit elértem, az volt, hogy bezártam a hotelbe, és megakadályoztam, hogy mágiát használjon.

– De ha nem képes használni…

– Attól még veszélyes – szakította félbe Adam. – És ha velem lát, esetleg bántani akar majd.

– Akkor szétválunk.

– Nem! – csattant fel Adam. – Nem akarlak szem elől téveszteni.

Holland kissé fennakadt ezen a hangvételen és a megfogalmazáson is. De vajon ez őszinte érzés, vagy csak a Gabe keltette gyanú szökkent szárba? Adam a szövetségese, Gabe az ellensége. Gabe hazudott neki, meglopta, hagyta meghalni.

Végre elérték az alagút végét. Az utolsó vörös lámpa egy ipari fémajtó felett világított. Holland igyekezett lerázni minden maradék, Adammel kapcsolatos bizalmatlanságát, amikor átlépett rajta.

A helyiség, ahová kiértek, alighanem a JME vezetett túráinak része volt. Az egyik oldalon próbababák sorakoztak, rajtuk klasszikus filmekből és sikeres sorozatokból ismert ruhák. Bársony kötélkordon védte őket, és kis táblácskák meséltek a titkaikról. Ott volt a *Kés és kereszt* teljes jelmeztára, és a *Tükörország*ból is szerepelt több szép összeállítás. Minden ezüstös volt, hófehér, csillámlóan fényes – a terem közepén pedig ott állt az anyja híres ruhája.

Holland megtorpant a bábu előtt.

– Mielőtt elmegyünk a Rooseveltbe, még meg kell tennem valamit.

NEGYVENKILENCEDIK FEJEZET

Holland sosem akart színésznő lenni, mint az anyja – mindig is mesélő apja nyomdokaiba akart lépni. Most azonban az ikonikus *Tükörország*-ruha előtt állva mégis megértette a vonzerőt.

A ruha stílusa a szesztilalom idejét idézte, egyszerre volt romantikus és kissé túlvilági, vállát halványlila prémstóla fedte, a nyakában hosszú gyöngysorok lógtak. A méretre szabott felsőrészt tüll borította, amely a csípőnél irizáló, kékeslila szoknyába ment át. A viselője minden mozdulatára máshogy ragyogott.

Adam a *Kés és kereszt* főszereplőjének jelmezét öltötte magára: sötét bőrnadrág, magas szárú csizma, laza, felgyűrt ujjú barna ing, két fegyveröv a csípőjén, alacsonyra csúsztatva. Az ujjai között egy harmadik fegyvert pörgetett: egy díszes markolatú tőrt. Amikor meglátta Hollandet, leejtette a kést.

Holland igyekezett nem mosolyogni.

Késő volt már, mire a Hollywood Rooseveltbe értek. Holland nem akart az órájára nézni, mert már tudta, hogy nem lesz elég az idő.

Amint kiléptek a kocsiból, és a dupla üvegajtó felé fordultak, megérezték a lázas halloweenenergiát. Újonnan

feltett vörös bársonyfüggönyök akadályozták a belátást. Jazz szólt odabent, egy teljes zenekar, és Holland máris látni vélte a pörgő szoknyákat és a díszes poharakban felszolgált, erős italokat.

Az ajtó előtt egy férfi állt, inasnak öltözve az 1940-es évekből. Vékony csíkos nadrágot viselt, frakkot, és kesztyűs kezében ezüsttálcát tartott. A tálcán egy régimódi, üvegdugós italosüveg állt, mellette egy pakli krémszínű kártya aranybetűkkel.

– Ha játszani szeretnének, húzzanak egyet – mondta az inas.

Hollandnek nem volt ideje játszani, Adam azonban vidáman megköszönte, és kiválasztott egy kártyát, majd még egyet, és Holland kezébe nyomta. Holland már majdnem félretolta, de ekkor meglátta, mi áll rajta.

.....*Ő tette:*.....*itt:*.....*ezzel:*.....

– Cluedo kártya – jelentette ki, és megfordította. *A gyilkosság egy olyan szobában történt, ahova titkos járat vezet.* A nyom alatt pedig bevonalazott sorok várták a jegyzeteket, mint az igazi játékban. – Ezt bármelyik másik este imádnám – fordult Adamhez. Most azonban rosszul érintette. – Nem tudom, hogy ez a kártya trollkodik velem, vagy figyelmeztetni próbál.

– Én nem aggódnék emiatt – nevetett rá Adam, azonban a szemét nem érte el a mosoly.

A zenébe élénk beszélgetés keveredett, és egyre hangosodott, ahogy Adam és Holland fellépdelt a lépcsőn, és

végig a folyosón, amíg elérték a játékszobává alakított helyiséget. Hollandnek a baljós kártya járt az eszében, hiszen ebbe a helyiségbe is vezetett titkos járat.

Szédítő mennyiségű növényt hordtak be ide, amelyek ezerszínűvé varázsolták a termet. Nem mintha szükség lett volna rá – a hotel tele volt jelmezes látogatókkal, akik flörtöltek és fényképeztek, ittak és csókolóztak, koktélokat lötyögtettek, és tippeket cseréltek a játékhoz. Az estének az a szakasza volt, amikor már mindenki ittas kissé; Holland úgy érezte, egyedül ő józan. Még Adam is szerzett egy koktélt.

– Látod a bátyádat?

– Nem. De attól még itt van valahol. – Adam hosszan kortyolt; mindketten körülnéztek.

Holland a szeme sarkából mintha a Professzort látta volna. Megragadta Adam karját.

– Mi a baj? – Adam itala kilöttyent, miközben Holland a félemelet felé vonszolta, bár ki volt táblázva, merre találják a könyvtárat, a biliárdszobát és a báltermet.

– Azt hiszem, a Professzort láttam – suttogta. – Az előcsarnokban. Mary Poppinsnak van öltözve.

– Mary Poppinsnak? Komolyan?

– Igazából illik hozzá. Mary Poppins tud varázsolni, viszont nem valami kedves.

Adam erre őszintén felnevetett, és kiitta az italát. Holland fején átfutott, hogy azért iszik-e, mert ennyire biztos benne, hogy megtalálják az Alkímia Szívét, vagy mert ideges a bátyjával várható találkozás miatt.

A lépcsőn is tolongtak az emberek. Holland és Adam elhaladtak egy *Kés és kereszt*-szereplőknek öltözött pár

mellett. Egy másik vendég szobalányruhában, a földön fekve pózolt, mint az este hivatalos holtteste. Adam és Holland óvatosan kikerülte.

A félemeleten valahogy még többen tolongtak, és itt a zene is fülsiketítő volt. Holland alig hallott valamit, miközben a bowlingpályák felé nyomakodtak.

Megdermedt, amikor meglátott egy fehér szmokingos férfit – de szerencsére nem Mason volt az. Aztán azonban megpillantott egy másik férfit, és a rémülete újra felszínre tört.

– Adam... Gabe az!

Ő volt az egyetlen ember, aki nem viselt jelmezt. Ugyanabban a ruhában volt, mint a stúdióban, és a bowlingpályák felé igyekezett.

Adam arcáról azonnal leolvadt a nemtörődöm kifejezés.

– Majd én elintézem. Te csak maradj itt, meg ne lásson.

– Azt hittem, nem akarsz szétválni.

– Nem is. De azt sem akarom, hogy újra a közelébe kerülj.

Egy pillanattal később már neki is lódult. Holland figyelte a tömegben, amíg tudta, aztán ő is elindult. Az órája szerint kevesebb mint két órája maradt, hogy megtalálja az Alkímia Szívét. Nem fog egy helyben...

Egy erős kéz ragadta vállon, és megfordította. Holland felkiáltott, és felkapta ökölbe szorított kezét – de csak Chance volt az. Egy romantikus regény borítóképére illő kalóz jelmezét vette magára, hosszú szőke parókával, mindkét fülében aranykarikával és egy zsabós inggel, amit majdnem teljesen kigombolt. Az oldalára hosszú szablyát kötött.

Fantasztikus jelmez volt, de Holland elrongyolódott idegeit még Chance sem nyugtathatta meg.

– Most ijesztettél halálra – nyögte ki.

– Bocsánat – hadarta Chance. – De beszélnem kell veled. – Körbepillantott a zsúfolt félemeleten. – Valamit szeretnék megmutatni. El tudunk vonulni valahová?

– Chance, ez tényleg nem a legjobb időpont. – Holland megpróbálta eltolni magától, de Chance nem hagyta. Elállta az útját, és már nem mosolygott.

– Tartozol nekem. És ezt látnod kell. – Elkapta Holland kezét, és húzni kezdte a lift felé, mielőtt Holland ellenkezhetett volna.

– Hé, maga nem Chance Garcia? – kiáltott oda valaki, de Chance nem törődött vele. Belépett az első liftbe, és sietve magukra csukta az ajtót. Holland még sosem látta ilyennek.

– Chance, megijesztesz!

– Helyes. – Chance megnyomta az egyik felsőbb emelet gombját, aztán rögtön, amint a fülke megindult, a vészleállítót. A lift rándulva megállt. Holland a falhoz simult, hogy el ne essen, de Chance kísérteties nyugalommal állt ugyanott.

– Félj csak – mondta. – Valami nagy gond van azzal a pasassal, akivel voltál.

– Adammel?

Chance bólintott.

– Megvan az oka, amiért elfogadtam a szerepet az új Vic VanVleet-filmben, és nem az, hogy újra színészkedni akartam. *A varázslatos padlás* utolsó napja még mindig kísért. Azért akartam visszamenni a JME-hez, hogy kiderítsem, mi

történt. Hónapokig próbálkoztam. Igyekeztem mindenkivel összebarátkozni, akivel lehetett, hogy régi képeket lapozhassak át, és régi történeteket hallgathassak, és végre értelmet találjak az egészben. Ma, amikor megláttalak Adammel… nem ez volt az első alkalom, hogy láttam őt. – Chance elővette a telefonját, és behívott egy képet, amelyen egy bekeretezett fotó állt. – Ez *A varázslatos padlás* forgatásának első napján készült. Látsz valaki ismerőst?

Holland természetesen felismerte a stábot, köztük a fiatalabb Chance-t.

– Nagyon boldognak tűnsz – jegyezte meg.

– Nem magamra gondoltam. Nézd meg jobban!

Holland alaposabban megnézte a képet, és szinte azonnal fel is fedezte a túlságosan is jól ismert arcot.

Adam Bishop.

– Ő volt az egyetlen alak a képen, akire nem emlékeztem – bólintott Chance. – Körbekérdeztem, és a stúdióban senki sem tudta felidézni őt. Viszont tucatnyi képen rajta van.

Chance még több képet mutatott, amin Adam is szerepelt. Mindegyiken ugyanannyi idősnek tűnt, de a leginkább az ijesztette meg Hollandet, hogy minden képen szerepelt vele együtt még valaki, akiről a dolgozatában írt – minden képen más, de mindig valaki, aki tragikus körülmények között halt meg.

– Van itt még egy kép, amit látnod kell – tette hozzá Chance kissé vonakodva. – Miután ma elváltunk a stúdióban, ezt találtam a *Tükörország* díszletei között.

ÖTVENEDIK FEJEZET

Azt hiszem, nem kizárt, hogy a barátod az ördög – mondta Chance, de a hangjában nem volt sem izgalom, sem játékosság. Sem diadal, hogy végre megtalálta.

Holland szédülve nézte a képet. A szülei álltak középen, egymás mellett, és mögöttük – Adam Bishop.

Emlékeztette magát, hogy Adam elmondta neki, hogy annak idején ő volt az ördög. Azonban azt is mondta, hogy nem kötött alkut a szüleivel.

Kereste Masont a képen, kereste Chance összes képén, de csak Adamet látta.

Ez még nem bizonyította, hogy Adam hazudott Masonről, de mi van, ha mégis? Mi van, ha Holland mindent félreértett, és Adam valóban gonosz?

Az emlékezetébe idézte, hogy January bízik Adamben, tehát ő is megbízhat benne… csakhogy mi erre a bizonyítéka? Most, hogy jobban belegondolt, a Banknál csak egyvalaki említette Adam nevét: Padme. Ez még elég is lehetett volna, csakhogy Holland látta már, amint Adam nemcsak kitörli valaki emlékeit, hanem meg is változtatja őket. Ha valóban ő az ördög, és nem a testvére, akkor könnyű lehetett rájönnie, kinek az emlékeit kell manipulálni annak érdekében, hogy meggyőzze Hollandet: ő January partnere.

Hirtelen nagyon szerette volna megtalálni a Professzort, és megkérdezni, ismeri-e Adam Bishopot. Erre azonban nem volt idő. Amint kiszáll ebből a liftből, el kell döntenie, hogy megkeresi-e Adamet, vagy egyedül indul az Alkímia Szíve után.

Megnyomta a gombot, és a lift elindult. Chance olyan arcot vágott, mintha nem akarná elereszteni maga mellől, és Holland nem tudta, miként másszon ki ebből a helyzetből anélkül, hogy ismét fájdalmat okozna neki. Szerencsére Chance még kalózjelmezben is felismerhető volt, és a vendégek hamarosan fényképezkedni akartak vele. Holland elosont.

A hangulat időközben spiccesről részegre változott. A cipője talpa alatt ragadt a padló, mindennek édes alkoholszaga volt, és a jazz most már csak zajnak hatott.

Ismerős nevetés ütötte meg a fülét. Megfordult. Cat volt az, a bálterem bejárata mellett beszélgetett Eileennel. Hollandet elkapta a lelkifurdalás amiatt, ahogy korábban Cattel bánt, de most nem kockáztathatta meg, hogy szóba áll a barátaival. Majd miután megtalálta a Szívet. *Ha* megtalálta. Majd akkor kibékül velük.

Már majdnem elérte a Roosevelt hátsó szobáit, ahol a játéktermek és a koktélbár nyílt, amikor rájött, hogy fogalma sincs, hol kezdje a keresést. Ekkor azonban eszébe jutott az apja üzenete. *Már megvan minden, amire szükséged lehet, csak látnod kell.*

Képes rá, meg fogja csinálni. Talán a szülei halálának pontos okát nem sikerült kiderítenie, de azt megtudta, milyen ember volt az apja. Mindenki, akivel csak találkozott

ezen a kincsvadászaton, olyan képet festett Ben Tierney-ről, amire Holland nemcsak büszke lehetett, de ami miatt egyre közelebb érezte magát hozzá.

Ben jó ember volt.

Nagy szíve volt, és azon kevesek közé tartozott, akik idővel egyre több mindenre használták.

Ben volt a legjobb. Okos is. Véleményem szerint ő az a látnok mesélő volt, aki egy generáció alatt csak egyszer születik.

Ha az apja hitt benne, hogy képes lesz megcsinálni, akkor képes is lesz rá. Holland hitt az apjában, az apja pedig őbenne.

A zene elhalkult, amikor belépett a játékterembe. Hirtelen olyan érzése támadt, mintha az apja befejezetlen filmjébe lépett volna be. Dübörögtek a görgő golyók, zörögtek a bábuk, az emberek merész jelmezekben úgy itták a koktélokat, mint az üdítőt. A kettős pályákat zöldre festették, és minden golyóra egy számjegyet ragasztottak, így a hatás óriási biliárdasztalra emlékeztetett.

Csak látnod kell, írta Ben.

Holland ekkor látta meg – Mason Bishopot.

Hirtelen az egész teste libabőrbe borult.

Mason a koktélbárnál ült egy kényelmes székben, ugyanolyan öltözetben, mint az előző este: sötét nadrág, fehér szmoking, a nyaka körül kioldott nyakkendő. Mégis Adam tükörverziójának tűnt: hidegebbnek és keményebbnek. A haja sötétebb volt, a bőre azonban világosabb. Néhány centivel magasabb is lehetett a testvérénél, és olyan képet vágott, mint aki egy évszázada nem mosolygott.

Holland figyelte, ahogy Mason végigpillant a bowlingpályán. Unottnak tűnt – de aztán a pillantása rátalált Hollandre, és ő ismét érezte a levegőben ugyanazt az elektromos sistergést, mint az előző este.

Mason már nem tűnt unottnak. A következő pillanatban Holland előtt állt.

– Ma este kicsit későn értél ide – jegyezte meg, mire Holland akaratlanul hátrált egy lépést.

– Hogyan... ezt hogyan csinálta? – A tekintete a székre rebbent, ahol Mason az imént ült, aztán vissza a férfira. Adam azt mondta, hogy a bátyja nem képes használni a képességeit. Adam egyértelműen hazudott.

Mason arca elsötétült.

– Igen, az öcsém hazug, és még sok minden rosszat el lehet mondani róla.

– Honnan tudta, hogy én most...

– Nem tudok olvasni a gondolataidban – szakította félbe Mason. – Nem is kell. Ez a beszélgetés nem először történik meg.

ÖTVENEGYEDIK FEJEZET

Minden bábu egyszerre dőlt le. Részeg ujjongás csapott fel a teremben. Az emberek egymás tenyerébe csaptak, halloweeni varázslatot emlegettek, és csodálkozva nézegettek körbe – kivéve Hollandet és Masont.

Mason úgy nézett Hollandre, mintha semmi kedve sem volna *ismét* ehhez a beszélgetéshez. Holland szédelgett, felkavarodott a gyomra, és fel is dühödött, ahogy végiggondolta a férfi szavait: hogy valamiképpen már megtörtént ugyanez, ő pedig elfelejtette. Bár ha valóban elfelejtette, akkor aligha a saját memóriája csalta meg. Adam tette.

– Mikor beszéltünk? – kérdezte.

– Elmondom. De el kell tűnnünk, mielőtt az öcsém ideér.

– Nem le…

– Itt nem fogod megtalálni az Alkímia Szívét – vágott közbe Mason élesen. Holland felháborodott. Mason olyannak tűnt, mint aki mellé figyelmeztető szövegnek kellene járnia: *Szereti a csillogó játékszereket. Könnyen elunja magát.*

– Lenyűgöznek a kis bűvésztrükkjei – közölte vele Holland –, de…

– Elárulhatom, mi az oka az orrvérzéseknek és a vízióknak – szakította ismét félbe Mason.

– Ezt már hallottam.

– A Professzorodtól? Említette esetleg az Órás Embert, szerencsétlen Tomot és azt a nyomorult, depressziós Gabe-et is?

Holland megpróbálta visszanyelni a kérdést, hogy honnan tud minderről Mason. Ő maga senkinek nem említette, hogy Gabe is vérzett.

Ez a beszélgetés nem először történik meg.

De mikor beszélt volna neki Gabe-ről?

– Mit tud az orrvérzéseimről?

– Ennek a helyzetnek sosincs jó vége, hacsak nem követed az utasításaimat. Nagyjából kilencven másodpercünk van, mielőtt megérkezik az öcsém. Egyenesen hozzád lép majd. Amint megérint, elfeledkezel erről a beszélgetésről. Nem találod meg az Alkímia Szívét, és egy óra múlva halott leszel. – Unottnak hangzott, mintha Holland halála csak valami utálatos kellemetlenség volna a számára.

De amit mondott, *sosincs jó vége,* végre felkeltette Holland teljes figyelmét.

– És ha veled megyek?

– Akkor lehet egy esélyed. – Mason visszaindult a bár felé. A detektíves játékban a titkos járat nem a biliárdszalonból nyílt, azonban a Hollywood Rooseveltben valóban volt egy ajtó a bár mellett. Mason a lambériába simuló kilincs felé intett. Holland lenyomta, éppen akkor, amikor a tükörben megpillantotta a belépő Adamet, aztán besurrant.

Mason már ott állt – valamiképpen előbb jutott be az apró könyvtárhelyiségbe, mint Holland. A vállával a teljes falat beborító könyvespolcnak támaszkodott. Holland agyán ismét

átfutott a kérdés, hogy pontosan mi az ő képessége, de nem ez érdekelte leginkább.

– Beszélj az orrvérzéseimről!

– Ma este heves vagy. – Mason oldalra biccentette a fejét. – Ennek örülök, a te érdekedben.

– Miért beszélsz úgy, mintha ismernénk egymást?

– Mert így van. Vagyis... – Elhúzta a száját, mintha valami rossz ízű falatba harapott volna. – Én ismerlek téged. Te sosem emlékszel rám.

– Az öcséd miatt?

– Néha. Nem mindig. – Mason sóhajtott, és teljes hátával a polcnak támaszkodott. – A legtöbbször saját magad miatt.

– Miattam, ugyan miért?

– Mert meghalsz. Nem találod meg az Alkímia Szívét, mert nem ebben a hotelben van elrejtve. Éjfél előtt egy perccel meghalsz, és aztán pontosan negyed egykor az idő visszafordul halloween előestéjére, és újra eltáncoljuk ezt az egészet.

– Nem! – Holland hátratántorodott. – Nem hiszek neked.

– Minden alkalommal ezt mondod. Aztán hozzáteszed, hogy az apád nem vezetett volna tévútra.

– Mert nem is tette volna! – csattant fel Holland. Sok lehetetlen dologban képes volt hinni. Akár az időhurkokban és a varázstárgyakban is, és abban, hogy a holtak visszatérnek az életbe, de abban, hogy az apja cserben hagyta, képtelen volt hinni.

Mason szinte bocsánatkérőn vont vállat, de Holland nem érezte őszintének. Mást nem látott rajta, csak unalmat és bosszúságot, amiért rákényszerült, hogy végigélje ugyanazt a

negyvennyolc órát, újra és újra. Bár a maga részéről még mindig nem volt benne biztos, hogy hisz neki.

– Azt gondolod, hogy bunkó vagyok – jelentette ki Mason.

– Nem mondtam ilyet.

– Már nem először megyünk ezen végig – emlékeztette Mason. – Nem tudom, hogyan vagy miért jön létre az időhurok. De azt tudom, hogy eleinte még nem vérzett az orrod. Azt gondoljuk, hogy ez az időhurok mellékhatása. Az idő haladni akar, és mivel nem képes, lassan felbomlik.

Holland ekkor megérezte, hogy egy csepp vér csordul ki az orrából. Várta, hogy Mason eltűnjön, és a könyvtár elfakuljon, de semmi ilyesmi nem történt. Csak Mason vonta össze a szemöldökét.

Gyorsan eltörölte az orrán a vércseppet, remélve, hogy nem teszi tönkre az anyja ruháját, bár ha Mason igazat mondott, a ruha a legkisebb gondja éppen.

– Most miért nincs látomásom?

– A többi sem látomás volt, hanem a korábbi idővonalak emléke – vágta rá Mason. – Azt nem tudom, hogy velem miért nem jelentkeznek. Azt gondolom, köze lehet a tényhez, hogy az időn kívül élek. Ezért emlékszem mindenre, míg rajtam kívül senki sem.

– Ez hogy lehetséges? – csodálkozott Holland.

– Ugyanúgy, mint ez. – Mason ellökte magát a polctól, tett egy lépést, és…

Eltűnt. Holland nem látta, hogy átment volna a falon, egyszerűen eltűnt. Aztán ismét feltűnt, de lassabban, mintha ködből állna össze testté. Holland a kezéért nyúlt, de az ujjai áthatoltak rajta. Hirtelen megértette, miért mondta Adam,

hogy Mason nem képes elhagyni a hotelt, sem a képességeit használni.

– Szellem vagy.

Mason lassan tapsolt, ám összeérő tenyerei közül nem kelt hang. Ha Holland elméje nem tört volna máris ezer darabra, ez őszintén meglepte volna. Azonban az új információ, hogy Mason szellem, egyszerűen csak... beleillett az éjszaka többi felzaklató részlete közé. Hát persze hogy szellem, a testvére pedig az ördög, Holland pedig meg fog halni... bár elszánta magát, hogy ezen változtasson.

– Ha szellem vagy, akkor én miért látlak és hallak?

– Mert te is meghaltál.

Holland alig bírta felfogni, amit hall, de azért többet akart tudni.

– Hányszor?

– Ha megmondanám, csak elkeserítenélek.

– Attól még tudni akarom.

Mason ismét nekidőlt a könyvszekrénynek.

– Majdnem minden alkalommal ezt mondod.

– Hányszor történt már meg ez a beszélgetés?

– Nem tudom. Sokszor. De nem mindig ugyanúgy. Attól függ, hogy Gabe-bel mész-e, amikor a parkolóban elrabol. Néha elszaladsz, és a testvéremmel találkozol. Ilyenkor általában Adamet árulod el a Bankban a Professzornak, és Gabe társaságában kerülsz ide. Azokon az estéken nem is beszélünk.

– De én mégis meghalok?

Mason komoran bólintott.

– Hogyan?

– Egy feltétellel megmondom. – Mason lassan közelebb lépett Hollandhez. Korábban úgy tűnt, csak egy-két centivel magasabb, mint az öccse, de most majdnem egy egész fejjel nagyobbnak látszott. Mason lehetett szellem, de attól még jelentős alak volt. – Ha ma este megtalálod az Alkímia Szívét, azt akarom, hogy hozz engem vissza az életbe, és öld meg az öcsémet.

– Azt nem tehetem – rázta a fejét Holland.

– Minden alkalommal ezt mondod. De megteheted. Higgy nekem! Amint elmondom, miért halsz meg, meg is akarod majd tenni.

– Tévedsz – szögezte le Holland. Azok után, amit ma megtudott, Adam határozottan gonosznak tűnt, de ettől még nem akarta megölni. Senkit sem akart megölni. – Azt hiszem, ideje mennem.

– A testvérem – mondta ki sietve Mason.

Holland megdermedt.

– Ő az, aki megöl. Miután kimész innen, de még éjfél előtt, mindig a testvérem öl meg.

ÖTVENKETTEDIK FEJEZET

Nem találod meg az Alkímia Szívét, mert nem ebben a hotelben van elrejtve.

Holland mindent, amit Masontől hallott, *kísértetiesnek* érzett, de ezt a leginkább. Nem bírta elhinni, hogy az apja cserben hagyta, ugyanakkor fogalma sem volt, hol keresse, ha nem a Rooseveltben. És már csak húsz perce volt.

A részeg parti haldoklott. A tömeg megritkult, így könnyebben szemmel tudta tartani Adamet – igaz, Adam is őt.

Szerette volna, ha jobban megdöbbenti Mason figyelmeztetése a testvéréről, de amikor belegondolt, mindössze rendkívül ostobának érezte magát, amiért valaha is megbízott Adamben. És már csak tizenkilenc perce maradt. Biztosan van valami, ami elkerülte a figyelmét.

Vagy talán rosszul áll hozzá. Az apja azt írta: *Már megvan minden, amire szükséged lehet, csak látnod kell.* Mi van, ha nem a nyomokra gondolt? Hanem arra, hogy nála van a valódi Szív?

Eddig elfeledkezett a nővére hátizsákjáról: most hirtelen megérezte a vállát húzó súlyt. Szívesebben nézte volna át egy mosdóban, de mindegyik előtt sor kígyózott. A bowlingszalon egyik sötét sarka megteszi.

Óvatosan széthúzta a cipzárt. Nem tudta, mi lehet az Alkímia Szíve, úgyhogy a tapintására hagyatkozott. Belenyúlva megérezte, hogy a hátsó részben van egy rejtett cipzár. Egy titkos zseb.

Remegő ujjakkal nyitotta ki. A zsebben egy vaskos köteg készpénzt talált, egy lenyűgöző, hamis útlevelet, egy vékony arany nyakláncot…

A buli zaja elhalkult körülötte, amikor megérintette. *Mágia.* Holland előhúzta a láncot, és azonnal felismerte. A nővére kénmedálos lánca volt, annak a párja, ami az ő nyakában lógott. January is mindig viselte a sajátját. Miért vette le és miért rejtette el?

Gondolkodás nélkül a nyakába akasztotta a másik láncot is. Egy pillanatra mindkettő átmelegedett, aztán égetően forróvá vált. Holland odakapott, hogy letépje őket, de a forróság ugyanolyan hirtelen alább is hagyott. Az ujja a két lánc helyett egy rövidebbet érintett. Megfordult, és megnézte a tükörképét a falborítás egy fényes részében.

A láncon még mindig függött egy medál – de már nem kicsi és finom mívű volt, hanem vaskos, fénylő arany. És az Alkímia Szívének szimbólumát formálta.

Holland bőre bizsergett. Izgatott volt, rémült, és ezer más dolgot is érzett egyszerre. Biztosan ez az. Mason tévedett. Nem fog meghalni. Átfutott a fején, hogy a világ leghatalmasabb tárgyának ennél kicsit *mágikusabbnak* kellene érződnie, vagy hogy talán valamit művelnie kellene, nem csak lógni a nyakában. De emiatt majd később aggódik, miután élve kijutott a Hollywood Rooseveltből.

Tíz perce maradt. Még mindig fent volt a bowlingszalonban. Ha elég gyors, lejuthat a földszintre, elhagyhatja az épületet, és talán beugorhat egy taxiba, mielőtt Adam megtalálja.

Zakatoló szívvel vette fel a nővére hátizsákját. Kisietett az előcsarnokra néző balkonra, ahol hervadt dekorációk és hervadt bálozók fogadták. A zenekar már elment, de valaki a bálteremben zongorázott – alighanem egy vendég, abból ítélve, hogy néha elakadt, aztán kapkodva belehúzott a dallamba.

Odasietett a lépcsőhöz. A fények elhalványultak, árnyak vették át a távozó vendégek helyét, bár akadt még egy-egy igazi is. Senkit sem ismert fel. Chance-t vagy Catet sem látta sehol.

Egy kéz nehezedett a vállára, melegen és puhán.

– Hát itt vagy, csillagszemű. Már aggódtam, hogy nem talállak meg éjfél előtt. De már látom, hogy te is kerestél engem.

A kéz a csuklójára siklott: Holland beleborzongott. Adam megfordította, és olyan arccal nézett le rá, amit Holland még sosem látott tőle. A szája haragos vonalba húzódott, a tekintete kifejezéstelen, mosolytalan. Amikor azonban megszólalt, a hangja zeneként csengett.

– Aggódtál, hogy nem találsz rám, tudom. De most, hogy itt vagyok, annyira megkönnyebbültél, hogy nem is akarsz többé szem elől veszíteni.

– Igen, kerestelek – válaszolta Holland. Elöntötte a megkönnyebbülés. Akárhova elmenne Adammel, amíg nem veszti szem elől.

Adam szorosabban fogta a csuklóját, szinte fájdalmasan, de Holland nem bánta. Hagyta, hogy Adam átvezesse a helyiségen, ahol még álltak a játék díszletei, bár most már kísértetiesen festettek. Több árnyék, kevesebb vendég, és akik maradtak, azok is részegen hevertek a székeken és a kanapékon. Az egyiken alvó Szabadság-szobor feküdt egy csontvázon.

Adam egy sötét sarok felé vezette, egy álfal felé, amelyet a játék kedvéért állítottak fel. Különös, elmosódott lépésekkel haladtak. Holland valójában nem is emlékezett, honnan indultak el, és hogyan. Az utolsó tiszta emléke az volt, amikor belépett a hotelbe Adammel, majd elvesztették egymást, ő pedig őrülten kereste. De ez az emlék is homályos volt.

Biztosan valami erőset ivott. Elátkozta magát. Hogy vesztegethette el az egész éjszakát? Az órájára nézett; eszébe jutott, mit kell tennie.

– Már csak hét percünk van éjfélig.

– Minden rendben. Nem kell aggódnod – felelte Adam szép, dallamos hangján. – Hacsak ránk nem omlik az épület, nem fogsz meghalni éjfél előtt.

Azzal magához húzta.

– Mit csinálsz? – ellenkezett Holland. – Meg kell találnunk az Alkímia Szívét.

– Neked csak rám van szükséged – közölte Adam, és megcsókolta.

Holland ajka elnyílt. Adamnek brandy- és citrusíze volt; ahogy a nyelvük összeért, Holland ismét kissé részegnek érezte magát. Adam csókja lágyabb volt, mint az érintése, Holland azonban élvezte a keménységet, amellyel magához

húzta. Tetszett neki a férfi erős keze, és a játékosság, ahogy a nyelve felfedezte az övét. Holland beleszédült a gyönyörbe. A szeme becsukódott, de úgy érezte, ha felnézne, minden elmosódott fény és éjféli színkavalkád lenne.

– Már vártam erre – mormolta Adam a szájába, aztán hirtelen még erősebben csókolta, még mélyebbre húzta a sötét sarokba.

A keze Holland torkára szorult. Holland szíve egyre gyorsabban vert. Nem szerette, ha ott megérintik... és akkor Adam ujjai beleakadtak a nyakán függő láncba. Holland előtt felvillant egy emlék. A nyaklánc. Valamiért fontos a nyaklánc.

Megpróbált elhúzódni, de Adam túl erősen fogta. Az egyik keze vaspántként szorult a derekára, a másik a nyakára, és húzta, tépte a nyakláncot.

– Ne! – próbálkozott Holland, de Adam még mindig a szájára szorította a száját.

A kéz a nyakáról a tarkójára csúszott, nem engedte, hogy elszabaduljon.

– Ez most fájni fog – mormolta.

És hátba döfte Hollandet.

Holland feljajdult, és Adam még egyszer megcsókolta.

Holland átkozódott, sikoltott, és Adam minden hangját felitta összeszorított szájukon át. Amikor végre eleresztette, Holland szeme előtt elmosódott a világ. Adam arcára mintha szomorúság ült volna ki.

De aztán megfordult és elment, véres kezében fogva Holland utolsó reményét.

ÖTVENHARMADIK FEJEZET

Holland igyekezett talpon maradni. A hátba szúrt kés nem okoz azonnal halált, ezt tudta, mert utánanézett, amikor *Kés és kereszt*-fanficet írt. Ez azonban nem átlagos sebnek tűnt. Mintha méreg szivárgott volna belőle.

Jake-re gondolt, és arra, hogy ő is ugyanígy halt meg. Most már biztosan tudta, ki gyilkolta meg, de semmit sem tehetett.

Köhögött: forogni kezdett vele a hotel. Felbukkantak az emlékei, az esték, amelyeket a barátai társaságában töltött itt. Eileen, Chance, Cat, akik mind meghívtak egy koktélra valakit, akit az ördögnek véltek, mint a gyufákkal játszó gyerekek. Ekkor a szeme sarkából megpillantott egy újabb ismerős alakot. Fehér szmokingban. Mason volt az.

Ahogy Mason közelebb ért, Holland elméjébe visszatértek az Adam által kitörölt emlékek. A beszélgetésük a könyvtárban, a figyelmeztetése, mielőtt Holland otthagyta volna. *Mindig a testvérem öl meg.*

Masonnek igaza volt, de ez a tény nem tette boldoggá. Most mintha szilárdabbnak tűnt volna, mint korábban, kevésbé volt szellemszerű. Holland fején átfutott, hogy ez azért lehet, mert ő haldoklik.

– Sosem jövök ki megnézni ezt a részt. De a ma este másmilyennek érződött, és azt reméltem… – Elhallgatott,

mintha az érzések megnevezésével túlságosan valóssá tenné őket. Mély elkeseredettség ült az arcán, de Holland látta, hogy már igyekszik is elpalástolni, elfojtja az érzéseit, hogy elfogadhassa az elkerülhetetlent.

– Még mindig úgy gondolom, hogy tévedsz – nyögte ki. A hátán vér folyt le, a másodpercei rohantak, de akkor sem volt hajlandó feladni. Mason vesztes arckifejezése csak még elszántabbá tette.

Az Órás Ember azt mondta neki, hogy csak akkor éli túl a napot, ha megtalálja az Alkímia Szívét. Most tehát nem volna szabad haldokolnia. Hacsak valójában *nem* találta meg.

Biztosan tévedett a nyaklánccal kapcsolatban. Azt viszont továbbra is hitte, hogy az apjának igaza volt arról, hogy birtokában van a Szívnek. Tehát *birtokolni* nem volt elég, meg is kellett *találni,* ahogy az Órás Ember mondta.

Szaggatott mozdulatokkal újra kinyitotta a nővére hátizsákját, és kidobálta a ruhákat. Amint megérintette a Professzor naplóját, bizseregni kezdett az ujja. Fordítva húzta elő a könyvet; ekkor tárult a szeme elé az Alkímia Szívének bőrbe karcolt szimbóluma. Az egész teste bizsergett.

Hirtelen olyan kézenfekvő volt az egész. Minél tovább tartotta a kezében, annál erősebben érezte a mágiát, lüktetett a tenyerében, mintha élne, mintha azt akarná, hogy felhasználják. Gabe többször is elmondta: senki sem tudja, hogy néz ki az Alkímia Szíve, és egyesek azt gyanítják, hogy képes megváltoztatni az alakját is. Holland igazat adott neki. Ő mindig is könyv formájúnak képzelte el.

Vajon hogyan volt képes elküldeni neki az apja? – futott át a fején. De ezt majd később végiggondolja – az Alkímia Szíve

fénylett a kezében.

A kanapén heverő részeg csontváz felemelte a koponyáját.

– Ez... csak nem? – Mason közelebb lépett, elakadt a szava, amikor meglátta a könyvet.

Holland tudta, hogy el kell tűnnie. Nem vonhatja magára a figyelmet, hiszen Adam még a közelben van.

Rettentő fájdalmai voltak, nem hitte, hogy képes lesz futni. De talán nem is kell. Néhány lépésre tőle, még mindig a játék részeként, ott állt egy paraván, rajta egy nyíllal és két életmentő szóval: *titkos átjáró.*

Megnyomta a feliratot, és hirtelen egy másik helyiségben találta magát. Valójában csak az előcsarnokban elkerített részbe ért, amelyet társalgónak rendeztek be, két füles fotellel, egy alacsony asztallal, rajta derengő Tiffany-lámpával. Holland belezuhant az egyik bőrfotelbe: képtelen volt tovább talpon maradni. A Szív még mindig fénylett, de egyébként nem csinált mást, például nem gyógyította meg.

Mason jelent meg mellette, és fölé tornyosult.

– Azonnal fel kell használnod.

– És hogyan kell? – nézett fel Holland.

– Senki sem mondta neked? Hát persze hogy nem – morogta Mason, aztán hadarva magyarázni kezdett. – Az Alkímia Szívét egy másik világból hozták át, ahol a tárgyak öntudattal bírnak. Nem egyszerű tárgy. Képes gondolkodni, dönteni, cselekedni. Ha fel akarod használni az erejét, kifejezetten kérned kell.

– Ez hosszú utasítás. – Holland egész teste fájt, és a világ széle elsötétült a szeme előtt. A fénylő könyvön kívül alig

látott bármi mást. Csak remélte, hogy jól értette Mason szavait.

– Élni akarok – jelentette ki.

– Nem jó! – csapott le rá Mason. – Azt mondd meg neki, mit csináljon!

– Nem muszáj kiabálni – motyogta Holland, és a könyvhöz fordult. – Azt akarom, hogy meggyógyíts.

– Ennél pontosabban kell. Mondd neki, hogy tartsa működésben a szívedet, és állítsa el a vérzést.

Holland megismételte a szavakat, és hozzátette:

– Megszabadítanál a méregtől is? Kérlek.

Amint kimondta, az Alkímia Szíve még fényesebben ragyogott fel. Hollandre rátört a hányinger. A torka, a gyomra, mindene égett, de végül az asztalra köpött valamit, aminél undorítóbbat még sosem érzett. A fájdalma azonnal megszűnt, a látása kitisztult. Pontosan látta az asztalra korábban lerakott és kilöttyintett italok nyomait. A világ egyre élesebb lett előtte, Masont kivéve. A férfi alakja egyre fakóbb, kísértetszerűbb lett, és még mindig szomorúnak tűnt.

– Egy mosoly túl nagy kérés lenne?

– Még nem vagy biztonságban.

Holland az órájára pillantott. Már csak másodpercek voltak hátra éjfélig. Öt. Négy. Három. Kettő. Egy.

Szinte várta, hogy tűzijáték robban a feje felett, vagy egy hatalmas, láthatatlan óra megkondul, a győzelmét hirdetve. Ujjongani akart, vagy sírni, vagy konfettit szórni, de leginkább csak ülni ebben a csendes sarokban, anélkül, hogy valaki meg akarná ölni, vagy meglopni, vagy bármiféle

fegyverrel fenyegetni. Most már biztonságban volt, és ki akarta élvezni.

Az előcsarnok riasztóan elcsendesedett körülötte. Még a zene is elhallgatott, így a paravánon túlról közeledő léptek még hangosabbnak tűntek.

Mason eltűnt, aztán néhány pillanattal később ismét megjelent.

– Csak Gabe az – jelentette némi undorral.

Gabe egyértelműen nem állt köztiszteletben a világnak ezen a részén. Holland azonban megkönnyebbült, hogy életben látja. Még mindig nem tudta, melyik oldalon áll Gabriel Cabral valójában, de megpróbálta figyelmeztetni Adam miatt. Ez is számít valamit. Mégis tudta, hogy Gabe mennyire vágyott az Alkímia Szívére, és nem akarta, hogy a könyvvel a kezében találja.

– Megnyugodhatsz – mondta Mason. – Már el is ment. Csak megbámulta a szétszórt holmidat, és elvonult.

Holland megint az órájára nézett. Két perccel múlt éjfél.

– Azt hiszem, most már hivatalosan is biztonságban vagyok.

Mason a fejét rázta.

– Adam vissza fog jönni az igazi Szívért, amint ráébred a hibájára.

Holland megesküdött volna, hogy még sosem találkozott senkivel, aki ennyire pesszimista lett volna.

– Honnan tudod, ha ez még sosem történt meg?

– Mert ismerem Adamet. – Mason állta Holland kihívó tekintetét. – Ne becsüld alá, csak mert szép az arca.

Holland látványosan megbántódott.

– Csak az imént próbált megölni!

Már egyáltalán nem találta szépnek Adamet. Mindössze szegényes másolata volt a bátyjának. Sőt, Masonre nézve azért is feszengett, mert a rokonság nyilvánvaló volt.

– Én nem az öcsém vagyok – jelentette ki Mason.

– Azt hittem, nem tudsz gondolatot olvasni.

Mason oldalra hajtotta a fejét, mintha csak azt mondaná: *Lehet, hogy te nem emlékszel rám, de én emlékszem rád.*

– Tudom, hogy még mindig nem akarod bántani őt, de ha van valami minimális életösztönöd, akkor most kezdened kellene vele valamit. – Mason Holland óráját nézte, és neki eszébe jutottak a korábbi szavai, miszerint az időhurok negyed egykor zárult be. Még csak öt perccel múlt éjfél. Tíz percig várniuk kell, hogy megtudják, valóban megtört-e a hurok. És Holland attól tartott, Masonnek igaza lesz.

Abban mindenesetre biztos volt, hogy ami őt illeti, Mason nem tévedett. Akármi történt, akkor sem akarta bántani Adamet, de tudta, hogy meg kell állítania. Csak nem volt benne biztos, hogyan.

Azt kívánta, bárcsak több ideje lenne… és rájött, hogy még mindig a kezében szorongatja az Alkímia Szívét, a világ legnagyobb hatalommal bíró mágikus tárgyát.

Megköszörülte a torkát, és lenézett a könyvre.

– Kérlek, állítsd meg az időt.

A könyv azonnal homokórává változott. Hasonló volt a Professzor irodájában látott példányhoz, de aranyszínű lett, zöld homokkal. A homok mennyiségéből ítélve Holland úgy vélte, alig néhány perce lehet.

– Mondtam, hogy ha sikerrel akarod használni a mágiát, magabiztosan és határozottan kell utasítanod – elégedetlenkedett Mason.

– Csak mert udvarias vagyok, még nem… várj csak, neked nem kellett volna megállnod?

– Szellem vagyok – emlékeztette Mason. – Az idő és a mágia nem úgy hat rám, mint az élőkre. – A sebesen pergő homokra pillantott, az arca kifürkészhetetlen maradt. – Nincs benne sok idő. Ha nem akarod megölni a testvéremet, kérd meg a Szívet, hogy cseréljen meg minket.

Holland tétovázott. Az a rész, hogy szellemet csináljon Adamből, még tetszett is neki, de Mason emberré változtatásában már nem volt annyira biztos. Mason talán ismerte őt, ám ez nem volt kölcsönös. És ugyan már nem hitte el Adam meséit, Masonről mégsem volt más forrása.

– Ha megteszem, honnan tudom, hogy nem ölsz meg a Szív birtoklásáért?

– Ha meg akarnám szerezni, meg se kellene ölnöm téged – vágta rá Mason szinte nemtörődöm módon, mintha a gyilkosság gondolata megfontolásra sem lenne érdemes. – Egyébként pedig nem hasonlítok az öcsémre. Állom a szavamat. Ha visszaadod az életemet, nem veszem el az Alkímia Szívét. Nem is kell nekem. Csak ki akarok szabadulni innen.

Miközben beszélt, az utolsó homokszemek is leperegtek. Holland agyán átvillant, hogy talán most már az élete végéig zavarni fogja az óraketyegés, mert amikor újraindult az idő, *megérezte*.

Az Alkímia Szíve még mindig homokóra alakjában volt. Holland ránézett.

– Nem akarom, hogy Adam Bishop bárkit is bánthasson ezután. Azt akarom, hogy Adam vegye át a testvére, Mason helyét. Csinálj Adamből szellemet, aki örökké ebben a hotelben kísért, és soha nem bánt egyetlen élő lelket sem.

A homokóra lassan fényleni kezdett, és vele együtt Mason is. Holland lélegzet-visszafojtva figyelte, miközben átalakult, majdnem valódi lett, majdnem ember – mégis emberibbnek tűnt, mint bárki, akit Holland valaha látott. Emlékezett, hogy Adam szerint Mason mindenhol a társaság középpontjába került, ahol csak megjelent. Most már ő maga is érezte a vonzást.

Ha Cat itt van, most tett volna valami megjegyzést a fehér szmokingos pasasokról. Eileen a magasságát okolná. January úgy vélné, azért látja ilyennek, mert pocsék ízlése van a férfiak terén. Holland azonban úgy gondolta, egyiküknek sem lenne igaza. Mindegyik vélekedésben lett volna egy kevés igazság, de a legnagyobb része valami más volt, amire nem talált szavakat – de kicsit megijesztette.

Némileg megkönnyebbült, látva, hogy Mason Bishop éppen annyira várja a búcsú időpontját, mint ő maga.

– Továbbra is úgy vélem, hogy meg kellett volna ölnöd a testvéremet, amikor esély adódott – közölte.

– Nagyon kedvesen köszönted meg. Igazán szívesen.

– Csak tanácsot akarok adni. Adam nem lesz képes túl sok mindenre ezután, de én megerősödtem idővel, és vele is így lesz. Óvatosnak kell lenned. És…

Közelebb lépett; Holland ösztönösen a homokóra fölé emelte a kezét.

– Nyugalom, St. James! Állom a szavamat. Mások viszont nem fognak tétovázni, hogy elvegyék tőled. Tűnj el innen, amíg teheted. A Szív vonzani fogja utánad a rajongókat.

ÖTVENNEGYEDIK FEJEZET

Mason el sem köszönt. Nem mintha Holland számított volna rá. Vagy talán egy kicsit mégis. A köszönettel együtt, ami szintén elmaradt.

Vajon volt olyan változat, amelynek a végén Mason megköszöni, amit tett? Még mindig alig fogta fel, hogy a tegnapi napot sokszor élte meg. Úgy sejtette, sok holnap kell majd, hogy elrendezze a fejében a dolgokat. De egyelőre más ügyeket kellett elrendeznie.

Meglehet, Mason Bishopnak nem erőssége a búcsúzkodás, de Holland tudta, hogy az Alkímia Szívét illetően igaza volt. Ugyan tett róla, hogy Adam ne bánthassa többé, de nem ő volt az egyetlen, aki meg akarta szerezni a Szívet.

El kell tűnnie… bár amikor utoljára menekülni próbált az Alkímia vélt Szívével, az nem sült el valami jól.

– Mit tenne a helyemben January? – mondta ki a kérdést.

– Megvan az oka, amiért a testvéred nem talált rám.

Holland összerezzent a váratlan hangot hallva. Felnézett: Manuel Vargas ült az asztalon, ugyanabban a kalapban és kockás nadrágtartóban, mint az előző nap.

– Hogyan jutott be ide?

– Végig itt voltam. Csak úgy gondoltam, szívesebben állsz szóba velem, ha ezt az alakot használom. – Elmosolyodott, de

az arca nem volt egészen emberi. Túl sok volt, mintha az arcának minden része külön mozgott volna, a ráncai, a szemöldöke, a hajvonala is.

Holland ekkor vette észre, hogy eltűnt a homokóra. Vargas ült a helyén.

– Végig te voltál az. – Holland visszaemlékezett az erőteljes déjà vu érzésre, ami elkapta az első találkozásuk alkalmával, és arra is, amikor átvette a csomagot, amit – tévesen – a Professzornak tulajdonított. De a csomag nem járt a postán. Mindig is Vargas része volt, vagy Vargas volt a csomagé, ebbe még belegondolni is szédítő volt. Azonban amikor Holland mégis belegondolt, egyre biztosabban érezte, hogy Mr. Vargas sosem létezett. Végig az Alkímia Szíve cselekedett.

– Bingó! – kiáltott fel a Szív vidáman. – Bármilyen alakot felvehetek, ami csak tetszik, ha kell, akár többet is egyszerre, bár szoros közelségben kell maradnom saját magamhoz.

– Akkor igazam van?

– Teljes mértékben. – A Szív elvigyorodott, láthatóan élvezte, ha a mágiájáról beszélhet. – Most térjünk rá arra, hogy mit akarsz csinálni.

– Mit csinálhatok?

– Amit csak akarsz. – A Szív mosolya még terebélyesebb lett, és Holland látta rajta a reményt, hogy valami izgalmasat választ.

– Visszahozhatom a szüleimet?

A mosoly lehervadt.

– Ha akarod, igen. De nem ajánlom. A mágiahasználatnak mindig ára van. Az univerzum egyensúlya, meg minden.

Példának okáért, amikor az apád engem felhasználva nézett a jövőbe, azt gondolta, hogy még utoljára megtervez neked egy vidám kincsvadászatot. De közben egy új jövőt is létrehozott, amit nem látott, és ahol a dolgok sokkal sötétebben alakultak. – A Szív arca fokozatosan elsötétült. – Ha azt gondolod, hogy ez, ami most történt, rossz volt, gondolj bele, hogy a holtak visszahozatalánál semmi sem borítja fel jobban az egyensúlyt. Ha valóban vissza szeretnéd hozni egy szerettedet, a legjobb módja az idő visszaforgatása, de ennek persze a felejtés az ára. Vagyis az életed utolsó tizenöt évéről elfeledkeznél. Ráadásul ez nem is kevés visszaforgatandó év. Ha csak néhány perce haltak volna, meg, az más történet lenne. – Csillogott a szeme.

Holland egy pillanatra arra gondolt, hogy ő is meghalt, aztán az idő visszafordult.

– Velem is ez történt? – szakadt ki belőle a kérdés.

A Szív előre-hátra lóbálta a lábát.

– Erre nem válaszolhatok, mert ha igazad van, akkor a megmentőd által fizetett ár része az is, hogy nem tudhatod meg. Vagyis visszatérve, nem ajánlom, hogy visszaforgass tizenöt évet, mert mindenki számára eléggé zűrös lenne. De persze a te döntésed – tette hozzá vidáman.

Holland nem tudta megállni, hogy bele ne gondoljon, de aztán eszébe jutott egy jelenet a forgatókönyvből. Alma mondta Rednek: *A holtaknak odaát kell maradniuk. Ha visszatérnek, annak mindig vannak következményei. Tedd, ami helyes, és hagyd a múltban, amit hagyni kell. Gondolj a jövőre, és lépj tovább.*

Talán nemcsak kincsestérkép volt a forgatókönyv, hanem figyelmeztetés is. Az apja látta a jövőt, és pontosan tudta, mit akar majd tenni Holland, ha elér a kincsvadászat céljához.

Most már sokkal jobban értette, miért nem rejtette Ben a Szívet olyan helyre, ahol bárki megtalálhatta volna. Úgy keverte meg a kártyákat, hogy csak ő nyerhessen a partiban. És bár voltak előre nem látott következmények, Holland mégis hálás volt az apjának, amiért megcsinálta mindezt. Amiért ismét közel érezhette őt magához, hallotta a róla szóló történeteket, és végre beszélt is róla.

Az apja szándékosan úgy helyezett el titkos nyomokat a titkos nyomokban, ahogyan a Matrjoska-babák bújnak meg egymásban. Talán azt is előre tudta, hogy a kincsvadászat is ilyen sokfelé ágazik majd.

Holland kétségbeesetten vágyott rá, hogy visszahozza a szüleit, és úgy érezte, azok után, amin éppen keresztülment, bárminek a következményeit képes vállalni. Ugyanakkor tudta, hogy az apja nem ezt akarná. Azt gondolta, Ben azért küldte el neki a Szívet, hogy ezentúl ő vigyázzon rá, mert bízott a lányában, hogy nem tesz semmi veszélyeset, akármekkora is a kísértés.

– Megjegyzem, nem bánom, ha kihasználnak – vigyorodott el ismét a Szív. Most már határozottan nem emlékeztetett emberre. – A mágiának az a dolga, hogy terjedjen. Az apád viszont nem így akarta. – Az arca ismét elsötétült. Holland sejtette, hogy ha valaki más tenné rá a kezét, a Szív lojalitása gyorsan átfordulna.

Ha nem fogja használni, meg kell tőle szabadulnia. Mégis tétovázott. Volt idő, amikor semmit sem szeretett volna

jobban, mint visszatérni a hétköznapi, varázslat nélküli életébe, de mostanra már túl sok minden változott meg ehhez benne és körülötte.

Azt nem tudta, hogy valaha is vissza akar-e majd menni a Bankba vagy a Regalba, de ha megteszi, nem hatalom nélkül akarta megtenni. Tudta, hogy az apja nem kívánta, hogy visszahozza őket, de attól még felhasználhatja a Szívet valami másra.

– Képességet akarok – jelentette ki, mielőtt meggondolhatta volna magát.

A Szív zavarba ejtően boldognak tűnt, úgy vigyorgott, mint a fakutya, szinte fültől fülig.

– Úgy reméltem, hogy kimondod!

Holland tétovázott. A Szív izgatottsága kételyeket ébresztett benne. Mi van, ha ez mégsem jó ötlet?

– Ne mondd, hogy meggondoltad magad! – nézett rá a Szív.

– Csak biztos akarok lenni benne, hogy a megfelelő képességet választom – húzta az időt Holland, mire a Szív mosolya lehervadt.

– Bocs, de ez nem így működik. Bizonyos dolgokra utasíthatsz, de attól tartok, ez nem tartozik közéjük. Minden ember egyedi, inaktív képességgel születik. Ezt aktiválhatom neked, de nem választhatod meg, mi legyen az. És nem is tudhatod, mi az, amíg be nem kapcsoltam.

Hollandet ismét megrohanta az érzés, hogy hibát készül elkövetni. A Szív arra is figyelmeztette, hogy a mágiának ára van, és ebben az esetben fogalma sem volt, mi lenne az. De

ha nem teszi meg, egész életében azon fog töprengeni, mi lett volna a képessége, mi lett volna *belőle.*

– Csináld! – Lehunyta a szemét, úgy mondta ki a szót, mint egy gyerek, amikor kíván egyet.

Amikor felnézett, a Szív ismét a lábát lógázta, és ha lehet, még szélesebben mosolygott.

– Beletelhet néhány napba, esetleg hétbe is, hogy beinduljon, de azt hiszem, örülni fogsz, ha megtörténik – vigyorgott pajkosan. Holland fején átfutott, hogy vajon mibe keverte magát, de nem bánta meg.

Igazság szerint képtelen lett volna elszalasztani az esélyt, hogy mágikus képessége legyen.

Most már csak azt kellett eldöntenie, mit tegyen az Alkímia Szívével. Még mindig nem gondolta, hogy könnyedén kisétálhat vele innen. Vagy egyáltalán akárhogy.

Meggondolta, ne szólítsa-e fel a Szívet, hogy pusztítsa el önmagát, de Gabe szerint ez minden mágia végét jelentette volna, és Holland ezért nem akart felelős lenni.

El kell rejtenie, mint az apjának. Csak éppen az apja nem elrejtette, hanem *elküldte.* Neki, a jövőbe. Úgy gondolta, a Szív túl nagy erejű ahhoz, hogy egyvalaki birtokolja. És biztosan tudta, hogy ugyanezen okból elrejteni sem lehet. De mi van, ha nemcsak az apja küldte a jövőbe a Szívet, hanem mindenki más is? Ha ezért tűnt el, hogy aztán évtizedekkel később ismét felbukkanjon?

A Szív szomorúan nézett rá, mintha tudta volna, mire gondol.

– Most akkor búcsúzunk?

– Tartok tőle, hogy igen – bólintott Holland. – Ideje, hogy új otthont találjak neked a jövőben.

– És az hol lesz?

Holland egy pillanatig tanácstalan volt – aztán eszébe jutott, mit írt az apja a kikérőlapra.

– Azt akarom, hogy utazz a jövőbe, valakihez, akinek szüksége van rád, de valójában nem akar. Valakihez, aki jó ember, és csak egyszer fog használni a szüksége szerint, aztán soha többé.

ÖTVENÖTÖDIK FEJEZET

A Hollywood Roosevelt előtt van egy pad, ahol Charlie Chaplin szobra ül. Aznap este társasága is akadt: Mary Poppins. A nő egyenes háttal, illedelmesen ült a padon, az igazi Mary Poppins büszke lett volna rá.

A levegő végre lehűlt kissé, novemberiesebbre, hiszen már valóban november volt. A nő nem borzongott. Hozzászokott a várakozáshoz. Általában ő késztetett rá másokat, de a mai alkalom sem volt szokatlan. A Rooseveltben mindenki megérezte az idő különös, pillanatnyi megtorpanásait, az energia fellobbanásait, ami arra utalt, hogy talán ma este nem minden csak szemfényvesztés; azonban senki sem érezte jobban, mint Holland St. James.

– Nincs nálam az Alkímia Szíve.

A Professzor a padról fürkészte őt.

– Tudom. Már elmúlt éjfél, november elseje van. A Szív elrejtőzött, amíg el nem jön a következő időpont a listán.

Holland ekkor ráébredt, hogy tud valamit, amit a Professzor nem, de csak annyit jegyzett meg:

– Nem tűnik zaklatottnak.

– Semmit nem tanítottam neked, kedvesem? A világban mindig akadnak felkutatni való varázstárgyak. – A Professzor

feszes tartásban felállt. – Elvihetlek?

– Köszönöm, szükségtelen. – Holland eléggé biztos volt benne, hogy nem néz ki jól, főleg ami a ruhája hátát illeti. De a Professzor javára legyen mondva, ezt nem tette szóvá.

– Nos, akkor azt hiszem, most búcsúzunk, kedvesem. Az állásajánlatom még mindig érvényes. Persze így már nem ajánlhatok igazán jó képességet, de azért talán még mindig érdemes lehet megfontolni.

Holland kísértést érzett, hogy elárulja: már nincs szüksége képességre. Sőt, el kellett nyomnia egy mosolyt arra gondolva, hogy hamarosan működni fog a sajátja. Nem volt szüksége a Bank állásajánlatára, és ezt meg is akarta mondani a Professzornak, de végül csak ennyi jött ki a száján:

– Majd meggondolom.

Sok minden megváltozhatott Holland St. Jamesszel kapcsolatban, de a nyúl üregébe vezető lyukat képtelen volt betemetni.

Epilógus

Másnap reggel Holland újra valóságosnak érezte a világot. Érezte az elketyegő friss, még végig nem élt perceket, mint ahogyan a reggeli levegőt.

Futni indult, hogy igazán kiélvezhesse. Az idő teljesen megváltozott, a hideg késként vágott, elsodorta a port és a szmogot. Los Angeles frissnek, tisztának érződött.

Holland egyre gyorsabban futott, kiélvezte a használatlan perceket, mintha eltűnnének előle. Addig futott, amíg a tüdeje már nem bírta, a lába égett, és kiverte az izzadság, ami azonnal rá is hűlt, amint lassított. Fázott, zihált, de egyetlen tökéletes percig nem kísértette a tegnap emléke. Vagy az előző tegnapé és az azt megelőző tegnapé.

Általában a Santa Monica-i strand melletti járdán futott, de ma le akarta venni a cipőjét, és belefúrni a lábujjait a homokba.

Kinézett a vízre, hagyta, hogy a hullámok hangja hipnotizálja. Tudta, hogy nagyon sok mindent el kell intéznie. Új telefont szerezni, felvenni a kapcsolatot a testvérével és a barátaival. Főleg Januaryvel kellene sürgősen beszélnie.

Ebben az egyszerű pillanatban azonban nem akart ezekkel foglalkozni. Hinni akart benne, hogy majd minden kialakul. Belefúrta a lábujjait a homokba, a hullámok felfutottak a bokájáig, a lábszáráig, eláztatva a futónadrágját.

Holland arra koncentrált, milyen jó érzés csak úgy lélegezni. Élni. Fázni, sós levegőt kóstolni.

Csak ült ott, nézte a hullámok emelkedését és süllyedését, de a gondolatai végül arra terelődtek, hogyan és mit csinálhatott volna másképp tegnap. Tudta, hogy nem történhetett volna meg, hogy Adammel hagyja el a Hollywood Rooseveltet, de vajon megtehette volna Gabe-bel?

Többször jutott eszébe Gabe, mint szerette volna. A tegnapi események után abban sem volt biztos, hogy valóban January küldte. Csak úgy bizonyosodhat meg róla, ha beszél a testvérével. A Gabe-től kapott eldobható telefonra még mindig nem jött válaszüzenet, ami arra utalt, hogy Gabe hazudott.

Egy újabb hullám futott ki a partra. Holland éles tűszúrást érzett a hátán – valaki figyelte.

Megfordult, de csak néhány fürdőzőt látott, amint ledobták a törülközőiket, és az örökké hideg óceán felé siettek. Holland azzal nyugtatta magát, hogy örül, hogy senki sem nézi. Hogy senki sem talált rá. Jó érzés volt ez a magányos pillanat.

Egy újabb hullám érkezett. A gyerekek sikongatva menekültek előle. Holland ismét megérezte a rá irányuló figyelem tűszúrását, de most a levegő is megmoccant.

Újra megfordult, remélve, hátha a testvére talált rá, azonban Mason Bishop sétált felé. Fehér szmokingját drága farmerre és világoskék ingre cserélte, ami még jobban állt neki, mint a szmoking.

Leült Holland mellé, akit újra lenyűgözött a férfi emberi mivolta. És a hatalma. Mason csak ült, mintha várná,

melyikük töri meg a csöndet. Holland eleinte feszengett, de aztán ellazult. Szokatlanul kellemes érzés volt valaki más társaságában nézni a hullámokat.

– Hiányzott – szólalt meg végül Mason az óceánt nézve. – Azt gondolnád, emlékszel a hangra, az illatra és arra, hogy milyen, amikor a nap felszárítja a ködöt. De az emlékek sosem érnek fel a valódi élménnyel.

– Nem, valóban – értett egyet Holland. Ismét a szülei jutottak eszébe, és egy pillanatra megbánta, hogy nem hozta vissza őket.

– Azt kívánod, bárcsak felhasználtad volna az Alkímia Szívét – jegyezte meg Mason. Holland felkapta a fejét, de Mason csak egy újabb sokatmondó pillantással felelt. *Ismerlek, emlékszel?*

– Egyébként használtam – jegyezte meg.

Mason felvonta a szemöldökét.

– Képességet szereztél magadnak?

– Igen. – Holland remélte, hogy amint kimondja, az ereje megmutatkozik, de semmi sem változott. És a csuklóján sem jelent meg a tetoválás.

– Jó neked – bólintott Mason. – De másnak ne szólj róla.

– Miért?

– Az emberek máshogy bánnak veled, ha tudják. Ha azt gondolják, hétköznapi vagy, kevésbé óvatosak. Előbb-utóbb rájönnek, de akkor se áruld el, mi az.

– Az emberek tudják, hogy mi a te képességed?

– Nem, és nekem jobb is így.

– Nekem elmondod?

Mason pillantása azt felelte: *semmiképpen.*

– Majd kitalálom – jelentette ki Holland.

– Sok sikert. – Mason ismét az óceánt nézte, a közeledő és megtörő hullámokat. Holland végül nem bírt tovább a kíváncsiságával.

– Van valami oka, hogy idejöttél? – kérdezte. – A világ minden partszakasza közül miért éppen az enyémen telepedtél le?

– Mondhatjuk, hogy én így mondok köszönetet. – Mason feltápászkodott. – Tegnap visszaadtad az életemet. Tartozom neked.

A farzsebe felé nyúlt, de ekkor megszólalt Holland telefonja. Holland szíve erősen dobbant. Előhúzta a mobilt, és a hívásazonosítóra nézett. *January.*

Végre felhívta a testvére.

Felnézett Masonre, hogy türelemre intse, de a jelek szerint a Masonhöz hasonló alakok nem vártak senkire. Már el is indult visszafelé a parton, és el sem köszönt.

Valamit azonban ott hagyott a homokon.

Egy matt fekete névjegykártyát, aranyszínű, art deco szegéllyel.

Stáblista

Hálát adok Istennek, amiért meg tudtam írni ezt a könyvet. Talán ez volt a legnagyobb írói kihívás, amivel eddig szembesültem, és kisebb csodának érzem, hogy végre kész.

Évekig dolgoztam ezen a történeten, és nagyok sok nagyszerű és csodálatos ember segített és bátorított az úton. Köszönöm, Caroline Bleeke, hogy zseniális voltál, és végig türelmes velem. Köszönöm nagyszerű ügynökömnek, Jenny Bentnek. Ezt éppen a tizedik évfordulónkon írom, és még mindig nagyon hálás vagyok érted és mindenkiért a Bent Ügynökségnél!

Köszönöm hihetetlen és csodálatos családomnak, akik elviselték, hogy évekig csak erről a könyvről beszélek. Anyu, apu, Allison, Matt és Matt – nagyon szeretlek benneteket!

Nem is lehetnék hálásabb az életem részét képező csodás emberekért. Köszönöm.

Isabel Ibanez, Anissa de Gomery, Mary Pearson, Margie Fuston, Brandy Ruscica, Stacey Lee, Sarah Barley, Nancy Trypuc, Rachel Griffin, Adalyn Grace, Adrienne Young, Jenny Lundquist, Shannon Dittemore, Katie Nelson, Amanda Altamirano, Kerri Maniscalco, Kristen Williams, Richelle Latona és Kyle – köszönöm.

A legnagyobb köszönettel tartozom emellett a nagyon is realista Victoria VanVleetnek – nélküled ez a könyv szó

szerint nem lenne ugyanaz. Külön köszönet Billnek, Robertnek és Michaelnek a csodálatos túrákért.

Nagyon köszönöm fantasztikus amerikai kiadómnak, a Flatiron Booksnak és a csodás kollégáknak, akik a könyvön dolgoztak. Köszönöm, Maris Tasaka, Laywan Kwan, Marlena Bittner, Jane Haxby, Donna Noetzel, Frances Sayers, Morgan Mitchell, Emily Walters, Vincent Stanley, Steve Wagner, Mary Retta, Malati Chavali, Louis Grilli, Megan Lynch. Nagyon hálás vagyok a brit csapatnak is a Gollancznál. Köszönöm, Katie Espiner, Bethan Morgan, Cait Davies és Anna Valentine.

Tartalom

Folklór 517
Első fejezet
Második fejezet
Folklór 517 – A város legjobb koktélja
Harmadik fejezet
Folklór 517 – Hollywood Forever temető
Negyedik fejezet
Folklór 517 – A Bank
Ötödik fejezet
Hatodik fejezet
Hetedik fejezet
Nyolcadik fejezet
Kilencedik fejezet
Folklór 517 – A Leláncolt Könyvtár
Tizedik fejezet
Tizenegyedik fejezet
Tizenkettedik fejezet
Folklór 517 – További értesítésig
Tizenharmadik fejezet
Tizennegyedik fejezet
Tizenötödik fejezet
Tizenhatodik fejezet

Tizenhetedik fejezet

Tizennyolcadik fejezet

Tizenkilencedik fejezet

Huszadik fejezet

Huszonegyedik fejezet

Huszonkettedik fejezet

Huszonharmadik fejezet

Huszonnegyedik fejezet

Huszonötödik fejezet

Huszonhatodik fejezet

Huszonhetedik fejezet

Huszonnyolcadik fejezet

Huszonkilencedik fejezet

Harmincadik fejezet

Harmincegyedik fejezet

Harminckettedik fejezet

Harmincharmadik fejezet

Harmincnegyedik fejezet

Harmincötödik fejezet

Harminchatodik fejezet

Harminchetedik fejezet

Harmincnyolcadik fejezet

Harminckilencedik fejezet

Negyvenedik fejezet

Negyvenegyedik fejezet

Negyvenkettedik fejezet

Negyvenharmadik fejezet

Negyvennegyedik fejezet
Negyvenötödik fejezet
Negyvenhatodik fejezet
Negyvenhetedik fejezet
Negyvennyolcadik fejezet
Negyvenkilencedik fejezet
Ötvenedik fejezet
Ötvenegyedik fejezet
Ötvenkettedik fejezet
Ötvenharmadik fejezet
Ötvennegyedik fejezet
Ötvenötödik fejezet
Epilógus

Stáblista

Folytasd az utazást Stephanie Garber varázslatos világában!

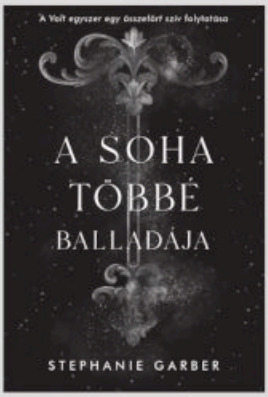

Újdonságaink, eseményeink, valamint kedvezményes ajánlataink megtalálhatók megújult webáruházunkban, a **booklove.hu**-n!

b////k
l\\ve

Felelős kiadó Pap Zoltán
A Kolibri Kiadó a Libri Könyvkiadó Kft. imprintje
Felelős szerkesztő Garamvölgyi Katalin
Projektvezető Fehér Zoltán
A szöveget gondozta Tomku Kinga
Műszaki szerkesztő Rochlitz Vera
A borítót az eredeti felhasználásával készítette és tördelte Izing Imre

ISBN 978 963 599 768 8

Elektronikus változat:
eKönyv Magyarország Kft.

eKönyv
www.ekonyv.hu
Készítette Ambrose Montanus